

## KUTSAL OLMAK *Üzerine Sohbet*

“Kutsal Kitap’ın Tanrısı’nın  
Mesih’te açıkladığı kutsallığı anlamak  
ve yaşamlara uygulamak merkezli  
vaaz taslakları ile  
'kutsal, kutsallık, kutsallaşma  
(*kutsallaştırılma, kutsal kılınma*)' kavramlarına bakış:  
KUTSAL’ı anlamak  
ve kendimizi KUTSAL’da tanımlamak...”

Rev. İlhan Keskinöz

YAYIN NO:

KİTAP: KUTSAL OLMAK Üzerine Sohbet

Yazar: Rev. İlhan Keskinöz

© Türk Dünyası Presbiteryen Kilisesi

[www.presbiteryen.org](http://www.presbiteryen.org)

## İçindekiler

Önsöz

Giriş

Kutsal Olmak – 1

Kutsal Olmak – 2

Kutsal Olmak – 3

Kutsal Olmak – 4

Kutsal Olmak – 5

Kutsal Olmak – 6

Kutsal Olmak – 7

Kutsal Olmak – 8

Kutsal Olmak – 9

Kutsal Olmak – 10

Kutsal Olmak – 11

Kutsal Olmak – 12

Kutsal Olmak – 13

Kutsal Olmak – 14

Kutsal Olmak – 15

Kutsal Olmak – 16

Kutsal Olmak – 17

Kutsal Olmak – 18

Kutsal Olmak – 19

Kutsal Olmak – 20

Kutsal Olmak – 21

Sonsöz

İlave Bölüm

## ÖNSÖZ

Kutsallık konusunda üç şey söylemek gerekirse şunları diyeceğim:

1-) Tanrı hakkında bildiklerinizin ne kadar az olduğunu hiç düşündünüz mü?

Vaiz 3:11 Tanrı her şeyi zamanında güzel yaptı. İnsanların yüreğine sonsuzluk kavramını koydu. Yine de **insan Tanrı'nın yaptığı işi başından sonuna dek anlayamaz.**

Tanrı'yı kavramakta ne kadar yavaş olduğunuzu hiç düşündünüz mü?

Mezmun 92:5 Yaptıkların ne büyüktür, ya RAB,  
**Düşüncelerin ne derin!**

Kim Tanrı'nın düşüncelerinin derinliğini tartabilir ki?

Eyüp 11:7 "Tanrı'nın derin sırlarını anlayabilir misin?  
Her Şeye Gücü Yeten'in sınırlarına ulaşabilir misin?  
8 Onlar gökler kadar yüksektir, ne yapabilirsin?  
Ölümler diyarından derindir, nasıl anlayabilirsin?  
9 Ölçüleri yeryüzünden uzun,  
Denizden geniştir.

Tanrı'yı ve işlerini geçen yıllara bakarak öğrendiğimizi, bilgelikte ilerlediğimizi düşünebiliriz. *"Tanrı'nın yüzü, Tanrı'nın sırtı"* ifadelerini (Çıkış 33:21, 23) kim kavrayabilir ki?

Tanrı'nın sonsuzluğunu düşünmeye çalışın... İman ile sonsuz, sınırsız bir Tanrı'yı kabul ediyoruz. Ancak gerçek şu ki, sonsuzluğu anlayamayız, kavrayamayız, muhakeme edemeyiz.

Romalılar 11:33 Tanrı'nın zenginliği ne büyük, bilgeliği ve bilgisi ne derindir! O'nun yargıları ne denli akıl ermez, yolları ne denli anlaşılmazdır!

34 "Rab'bin düşüncesini kim bilebildi? Ya da kim O'nun öğütçüsü olabildi?"

35 "Kim Tanrı'ya bir şey verdi ki, Karşılığını O'ndan isteyebilsin?"

36 *Her şeyin kaynağı O'dur; her şey O'nun aracılığıyla ve O'nun için var oldu. O'na sonsuza dek yücelik olsun! Amin.*

Öyleyse kutsallık konusunu çalışmakla ya da araştırmakla kutsallığı kim anlayıp kavrayabilir ki? Benzer şekilde ölümden dirilişle gireceğimiz sonsuz yaşamı, günahın olmadığı bir yaşamı kim kavrayıp tartabilir ki?

**Diğer yandan, sonsuzluk boyunca Tanrı'nın huzurunda yaşayacağımız sonsuz yaşamı ne kadar çok düşünüp özlüyorsanız, kutsallık hakkında da o kadar meşgul olursunuz. Ve yine kutsallık hakkında meşgul olduğunuz kadar sonsuz yaşamı düşünüp özleyebilirsiniz... Ve bu meşguliyetinizin derecesi de**

## **bu dünyadaki adımlarınızı etkiler ve ruhani hayatınızın kalitesini belirler...**

2-) Günahtan kaçınmak kutsallığın bir gereğidir; ancak bu sadece kutsallığın bir yönüdür (Yeremya 4:14, II.Korintliler 7:1, Yakup 4:8, İşaya 55:6-7, Romalılar 12:9 ):

*İşaya 1:16* Yıkayıp temizlenin,  
Ktlk yaptığınızı gözüm görmesin,  
Ktlk etmekten vazgeçin.

Günahtan kaçınan kutsallık, aynı zamanda dünya ile meşgul olur –yani *Müjde*'yi dünyaya uygular, kutsallığı dünyada bu yolla yaşar (Mezmur 82:3-4, Yeremya 22:3, Mika 6:8, Zekeriya 7:9-10; 8:16):

*İşaya 1:17* İyilik etmeyi ğrenin,  
Adaleti gzetin, zorbayı yola getirin,  
kszn hakkını verin,  
Dul kadını savunun.

Böylece bireysel kutsallık ve bu kutsallığın yaşadığımız dünyaya uygulanması konusunda tek örneğimiz Mesih'tir. Bu anlamda Mesih'in dünya ile nasıl meşgul olduğuna bakın ve bunu düşünün... Müjde'yi doğrulamak ve savunmak, merhamet işleri, ğrenci yetiştirmek... Bütün bu işler aynı zamanda kutsallığın insan ilişkilerine nasıl yansıdağını da görmemiz açısından önemlidir.

**Öyleyse zet olarak şunları söyleyebiliriz: kutsallık hakkında düşünmek de çalışmak da bizlerin Kutsal**

**Kitap'a bakışını, dolayısı ile dünyaya bakışını etkiler. Bu da bizlerin hizmetini, tanıklığını, duasını, maddi ve ruhani işlerini ve gayretlerini olumlu anlamda etkiler.**

**3-) 'Kutsallaşma' ya da 'kutsal kılınma' konusu hakkında sanki pek konuşulmuyor. Acaba bu durum kutsallık konusu yeterince bilinmediği için midir; yoksa kendimizi 'kutsal olmak' konusu ile yeterince ilişkilendiremediğimiz için midir?**

Bu seri çalışmalar boyunca imanlıları ulaşabildikleri kadar sınırlarına gitmeyi teşvik ederek kutsallığın derin, geniş, yüksek anlamları üzerinde düşünmeleri amaçlanmıştır. Çünkü Kutsal Yazılar Tanrı'yı, tek Kutsal Olan'ı tanımayı "*akıl bulmak – anlayış edinmek*" ile ilişkilendiriyor:

Meseller 9:10 RAB korkusu bilgeliğin başlangıcıdır.  
Ve Kutsal Olan'ın bilgisi anlayıştır.

Böylece okuyucuların kutsallık konusunda kendilerini bir şekilde sınayabileceklerini, görebileceklerini ve buna göre kendilerini Tanrı'da tartabileceklerini umut ediyorum.

Yirmibir bölüm halinde bir araya getirilen bu çalışma notları boyunca kendi kutsallık tanımınızın netleşmesini; kutsallıktan konuşmak, bunu öğretebilmek ve kutsallıkta ilerlemeniz için ve kutsal yaşamın teşvikinde yenilenmiş düşünceler edinmenize yardımcı olmasını diliyorum.

Saygılarımla,  
Rev. İhan Keskinöz

## GİRİŞ

Konu “*kutsallık*” olunca dünyanın eğilimi, dışsal Şeylere odaklanarak yaşanan dindarlık olur (İbraniler 13:9, Koloseliler 2:16-23). Böyle bir *dindarlık* genelde dünyanın gözünde kutsallıkla karıştırılabilir.<sup>1</sup>

Ve bazen de böyle dışsal uygulamalara dayalı dindarlık, kişilerin kendilerinde “*kutsallık*” olduğunu aldatisına inanmalarına sebep olabilir. Luka 18:11-12 ayetlerindeki Ferisi böyle bir örnektir. Bu kişi “... *bunları yapıyorum, demek ki gnahsızım, yleyse kutsalım, yani Tanrı'nın önünde durmaya hakkım var, bu durumda iyiliklere layığım*” Şeklindeki bir düşünce ile adeta kendini aklamış ve böyle yapmakla kendi standartlarını Tanrı'nın standartlarına çıkarmış oldu. Bu yüzden Mesih bu kişinin tapınaktan aklanmadan çıktığını hatırlatır (Luka 18:14 krş. Matta 23:13-39).

Matta 5:20 Size Şunu söyleyeyim: Doğruluğunuz din bilginleriyle Ferisiler'inkini aşmadıkça, Göklerin Egemenliği'ne asla giremezsiniz!

Bu durumda “*Hristiyanım*” düşüncesine dayanarak ya da “*vaftiz oldum*” Şeklindeki bir düşünceye güvenerek kurtulacağına inanmak yeterli değildir; yleyse kiliseye karşı cömert olmak da, kendince dürüst olmak da, dinin oruç, dua, Şabat gibi pratiklerine katılmak da kurtuluş için yetmez; bu durumda

---

<sup>1</sup> Ancak kutsalların, dışarıdan göründüğü Şekliyle imanı ve Müjde'yi çekici ve beğenilir kılan bir yönü olduğunu da unutmayalım.

bütün bunlar kutsallık için de yetmez. Çünkü ayet açıkça **“Doğruluğunuz din bilginleriyle Ferisiler’inkini aşmadıkça, Göklerin Egemenliği’ne giremezsiniz”** demektir.

Yani kişinin Tanrı’yı tanıdığını zannetmesi kurtuluş için yeterli değilse, kutsallık için de yeterli değildir. Meseldaki bu Ferisi **“Kutsal Yazılar’ı biliyorum, demek ki, günahkâr değilim”** düşüncesine dayanmıştı. Ama Tanrı ile kişisel bir ilişkisi yoktu. Bu yüzden Ferisi Tanrı’nın yüreğinden uzaktı ve bir günahkâra merhametli olmayı istemedi; başıslayan Tanrı gibi başıslayıcı olmak istemedi. Öyleyse **“Hristiyanım”** demekle Hristiyan olunmadığı gibi, vaftiz olmakla da kurtulmuş olmak ya da kutsal olmak söz konusu olmayabilir. Bir Hristiyan ilahiyat okulunu bitirmiş bile olabilirsiniz; ama yaşamında Mesih görülmeyenler Ferisi örneğinde olduğu gibi Tanrı’dan elleri boş şekilde geri çevrilecektir:

Titus 1:16 Tanrı’yı tanıdıklarını ileri sürer, ama yaptıklarıyla O’nu yadsırlar. Söz dinlemez, hiçbir iyi işe yaramaz iğrenç kişilerdir.

Açıkçası bir şeyi akılda **‘bilmek’** ile **‘Tanrı’ya dönmek’** farklı şeylerdir. Mesih kendilerince dindar olan, dindarlığın dışsal uygulamalarının kendilerinde görüldüğü kimselere bir keresinde **“Siz babanız İblis’tensiniz ve babanızın arzularını yerine getirmek istiyorsunuz”** demişti (Yuhanna 8:44).

II.Timoteyus 1:9-10 **Tanrı bizi yaptıklarımıza göre değil, kendi amacına ve lütfuna göre kurtarıp kutsal bir yaşama çağırdı.** Bu lütuf bize zamanın başlangıcından önce Mesih İsa’da başıslanmış, şimdi de O’nun gelişiyile

açığa çıkarılmıştır. Kurtarıcımız Mesih İsa ölümü etkisiz kılmış, yaşamı ve ölümsüzlüğü Müjde aracılığıyla ışığa çıkarmıştır.

O halde Kutsal Kitap'a göre Hristiyan olmak, kurtulmuş olmak, kutsal olmak için ihtiyacımız nedir?

1.Petrus 1:2 İsa **Mesih**'in sözünü dinlemeniz ve O'nun kanının üzerinize serpilmesi için, **Baba Tanrı**'nın öngörüsü uyarınca **Ruh tarafından kutsal kılınarak seçildiniz**. Lütuf ve esenlik artan ölçüde sizin olsun.

Açıkçası **Kutsal Üçlübir Tanrı** ile diri bir ilişki içinde olmadıkça **kutsal** olamayız; çünkü Kutsal Ruh'tan yeniden doğmadıkça Tanrı'nın Egemenliğine giremeyiz (Yuhanna 3:3, 5-8). Böylece Kutsal Ruh'un işleyişi ile kutsal oluruz.

Bir başka Ferisi örneğine bakalım –Pavlus. Bu eski Ferisi kişi *“eğer Tanrısallıkta insani özelliklere ve dışsal şeylere güvenilir olarak bakılsaydı, ben daha çok güvenebilirdim”* demiştir (Filipililer 3:3-4):

Filipililer 3:5 Sekiz günlükken sünnet oldum.<sup>2</sup> İsrail soyundan, Benyamin oymağından, özbeöz İbrani'yim. Kutsal Yasa'ya bağlılık dersenez, Ferisi'ydim.  
6 Gayret dersenez, kiliseye zulmeden biriydim. **Yasa'ya dayanan doğruluk dersenez, kusursuzdum.**

---

<sup>2</sup> “sünnet oldum” ifadesi, Tanrı ile ilişkileri olmaksızın yaşayıp da boş bir güvenle “vaftiz oldum” düşüncesine sarılanlara bir cevap niteliğindedir (bkz. Filipililer 3:3)

Bu ayetlerdeki doğuştan gelen ve sonradan kazanılan özelliklere “Mesih’te” olmaksızın bakıldığında boş övünme (gurur) sebebi olacaktır. Ve yine bu özelliklere “Mesih’te” bakıldığında ise; “Mesih’i tanımının üstün değeri yanında diğer şeylerin boş, süprüntü” olduğunu düşüncesine varılacaktır. İki düşünce arasındaki bu fark, *kutsal olan (MESİH’e dayalı olan)* ile *dünyasal olan (benliğe dayalı olan)* arasındaki farktır (Filipililer 3:7-10).

Dışsal doğruluk, dışsal dindarlık, kusursuzluk için boş gayret, *kiliseye zulmeden biri* olmayı durduramamıştır (Elçilerin İşleri 7:57-60; 8:3; 9:1-2). Tanrı’nın lütfuna dayanmayan bir doğrulukla Tanrı’ya kulluk edilemez. Tanrı’nın Kutsal Ruh’u ile yeniden doğmadıkça günahattan kaçınılamaz.

Böylece Pavlus’un samimi imana kavuşması ile (Elçilerin İşleri 9:1-19) nasıl değiştiğine dikkat edin:

Elçilerin İşleri 26:9 "Doğrusu ben de, Nasıralı İsa adına karşı elimden geleni yapmam gerektiği düşüncesindeydim.

10 Ve Yeruşalim’de bunu yaptım. Başkâhinlerden aldığım yetkiyle kutsallardan birçoğunu hapse attırdım; ölüm cezasına çarptırıldıkları zaman oyumu onların aleyhinde kullandım.

11 Bütün havraları dolaşıp sık sık onları cezalandırır, inandıklarına küfretmeye zorlardım. Öylesine kudurmuştum ki, onlara zulmetmek için buldukları yabancı kentlere bile giderdim.

I.Korintliler 15:9 Ben elçilerin en önemsiziyim. Tanrı’nın kilisesine zulmettiğim için elçi olarak anılmaya bile layık değilim.

Önceleri Ferisi doğruluğu adına kusursuz olma gayreti ile yaptığı şeyi, samimi imana kavuştuktan sonra tövbekâr bir ruhla yanlış yol olarak görüyor. Yani Pavlus önceden gittiği yolun tam tersine gidiyor; eski yaşamın kazançlarına bakınca bunları Mesih'te zarar ve süprüntü sayıyor; eski yaşamı bilgisiz ve imansız sayıyor (Filipililer 3:7-9). Kutsallık, böyle bir yenilenmiş bakış getiriyor. İşte, tövbe de böyle bir dönüşümdür:

I.Timoteyus 1:13 Bir zamanlar O'na küfreden, zalim ve küstah biri olduğum halde bana merhamet edildi. Çünkü ne yaptırısam *bilgisizlikten ve imansızlıktan yaptım.*

Böylece '*Kutsal Olmak*' konusuna bakarken, samimi iman (*diri Tanrı ile ilişki*), Kutsal Ruh'ta yeniden doğuş, tövbe, lütfâ dayanan yaşam konularını bir arada düşünmeliyiz. Çünkü Pavlus önceki yaşamını (*Mesih'ten önceki yaşamını*) açıkça Tanrı'ya düşmanlık olarak nitelendiriyor (*küfreden, zalim ve küstah*). Tanrı'ya düşmanken, Tanrı'nın böyle birini tövbeye ve imana çağırması çok lütufkârcadır. Öyleyse kutsallık insandan değil Tanrı'dan geliyor. Çünkü düşman biri bu iyiliği hak etmiyor. Öyleyse kutsallık Tanrı'nın lütfunu bilmek ile yakın ilişkilidir.

Yani Tanrı insana baktığında insanda iyi bir şey görmüyor. Tanrı insana baktığında insanda kurtuluşa layık bir yön görmüyor. Öyleyse kutsallar Tanrı ile aynı fikirde olan kimselerdir:

I.Timoteyus 1:15 Mesih İsa günahkârları kurtarmak için dünyaya geldi" sözü, güvenilir ve her bakımdan kabule layık bir sözdür. **Günahkârların en kötüsü benim.**

Diğer yandan “*kutsal olmak*” için bedene eziyet çektirmek de pek çok kimse için gizemli ve çekici bir uygulamadır (I.Krallar 18:28 krş. Levililer 19:28, Tesniye 14:1):

Mika 6:7 Binlerce koç sunsam, Zeytinyağından on binlerce dere akıtsam, RAB hoşnut kalır mı? Suçuma karşılık ilk oğlum, İşlediğim günah için bedenimin ürününü versem olur mu?

Ancak insanın bedenine zarar veren ve hayatını riske atan uygulamalar Tanrı'nın isteği değil, şeytanın isteğidir (Markos 5:5; 9:22 krş. Tesniye 18:10-12; 6. emir –öldürmeyeceksin).

Bazen de insanlar kutsal olmak için insanlardan, toplum yaşamından uzaklaşır, dünyasal sorumluluklardan kendilerini çekerler. Böyle yollarda kutsal olmaya inanmakla günahtan korunmak mümkün değildir.

Mesih'in bıraktığı örneğinde olduğu üzere samimi kutsallık hayatın içinde mücadele etmekle ilgilidir. Samimi kutsallık insanın olduğu her yerde, günahkârların arasında doğru bir şekilde yaşamakla ilişkilidir. Bu durumda “**doğruluğumuz Mesih olmadıkça**” Ferisi'lerin yaptığı işleri ve gayreti geçemeyeceğimiz açıktır; yani “**Mesih bizim doğruluğumuz olmadıkça**” yeniden doğmuş olmayacağımız, kurtulmuş olmayacağımız, *kutsal olmayacağımız açıktır.*

*Tuz ve ışık olma* görevimiz (Matta 5:13-14) aynı zamanda bu dünyanın *günahta ve karanlıkta* olduğuna dikkat çekmektedir. Böylece kutsallık lütfuna dayanarak Tanrı'nın Sözleri'ne dışsal bir şekilde değil, Tanrı'nın yüreğinden (gerçekte) bakabiliriz (Mezmun 119:128). Bu şekilde kötülükten tiksiniş doğruluğu sevmemiz söz konusu olur:

Amos 5:15 Kötülükten nefret edin, İyiliği sevin, mahkemede adaleti koruyun...

Romalılar 12:9 Sevginiz ikiyüzlü olmasın. Kötülükten tiksiniş, iyiliğe bağlanın.

Böylece kutsallık lütfu gittikçe artan bir şekilde kutsallığı özlememiz, iyi ya da kötü tüm zamanlarda Mesih'in düşüncesine dayanan bir tutumla yürümenin adanmışlıkla devam etmesi için bizde çalışır. Böyle bir samimi kutsallık, gökselliği özleyen bir yürekle ayıp ve utançlardan kendini korumayı amaçlarlar. Diğer yandan böyle bir kutsallık, her karanlık ve günahın olduğu yerde dünyanın lekelemesinden kendini korumakla kalmaz; ışık ve tuz olma gayreti ile kim olduğunu, kime ait olduğunu açıkça belli eden bir yaşamla Müjde'yi hem yaşadığı topluma getirmiş hem de bulunduğu toplumda Mesih'i açıkça savunmuş olur (Markos 8:38, krş. Yuhanna 9:22).

Matta 6:24 "Hiç kimse iki efendiye kulluk edemez. Ya birinden nefret edip öbürünü sever, ya da birine bağlanıp öbürünü hor görür. Siz hem Tanrı'ya, hem de paraya kulluk edemezsiniz."

Öyleyse “*kötülükten nefret edip doğruluğu sevmek*” yönündeki emir, kime kulluk ettiğimizi belli etmek şeklinde yaşanarak anlamına ulaşacaktır (Matta 4:10, I.Korintliler 12:3 *krş.* Matta 6:24, Romalılar 6:16):

Romalılar 6:17 Ama şükürler olsun Tanrı'ya! Eskiden günahın köleleri olan sizler, adandığınız öğretinin özüne yürekten bağlandınız.

18 Günahıtan özgür kılınarak doğruluğun köleleri oldunuz.

19 Doğanızın güçsüzlüğü yüzünden insan ölçülerine göre konuşuyorum. Bedeninizin üyelerini ahlaksızlığa ve kötülük yapmak üzere kötülüğe nasıl köle olarak sundunuzsa, şimdi de bu üyelerinizi kutsal olmak üzere doğruluğa köle olarak sunun.

20 Sizler günahın kölesiyken doğruluktan özgürdünüz.

21 Şimdi utandığınız şeylerden o zaman ne kazancınız oldu? Onların sonucu ölümdür.

22 Ama şimdi günahıtan özgür kılınıp Tanrı'nın kulları olduğunuza göre, **kazancınız kutsallaşma** ve bunun sonucu olan **sonsuz yaşamdır.**

Böylece Tanrı'daki yaşamda kalmak, bu yaşamdaki bütün günler boyunca şükran dolu, umutlu ve sevinçli bir yürek ile Mesihsel bir duruş sergileyerek devam etmektir. Aynı zamanda kutsallık, Tanrı'nın dostluğunu kazanmakla (İşaya 41:8, Yakup 2:23); Tanrı'nın ev halkına dahil olmakla (Matta 12:50) ilişkilidir.

Tanrı'nın Sözleri'ne uymak ve uymaktan zevk almak kutsallık lütfunun bizde işlemesiyle mümkündür. Düşüncelerimiz, sözlerimiz, eylemlerimiz, alışkanlıklarımız olumlu ve yapıcı anlamda ancak bu böyle bir yolda değişir. Ve bizler Tanrı'nın

emir ve yasaklarına kötülükten kaçınan ve günahtan tiksinen bir yürekle baktıkça ve öyle yaşadıkça, Mesih'in düşüncesine dayanan bir şekilde yürümenin adanmışlıkla devam etmesi söz konusudur. Buyruklarda kalmak böyle bir şeydir:

Yuhanna 14:21 Kim buyruklarımı bilir ve yerine getirirse, işte **beni seven odur**. Beni seveni Babam da sevecektir. Ben de onu seveceğim ve kendimi ona göstereceğim.

Buyruklarda kalma pratiğinde g çlenmemiz Tanrı'daki dostluğumuzdandır; Tanrı'nın halkı içine getirilmiş olmamızdandır:

Matta 12:50 "Göklerdeki Babam'ın isteğini kim yerine getirirse, **kardeşim, kızkardeşim ve annem odur.**"

Luka 12:4 Siz **dostlarıma** söylüyorum, bedeni öldüren, ama ondan sonra başka bir şey yapamayanlardan korkmayın.

Öyleyse kutsallık, hem Tanrı'nın ev halkına dahil edilmemiz hem de buna layık bir şekilde yaşamamızla ilişkilidir. Yani kutsallık lütfu *iyi işler (Tanrı'nın hoşnut olduğu işler)* ile ilgilenir. Kutsallık lütfu iyi işlerinde *Tanrı'nın yüceliği ve övgüsü için* calışırken, insanın iyiliğini de gözetir.

Matta 5:16 Sizin işiğiniz insanların önünde öyle parlasın ki, **iyi işlerinizi görerek göklerdeki Babanız'ı y celtsinler!**

Mesih açıkça doğruluk işleriyle meşgul olan kutsalların parlayan işiğinden söz etmiştir (Meseller 4:18). Bu durumda

doğruluk işlerinde yürüyerek dünyadaki karanlığa Mesihsel bir aydınlanış getirebiliriz (İşaya 60:1-3, Efesliler 5:8 krş. Efesliler 5:9). Benzer şekilde Mesih'in Tanrı Sözü'nü vaaz etmek, hastalara, ezilmişlere, toplum dışına itilmişlere ilgi göstermek (Matta 9:11, Luka 7:39), açları doyurmak, körlerin gözünü açmak gibi merhamet işlerine (Matta 9:13; 11:19) bakınca, dünyadan yanlış davranışların ve alışkanların (işlerin) çıkarılması ve yerine doğru (göksel) örneğin yerleştirilmesi gibi bir yaşam ve tanıklık yolumuz olduğunu görebiliriz (Romalılar 13:10-14, 1.Petrus 2:9 krş. Matta 6:1-6):

Efesliler 2:10 Çünkü biz Tanrı'nın yapıtıyız, O'nun önceden hazırladığı iyi işleri yapmak üzere Mesih İsa'da yaratıldık.<sup>3</sup>

Ancak Mesih'in bıraktığı örneğe göre yürümek bu dünyada her zaman memnuniyetle karşılanmayabilir. Bu yüzden Mesih *"Benim adımdan ötürü herkes sizden nefret edecek"* diye söylemiştir (Matta 24:9, Yuhanna 15:20-21). Ancak bu sıkıntılar sebebiyle *bazen kaçarak yer değiştirmek gerekse de, bunlar Müjde hizmetinin ve Mesih tanıklığının başka yerlerde duyulmasına sebep olacaktır* (Matta 10:22-23). Kutsallık lütfu da sadece *iyi günlerde (ya da kendimizi iyi hissettiğimiz zamanlarda)* 'Mesih gibi olmaya çalışmak' ile ilişkili değildir. Kutsallık, her yerde ve her zaman gerçekten yana olmak ve gerektiğinde gerçeği savunmakla da ilgilidir. Kutsallık lütfu bizlere, sıkıntılı ve zorlu zamanlarda da Tanrı'ya ve Kutsal

---

<sup>3</sup> Luka 6:32 Eğer yalnız sizi sevenleri severseniz, bu size ne övgü kazandırır? Günahkârlar bile kendilerini sevenleri sever. 33 Size iyilik yapanlara iyilik yaparsanız, bu size ne övgü kazandırır? Günahkârlar bile böyle yapar.

Kitap'ın öğretilerine bağlı kalalım; kilisenin birliği ve paklığı için gayretle çalışalım; her ayartı ve acıya imanla dayanalım diye verilmiştir. Tanrı'nın Müjde'de açıkladığı isteğine itaat etmek için Petrus sıkıntı ve baskı altında yaşayan kiliselere şunları söylemiştir:

1.Petrus 2:19 Haksız yere acı çeken kişi, Tanrı bilinciyle acıya katlanırsa, Tanrı'yı hoşnut eder.

20 Çünkü günah işleyip dövüldüğünüzde dayanırsanız, bunda övülecek ne var? Ama iyilik edip acı çektiğinizde dayanırsanız, Tanrı'yı hoşnut edersiniz.

21 Nitekim bunun için çağrıldınız. Mesih, izinden gidesiniz diye uğrunuza acı çekerek size örnek oldu.

22 "O günah işlemedi, ağzından hileli söz çıkmadı."

23 Kendisine sövüldüğünde sövgüyle karşılık vermedi, acı çektiğinde kimseyi tehdit etmedi; davasını, adaletle yargılayan Tanrı'ya bıraktı.

24 Bizler günah karşısında ölelim, doğruluk uğruna yaşayalım diye, günahlarımızı çarşıta kendi bedeninde yükledi. O'nun yaralarıyla şifa buldunuz.

25 Çünkü yolunu şaşırılmış koyunlar gibiydiniz, şimdiyse canlarınızın Çobanı'na ve Gözetmeni'ne döndünüz.

Böylece bize düşman olan kimseler için de *bir 'Mesih'* olmamız gerekiyor –*lütufkâr yaşamak budur*:

Matta 5:44 Ama ben size diyorum ki, düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin.

Romalılar 12:20 Ama, "Düşmanın acıkmışsa doyor, Susamışsa su ver. Bunu yapmakla onu utanca boğarsın."

Çünkü Tanrı bizi lütfu ile kurtardı –yani Tanrı bizde, bizim kurtuluşa layık bir şeyimiz olmadığını gördüğü halde bunu yaptı. Öyleyse bizler de bu lütfu dayanarak başkalarına da lütfkâr olmalıyız. Böylece kutsallıkta ilerleyeceğiz.

Bu yüzden Mesih'teki yaşam, dayanmak ve sabretmek yanında, iyilik ve bağlılık gibi erdemleri (Ruh'un meyvesini) de gerektirir. Böyle Mesihsel şeyleri edinmek, bunlarla birlikte yürümeye çalışmak da kutsallık serüvenimizdir. Bir başka açıdan söylemek gerekirse kutsallık lütfu da bize bütün bu sıkıntı, keder, baskı ve düşmanlıklar karşısında Mesih'teki iyi erdemlerden sapmadan yürüyelim diye verilmiştir.

Böylece konumuz düşmanlar ve baskılar olunca lütfu edildiğimiz için; yani bağışlanmış kimseler olduğumuz için bağışlayarak yaşadıkça, kutsallıkta (Mesih'teki erdemlerde) ilerler ve güçleniriz.

Ve konumuz düşmanlar, bizden nefret edenler, baskılar ve sıkıntılar olunca, kutsallıkta ilerlemek aynı zamanda alçakgönüllülük ile birlikte yürümekle gerçekleşir. Çünkü siz Tanrı'nın insan için olan iyi amacına göre yaşadığınızda, Tanrı'nın Mesih'te hazırladığı iyi işlerin yolunda yürüdüğünüzde “günah işlemeden, ağzınızdan hileli söz çıkmadan, sövgüyle karşılık vermeden, acı çektiğinde kimseyi tehdit etmeden, davasını, adaletle yargılayan Tanrı'ya bırakarak” devam etmeniz gerekmektedir.

Doğruluğunuz, dürüstlüğünüz, merhametiniz, iyi işleriniz düşmanca tutumlarla karşılanabilir. Bu yüzden yumuşak huyluluk bir Mesih karakteri olarak sizde biçimlenmesi

gerekiyor. Kutsallıkta bu şekilde ilerleyeceksiniz. Ve bunun için de yardımınız Rab'dir, kalkanınız O'dur.

*\*Dua için hazırlık:*

“Kutsallık (kutsallaşma, kutsallaştırılma, kutsal kılınma)” konusu çalışırken ya da bu kavramı düşünürken, sözlerimizde ve işlerimizde meydana gelen değişimler (yenilenme) ve hayatın iyi kötü her anında davranışlarımızdaki olgunlaşma adımlarına bakmaya çalışıyoruz. Bunlara dikkat etmek elbette önemlidir.

Ancak “Kutsal Olmak” konusuna bakarken temel amacımız ‘*bakış açımızın nereye odaklandığına*’ dikkat etmek olmalıdır.

Sözlerimiz ve işlerimiz arkasında bir düşünce, bir istek yatmaktadır. Yaptıklarımız veya yapmadıklarımız arkasında olan düşünce neye dayanmaktadır? Aklımızı ve yüreğimizi etkileyen, yönlendiren motivasyon nedir?

Kutsal Kitap merkezli, Mesih merkezli, kilise merkezli bir şekilde düşünmeyi öncelik edinmeye; bunu kişisel olarak “*benim düşüncem, benim tutkum*” olarak edinmeye başladıkça; dünyaya, olaylara bu açıdan bakmakta ilerledikçe kutsallıkta ilerlemiş oluruz.

Yani kutsallık lütuf merkezli bir gerçek olmalıdır. Aksi takdirde kutsallığı kişisel gayret ile edinilen (işlere dayalı) bir başarı olarak görme hatasına düşebiliriz.

Mezmur 139’u okuyup dua edin.

\*Bundan sonraki bölümler boyunca buradaki ‘Dua için hazırlık’ bölümü gözden geçirdikten sonra dua ediniz.

## **Kutsal Olmak – 1.**

Acaba kiliseye katılmakta adanmış biri olmak; *yetişkinlikten itibaren hayatı boyunca her Pazar günü kiliseye kendi isteği düzenli bir şekilde katılmak* “kutsal” olmanın bir ölçüsü olabilir mi?

Çağımız sürekli olarak, biz düşünmesek de aklımıza sürekli yeni fikirler sokan, gözlerimizi sürekli farklı şeyler ile meşgul eden ve bir anlamda sürekli olarak dikkatimizi konudan konuya çeviren pek çok görsellikle doludur.

Kendi aracınızda ya da bir toplu taşıma aracı ile giderken yolda gördüğünüz değişik reklam panoları, alışveriş merkezlerinin vitrinlerinin değişik ve renkli çeşitliliği sizlerin dikkatini belli bir konuya belli bir süre odaklanmaktan alıkoyduğu oluyor mu? Gazete, dergi ve televizyonlarda sürekli gördüğünüz reklamlar gerçekte hiç de ihtiyacınız olmayan şeylere sahip olmak konusunda sizi etkilemiyor mu?

Güncel haberler, adalete dair skandallar, kamu ihalelerine ilişkin yolsuzluk haberleri, parlamentoda yasa tekliflerine ilişkin olarak yapılan tartışmalar, sizi doğrudan etkileyen ya da dolaylı olarak etkileyecek olan politik kararlar, güvenilir markalara yönelik hile tartışmaları gibi konular dikkatinizi dağıtmıyor mu; aklınızı karıştırmıyor mu; sizi öfkeliendirdiği oluyor mu?

Bütün bu kaos içinde cenneti (sonsuz yaşamı) ne kadar düşünebiliyorsunuz; ruhsallığı, imanı, inandığınız değerleri nasıl koruyabiliyorsunuz? Karşılaştığınız haksızlıklar sizleri

nasıl etkiliyor? Yaşamın zorlu, sıkıntılı karmaşık durumlarında imanı doğru kullanma beceriniz ne durumda?

Öfkenizi kontrol edemediğiniz durumlarda etrafınızdaki dünya sizce Hristiyanların nasıl kimseler olduğunu düşünüyor?

Cenneti en son ne zaman düşündünüz? Mesih'in ikinci gelişini en son ne zaman özlediniz? “Kutsallık” korunması gereken bir değer olarak sizin gündeminizi ne oranda işgal ediyor?

Zenginlik, maddiyat, başarı, moda, ülkede tanınan isimlerin tatilleri; popüler isimlerin evlilikleri ya da evlilik olmaksızın ilişkileri veya kavgaları, medya üzerinden devam eden karşılıklı çekişme ve suçlamaları gibi v.s. konular duygularınızı, düşüncelerinizi ne oranda etkiliyor?

Bir kilisede görevli olan birinin eşinden ayrılmasını duymak, sizce dünya tarafından nasıl karşılanıyor? Kilisede görevli olan birinin etrafınızdaki dünya tarafından gururlu biri olarak görülmesi veya politik biri olarak görülmesi veya bencil olarak görülmesi dünyanın düşüncesindeki Tanrı kavramını ve Hristiyanlığa bakışını nasıl etkiliyor?

Kilisede çalışan görevlilerde toplumun olumsuz yönler görmesi Hristiyanların ciddi bir özeleştiri yapmasını gerektirmiyor mu?

Benzer sorular kilise üyeleri için de geçerlidir. Kilisede aktif bir rolünüz olmasa da yaşadığınız toplumda kiliseye giden biri olarak tanındığınız için kendisini daha dikkatli gözden geçiren, sözlerinde ve eylemlerinde Mesih'i örnek alan bir tutumda

olmanız gerekiyor. Bu konuda gayret ve mücadelede ne durumdasınız?

Hayatın böyle hızlı ve sürekli değişken akışı karşısında Kutsal Kitap'a dayanan bir yaklaşımla olayları karşılayabilme ve Mesih merkezli yaklaşımla doğru düşünceyi ifade edebilme ve bunu hayata geçirip gerektiğinde savunabilme yeteneğiniz ne durumda?

Eğer kendinizi "Hristiyan" olarak tanımlayabilen bir kişi iseniz, etrafınızdaki dünyada öfke ve şiddete yönelik davranışlara sebep olabilecek düşünceler ile karşılaştığınızda, sabır ve sakinlik ile doğru veya alternatif olabilecek tavır çevrenize ifade edebilme yeteneğiniz ne durumda?

Tartışma, rekabet, münakaşa ortamının yoğunluğunda imana dayanan doğruluğu ve kutsallığı unuttuğunuz zamanlar hiç oldu mu? Sizin hayatınızda '*Kutsal Kitap'a bağlılık*' konusunun unutulduğu zamanlar oldu mu?

Ailenizde veya arkadaşlarınızda imana dayalı davranışın ikinci plana düştüğü bir durum ile hiç karşılaştınız mı?

Dünyanın değişik durumları, karmaşıklıkları karşısında kilise nasıl görünüyor ve nasıl görünmek için çalışmalıdır? Benzer şekilde Hristiyanlar nasıl kimseler olarak görülüyor ve bizler nasıl kimseler olmak için gayretli olmalıyız? Böyle sorularla vicdanınız ne oranda meşgul?

Matta 5:16 Sizin ışığınız insanların önünde öyle parlсын ki, iyi işlerinizi görerek göklerdeki Babanız'ı yüceltsinler!

Böylece *dünyadan olmaksızın; dünyaya benzemeksizin* yaşamak için çağrılmış olan bizler, yerleşik kültürün ya da dünyanın beklentilerine ya da baskılarına kapılmaksızın kutsal ve örnek bir yaşam için gayretli olmalıyız.

Mezmur 101:6 Gözüm ülkenin sadık insanları üzerinde olacak,  
Yanımda oturmalarını isterim;  
Bana dürüst yaşayan kişi hizmet edecek.

Dürüst yaşam konusunda dünya doğru örneği nereden görecektir, kime bakıp öğrenecektir?

Dünyanın gözünde '*Hristiyan*' olduğu düşünülen kimseler doğru örnek olmak için çalışmadıkça, dünyasal öğretiler ile Müjde arasındaki fark da görünür olamayacaktır.

Böylece Hristiyanların Tanrı'ya ve Kutsal Kitap'a sadık olmaları gerekmektedir:

1.Korintliler 4:1 Böylece insanlar bizi Mesih'in hizmetkârları ve Tanrı'nın sırlarının kâhyaları sayınsın.  
2 Kâhyada aranan başlıca nitelik güvenilir olmasıdır.

Tanrı'ya, Kutsal Kitap'a ve Mesih'e dair olan imanımız, bizleri sadık bir kâhya olmaya yönlendirmelidir. Dürüst yaşam, Tanrı'da güvenilir bir yaşam olarak kendisini ortaya koyar. Böylece Müjde'ye bağlılık ile kutsallıkta ilerlemek arasında bir bağlantı vardır.

Filipililer 2:14-16 ayetlerinde ‘evrendeki yıldızlar gibi parlayan, kusursuz ve saf, Tanrı'nın lekesiz çocukları’ olmaktan bahsediliyor. Kendinizin yerini bu ayetlerde ne ölçüde görüyorsunuz?

En başından beri düşündüğümüz sorular ve kısaca baktığımız ayetler nasıl konuşmamız gerektiği (*örnek olmak*) açısından ve nasıl yaşamamız gerektiği (*örnek olmak*) açısından düşünmemiz için önemlidir. Ancak bunu yapmak için de hem isteğimiz olmalı hem de bunu doğru bir şekilde yapabilmek için Kelami öğretinin farkında olmalıyız:

Filipililer 4:8 Sonuç olarak, kardeşlerim, gerçek, saygıdeğer, doğru, pak, sevimli, hayranlık uyandıran, erdemli ve övülmeye değer ne varsa, onu **düşün**ün.

Ve yine Filipililer 1:27 ayeti “yaşayışınız Mesih'in Müjdesi'ne layık olsun” diyerek nasıl düşünmemiz (*örnek olmak*), nasıl konuşmamız (*örnek olmak*), nasıl yaşamamız gerektiği (*örnek olmak*) konusuna dikkat çekiyor. Bütün bunlar da bizi *kutsal olmak* hakkında düşündürüyor.

Kutsal Yazılar'dan, Tanrı'nın Mesih'te açıkladığı kutsallığın görülebilen işaretleri olduğunu öğreniyoruz:

1.Petrus 3:16 Yalnız bunu yumuşak huyla, saygıyla yapın. **Vicdanınızı temiz tutun.** Öyle ki, *Mesih'e ait olarak sürdürdüğünüz olumlu yaşamı kınayanlar* size ettikleri iftiradan *utansınlar*.

Yumuşak huy ve saygının bir kişinin karakteri olduğunu düşünün. Dışarıdan görülebilen bu işarete ayrıca içsel bir karakter eşlik etmeli; bunları görünüş için değil; adanmışlık ve iman sebebi ile edinmiş olmamız gerekiyor. **Vicdanınızı temiz tutun...** Böylece dünya Hristiyanlar hakkında konuşurken üzerinde suçlanacak bir leke olmamak, iftira atanlara utanç getirecektir.

Yalnız bu kadar da değil; *yumuşak huyla, saygıyla ve temiz vicdanla* yaşamak aynı zamanda *'Tanrı'yla ilgili öğretiyi her yönden çekici kılmak* şeklinde yaşadığımız topluma ve çağa kendini Mesih imanı olarak belli edecektir (Titus 2:10).

*Dua edelim:*

Mezmur 139:1-2, İbraniler 4:13

## **Kutsal Olmak – 2.**

İmanlı olmamız, Mesih ile birleşmemiz anlamına geliyor; Mesih ile birleşmemiz (Romalılar 6:3-5, 8, Galatyalılar 2:20; 3:27),<sup>4</sup> Tanrı ile sonsuzlukta, sonsuzluk boyunca paydaşlık içinde yaşayacağımız anlamına geliyor. Kutsallık da bu paydaşlığı şimdiki zamanda yaşamamız için gereklidir. Bize “*kutsal olun, ben kutsalım*” diyen Tanrı, kendisi ile şimdiden diri bir paydaşlık ilişkisi içinde olabilmemiz için bunu istemektedir.

Diğer yandan Mesih ile olan mistik birleşmemiz, bizlere Mesih'in olduğu yerde olmayı getiriyor (Efesliler 1:3, Vahiy 3:20-21):

Yuhanna 14:3 Gider ve size yer hazırlarsam, siz de benim bulunduğum yerde olabilirsiniz diye yine gelip sizi yanıma alacağım.

Bize bağışlanan bu lütuf sadece bir gerçeği akılda bilmek şeklinde durmaz; imanla birleştiğimiz Mesih ile olan diri paydaşlığımız aynı zamanda bizleri düşüncede, sözde ve eylemde bu lütfü layık bir şekilde yaşamak için zorlar:

**Romalılar 6:11 Siz de böylece kendinizi günah karşısında ölü, Mesih İsa'da Tanrı karşısında diri sayın.**

---

<sup>4</sup> Efesliler 2:6 Tanrı bizi Mesih İsa'da, Mesih'le birlikte diriltip göksel yerlerde oturttu. Koloseliler 1:18 ayetinde Mesih ve Kilise arasındaki ilişki ‘*beden ve baş*’ şeklindeki diri bir birleşmişlikle ifade edilmektedir (krş. Koloseliler 2:12-13; 3:1-3).

12 Bu nedenle bedenin tutkularına uymamak için günahın ölümlü bedenlerinizde egemenlik sürmesine izin vermeyin.

Böylece iman ile birlikte düşünüşümüz önceki yaşamdan farklı olarak değişmiştir; duygularımız ve zevklerimiz *dünyasal yaşama göre (bedene göre)* farklı olarak değişmiştir; bu yüzden de sözlerimiz ve eylemlerimiz imana dayalı olarak *Mesihsiz dünyanın* yaşamdan ayrılmıştır.

Tanrı'nın Sözleri'ne iman, buna göre yapmayı ve yaşamayı gerektirir; Kutsal Kitap'ta açıklandığı şekli ile Mesih'e iman, emirleri ve yasakları ile yazılı olana göre yapmayı ve böyle yaşamaktan hoşnut olmayı getirir. Düşüncelerin, duyguların, sözlerin, davranışların böyle köklü değişimi bir anlamda bizim yeniden doğmamız ile de ilişkilidir.

Bu yüzden kutsallık, sadece günahlardan ve hatalardan kaçınmak; ve kendini dünyanın lekelemesinden korumak ile ilişkili olarak düşünülürse, insanlar ne yaptıkları ve ne kadar yapabildikleri; ne yapmadıkları ve ne kadar yapamadıkları şeklinde kişisel performans odaklanma hatasına düşebilirler – *ancak Kutsal Yazılar işler ile satın alınabilen bir kurtuluş öğretmediğinden bunun anlamı olmaz.*

Elbette ki Tanrı Sözü'nde açıklandığı şekli ile yapmamız ve yapmamamız gerekenlere dikkat edip, yaşamımızı korumak ve Mesih benzerliğinde devam etmek için gayretli olmalıyız. Ancak bu gayretimizin kaynağında olan şey daha yüksek bir hayatı özlemek olmalıdır; kutsallık için olan gayretlerimizde yüreğimize cenneti alarak yürümenin getirdiği esenlikle, Mesih'te güçlenerek ilerleme tutkusu olmalıdır –*vasat*

*yaşamlara razı olmamalıyız.* Öyle ki, Mesih bizde parlasın, Mesih bizde görülsün. Yani yaşamımızın merkezinde Mesih (Efesliler 1:5, 11) olmalıdır. Ancak bu gayrette zayıflıklarımız daima aklımızda olarak yürürsek, düştüğümüz zamanlarda bile devam etmek için teşvikimiz olur. Aksi takdirde benliğe dayanarak ilerlemeye çalışırsak, başarısızlık ve düşüşlerde çabucak yorulup vazgeçebiliriz.

Mesih'in başkâhinsel duası (Yuhanna 17) bizlere nasıl kimseler olduğumuzu ve Mesih'in yolunda nasıl yaşamamız gerektiğini göstermektedir:

Yuhanna 17:22 Bana verdiğin yüceliği onlara verdim. Öyle ki, bizim bir olduğumuz gibi bir olsunlar.  
23 Ben onlarda, sen bende olmak üzere tam bir birlik içinde bulunsunlar ki, dünya beni senin gönderdiğini, beni sevdiğin gibi onları da sevdiğini anlasın.

Böylece daha yüksek bir hayat; *bu dünyada ama dünyadan olmayan bir hayat* (Yuhanna 17:11, 14-16) özlemi ile benliğimizi (dünyasallığımızı) çarmıha germiş olarak yaşamamız, *göksel yerlerde Mesih'le birlikte oturma ayrıcalığına yaraşır bir şekilde yaşamayı istememiz* (Efesliler 2:6) ve buna gayret etmemiz '*kutsal olma*' serüvenimizdir (II.Timoteyus 4:18, Titus 2:14).

Mesih'le birlikte dirilmiş olmanın bir sonucu olarak *gökteki değerlerin ardından giden* (Koloseliler 3:1-3) bir yaşamda devam etme arzusu, bize başışlanan '*kutsal –aziz*' adına yaraşır olma ve kutsallıkta ilerleme gayretimizdir.

Romalılar 13:14 Rab İsa Mesih'i kuşanın. Benliğinizin tutkularına uymayı düşünmeyin.

Elçisel iman, kutsallığı özlememiz için Mesih'te bağışlanmış olan lütfâ dikkatimizi çekiyor:

Efesliler 1:4 O kendi önünde sevgide kutsal ve kusursuz olmamız için dünyanın kuruluşundan önce bizi Mesih'te seçti.

Böylece Mesih'e benzerliği hoşnutlukla arzulamak ve bu şekilde ilerlemeyi sevmek isteğimizin kökünde Mesih'te bize bağışlanmış olan lütuf söz konusudur. Bu lütuf bize sadece bu dünyadan olmadığımızı söylemiyor; aynı zamanda daha yüksek bir hayatı (göksel hayatı) özlemeyi de bağışlıyor:

Filipililer 3:20 Oysa bizim vatanımız göklerde. Oradan Kurtarıcı'yı, Rab İsa Mesih'i bekliyoruz.

21 O her şeyi kendine bağlı kılmaya yeten gücünün etkinliğiyle zavallı bedenlerimizi değiştirip kendi yüce bedenine benzer hale getirecektir.

1.Yuhanna 3:2 Sevgili kardeşlerim, daha şimdiden Tanrı'nın çocuklarıyız, ama ne olacağımız henüz bize gösterilmedi. Ancak, Mesih görüldüğü zaman O'na benzer olacağımızı biliyoruz. Çünkü O'nu olduğu gibi göreceğiz.

*"Göklerdeki Babam'ın isteğini kim yerine getirirse, kardeşim, kızkardeşim ve annem odur"* diyen Mesih'e (Matta 12:50) bakarak O'ndaki işlerde yürüme arzumuz (Matta 25:40),

gökselliği özleyen ve ruhani hayatı olabilecek en yüksek seviyeye çıkarmak için çalışan bir gayret ile el ele olmalıdır.

Kutsal Yazılar yetkin (mükemmel) olmayı teşvik etmektedir (II.Timoteyus 3:17):

Tesniye 18:13 Tanrınız RAB'bin önünde yetkin olun.

Matta 5:48 Bu nedenle, göksel Babanız yetkin olduğu gibi, siz de **yetkin olun**.

Ve aynı Kutsal Yazılar yetkin (mükemmel) olmak için Tanrı'nın bizi donattığını da söylemektedir:

I.Yuhanna 4:16 Tanrı'nın bize olan sevgisini tanıdık ve buna inandık. Tanrı sevgidir. Sevgide yaşayan Tanrı'da yaşar, Tanrı da onda yaşar.

17 Yargı gününde cesaretimiz olsun diye sevgi böylelikle çimizde yetkin kılınmıştır. Çünkü Mesih nasılsa, biz de bu dünyada öyleyiz.

18 Sevgide korku yoktur. Tersine, yetkin sevgi korkuyu siler atar. Çünkü korku işkencedir. Korkan kişi sevgide yetkin kılınmamıştır.

19 Bizse seviyoruz, çünkü önce O bizi sevdi.

Yetkin (mükemmel) olmayı kutsal olmaktan ayrı düşünemeyiz (Hezekiel 36:25-26, Matta 5:8 krş. Matta 12:33; 23:25-26):

İbraniler 6:1 Bunun için, Mesih'in öğretisinin başlangıç ilkelerini geride bırakarak olgunlaşmaya doğru ilerleyelim...

Ve yetkin olmayı, kutsal olmak ile birlikte düşündüğümüzde Rab'de sağlam ilerlemenin mümkün olduğunu görürüz (I.Korintliler 3:10, II.Timoteyus 2:19, Yuhanna 5:24):

Matta 7:25 Yağmur yağar, seller basar, yeller eser, eve saldırır; ama **ev yıkılmaz. Çünkü kaya üzerine kurulmuştur.**

*Dua edelim:*

Mezmur 139:1-3; 56:8, I.Korintliler 4:5

### **Kutsal Olmak – 3.**

#### Belçika İnanç Açıklaması 24

*Kutsal Ruh'un Tanrı Sözü ile birlikte çalışmasıyla doğan gerçek imanın insana yeniden doğuş verdiği ve yeni bir yaşam sürmek üzere onu yeni bir insan yaparak günahın köleliğinden özgür kıldığına inanırız.*

*Bundan dolayı, aklayan iman insanların içinde öyle bir şekilde işler ki, yargılanma korkusu olmaksızın Tanrı sevgisine dayanan işleri yaparlar.*

*Ve sevgiyle etkin olan imanın meyvesiz olması imkânsızdır.*

*Ancak işler bizim aklanmamız için sayılmazlar –çünkü bizler sadece Mesih'e olan imanımızla, iyi işler yapmadan önce bile aklandık.*

*Buna göre iyi işler yaparız, ancak bu iyi işler bize bir hak kazandırmaz. Yaptığımız iyi işler ile O'nun bize değil, bizim Tanrı'ya borcumuz vardır, çünkü Tanrı "kendi iyi isteğine göre hoşnut olduğu şeyi istememiz ve yapmamız için bizde çalışır."*

*Şu yazılanları aklınızda tutun: "Siz de böylece, size verilen buyrukların hepsini yerine getirdikten sonra, 'Biz değersiz kullarız; sadece yapmamız gerekeni yaptık' deyin."*

*Ancak Tanrı'nın iyi işleri ödüllendirdiğini de inkâr etmek istemiyoruz –fakat bu işler O'nun lütfu ile O'nun armağanları ile taçlandırılır.*

*İyi işler yapsak bile kurtuluşumuzu onların üzerine dayandırmayız; çünkü benliğimizin kirlenmediği ve yargılanmayı hak etmeyen bir iş yapamayız.*

*Eğer bir tane bile [iyi iş] gösterebilseydik, tek bir günahımızı bile hatırlaması Tanrı'nın o işi reddetmesi için yeterliydi.*

*Eğer Kurtarıcımızın acı çekmesinin ve ölümün sağladığı yararları dayanmasaydık bizlerin zavallı vicdanına sürekli bir eziyet edilecekti. Ve hiç güvencemiz olmaksızın her zaman şüphe içinde olacaktık.*

Böylece Kutsal Ruh'un başışladığı iman ve yeniden doğuş ile yeni bir yaratık olmuş olsak da, bu yaşamda tam mükemmel kutsallığa erişilemez. Böylece Pavlus “Günahkârların en kötüsü benim” diyebilmektedir (I.Timoteyus 1:15).

*Ancak kutsallık, yetkin olmak, yeniden doğmak, yeni yaratık olmak konularına bakarken, bunları tam mükemmel bir şekilde yapabilmeyi arzulayan bir yüreğimizin olmasını göz ardı etmiyoruz.*

Böylece sürekli olarak arzuladığımız kutsallık, aynı zamanda başarısızlıklarımıza, zayıflığımıza, günahlarımıza rağmen baktığımızda, Mesih'e nasıl hayati bir şekilde bağlı olduğumuzu göstermektedir.

Hristiyan olma ayrıcalığımızı ve Hristiyan sorumluluğumuzu özetleyen bir açıklamaya bakalım:

Heidelberg İlmihali 32. *Niçin sana Hristiyan deniliyor?*

**(1-)** Çünkü Mesih'in bedeninin iman ile bir üyesiyim ve O'nun mesh edilmesini paylaşıyorum. **(2-)** O'nun ismini açıklamaya, kendimi yaşayan bir şükran kurbanı olarak O'na sunmaya, bu yaşamda iyi bir düşünceyle günaha ve Şeytan'a karşı durmaya, **(3-)** ve bundan sonrakinde, bütün yaratılış üzerinde sonsuzluk boyunca Mesih'le hüküm sürmeye mesh edildim.

Bu açıklamayı üç bölüme ayırabiliriz: (1-) Neden bize Hristiyan deniliyor ve bizler nasıl Hristiyan olduk? (2-) Öyleyse ayrıcalığımız sorumluluğumuz nedir? (3-) Öyleyse umudumuz nedir?

*Kutsallık, yetkinlik, yeniden doğmak, Hristiyan olmak, Tanrı'nın çocuğu olmak gibi konulara bakarken umudumuz bizi Mesih'e tanıklığa, adanmış bir yaşam sürmeye (şükran kurbanı misali), iyi bir düşünceyle günaha ve Şeytan'a karşı durmaya motive ediyor. Ve kim olduğumuzu bilmek bu umuda layık bir şekilde yaşamayı teşvik ediyor.*

Ancak bu kısa açıklamanın biraz detaylı bir şekilde üzerinde durduğumuzda şunu söyleyebiliriz: günaha ve Şeytan'a karşı durmak için *iyi bir düşünceye (Tanrı'nın Mesih'te açıkladığı düşünceye)* sahip olmamız gerek; ancak bu gereklilik hayatta bir kere yaptığımız bir şey değil; sürekli, nefes aldığımız tüm zamanlar boyunca yapmamız gereken bir şeydir. Böylece kötü

arzuların bizi yönetmesinden kendimizi kurtarabiliriz ve günlerimizi Tanrı'yı hoşnut eden bir şükran sunusu olarak tamamlayabiliriz.

Ve yine kötü arzulardan ve düşüncelerden kendimizi kurtarmamız bu yaşamda bir kere yaptığımız bir şey olmadığı gibi, kendimizi Tanrı'yı hoşnut eden bir diri kurban olarak adamamız da nefes aldığımız tüm zamanlar boyunca devam etmesi gereken bir konudur. Şeytana, benliğe, dünyaya karşı durmak için eski Adem'in düşüncesini çarmıha gerip Mesih'te olan düşünceyi edinmemiz gerekiyor; yani Mesih'teki yeni yaşamı, dünyaya Kutsal Kitap'ta açıklanan gözlerle bakarak yaşamamız gerekiyor.

Ve bütün bunları yapmak bir mücadele ve savaşım içinde olmayı gerektirir. Ve kutsallığımızı korumak adına dürüst olmamız gerekir. Ve dürüst olmak adına şunu kabullenmeliyiz: bu savaşta yenik düştüğümüz de olur.

Daniel 9. bölümde (1-19) bütün ulus adına yapılan bir tövbe duasında şu gerçeğe tanık olmaktadır:

6 Senin adına krallarımıza, önderlerimize, atalarımıza, ülkedeki bütün halka seslenen kulların peygamberleri dinlemedik. 7 «Sen adaletlisin, ya Rab! Sadakatsizliğimiz yüzünden bizi uzak yakın ülkelere sürdün. Oralarda yaşayan biz Yahudiler, Yeruşalim halkı, İsraililer bugün utanç içindeyiz. 8 Evet, ya RAB, bizler, krallarımız, önderlerimiz, atalarımız sana karşı işlediğimiz günah yüzünden utanç içindeyiz.

10 Tanrımız RAB'bin sözüne kulak vermedik, kulları peygamberler aracılığıyla bize verdiği yasalara uymadık.  
11 Bütün İsrail halkı yasayı çiğnedi, sırtını sana dönüp seni dinlemek istemedi.

Öyleyse kutsallığa sarılmak ve kutsallıkta ilerlemek için dürüst olmak adına kilisenin klasik tövbe dualarında *“her gün düşüncelerimizle, her gün sözlerimizle, her gün işlerimizle Sana karşı günah işledik, ya Rab, merhamet eyle”* şeklinde itiraf ettiği gerçeğin bizi de kapsadığını kabullenmeliyiz. Ve bu duanın daima bizim de yüreğimizin duası olması konusunda dikkatli olmalıyız. Çünkü tövbe de bir kez yaptığımız bir şey değil; dünyaya, benliğe ve şeytana yenik düştüğümüz zamanlarda ayağa kalkmak için dayandığımız diğer bir lütüftür.

İçinde samimi alçalış ve itiraf, samimi tövbe ve af dileme olmayan bir dua [*veya tapınma*], Tanrı'ya sadece bizim için yapmasını istediğimiz ve beklediğimiz dilekler listesi gibi bir şey olurdu. Tövbe ve itiraf duaları Tanrı'yı bu yaşamın olduğu kadar ölümün ve dirilişin Rabbi olarak da yüceltir. Böylece dualarımız, Tanrı'dan dileklerimiz, Tanrı'ya övgü ve şükranlarımız yanında; samimi itiraf, tövbe ve af dileme ile Tanrı'ya değişmek ve yenilenmek ihtiyacımız için bir anlamda söz vermemizle güçlenir.

Bu gerçek de bizi alçakgönüllülüğe götürmelidir. Çünkü kutsallığı alçakgönüllülükten ayrı düşünemeyiz. Kutsallıkta ilerlememiz, hatalarımız ve günahlarımızla yüzleşmemiz mümkündür. Böylece kutsallık konusunda kendi zayıflığımızı gördükçe, günahlılığımızla yüzleştikçe başışlanma dahil, koruma ve kurtuluş için Mesih'e ne denli vazgeçilemez bir

şekilde bağımlı olduğumuz gerçeği ile yüzleşeceğiz. Böyle bir yüzleşme, yaşam yönümüzü belirlemede ve gündelik hayatın her adımında Mesih'e benzer bir tutumla devam etmemiz ve Mesih benzeyişi bir karakter geliştirmemiz için gereklidir.

Böylece sonsuzlukta miras alacağımız tam mükemmel yetkinleşmeye bakarak, gündelik olarak Kutsal Ruh'un bize yenilenme bağışlamasını dileyerek yürümedikçe kutsallıkta da ilerleyemeyiz.

#### **Kutsal Olmak – 4.**

Kutsallıkta ilerlemeyi kişisel ve toplu tapınmadan bağımsız düşünebilir miyiz? Hayır!

Dua ve tapınma, Tanrı'nın Ruh'u aracığı ile Mesih'ten beslenip güçlendiğimiz, Kutsal Yazılar'ı okuyarak ve bunları dualarımız yaparak Tanrı'yı duyma, Tanrı'yı tanıma, Tanrı'yı sevme tecrübesi edindiğimiz ve bunlarda güçlendiğimiz bir şeydir.

Dua ve tapınma aynı zamanda kendimizi daha iyi tanıdığımız, yaşamımızı düzeltmek ve yenilemek için kendimizi hizmet için adandığımız bir şeydir.

Dua ve tapınma aynı zamanda bizleri Tanrı Sözü'ne acıktıran bir eylemdir.

Böylece bizler dua ve tapınma için bir araya geldiğimizde, Tanrı'nın arzusu olan birlik ve paydaşlığı öğrenmiş ve yaşamış oluruz.

Kutsallıkta ilerleyeceksek kendimizi diğer bir imanlı kardeşte tanımamız esastır. Çünkü bizi dünya değil, aynı iman ve sofrayı paylaştığımız bir kardeşimiz destekler, yardım eder, düzeltir. Hatalarımızı ve yanlışlarımızı birbirimizde görüp düzeltebiliriz.

Böylece bir araya geldiğimiz toplantılar Tanrı'nın gücünü, lütfunu hatırlayıp tattığımız, merhametini dilediğimiz, adaletini,

kurtarışını, lütfunu övdüğümüz, Kutsal Yazılar aracılığı ile Tanrı'yı tanımakta biraz daha ilerlediğimiz bir şey olmaktadır.

Kutsallıkta ilerlemeyi bilgide, imanda, ümitte, sevgide, Kutsal Ruh'un meyvelerinde büyümeden ayrı düşünebilir miyiz? Hayır! Bütün bunları kişisel ve toplu halde yapılan dua ve tapınmadan ayrı düşünebilir miyiz? Elbette Hayır!

Öyleyse kutsallıkta ilerlemeyi toplu tapınmanın diğer getirdiği bir yön olan birlik ve paydaşlık yaşamından da bağımsız düşünemeyiz –*bu paydaşlık her kutsalın (imanlının) diri Tanrı ile olan paydaşlığından beslenir.* Çünkü kutsallığı, bu dünyada nasıl yaşadığımızdan da ayrı düşünemeyiz.

Rab'bin duası bizlere dua ve tapınmayı nasıl yorumlamamız gerektiği konusunda bir yön göstericidir:

*“Göklerdeki Babamız”* diyerek Tanrı'nın adını üzerimize ve toplanılan yere çağırdığımızda, tek gerçek Tanrı'ya ait olan bir ev halkı olarak toplanmış oluyoruz. Bu yaşamda ve sonraki yaşam için olan dilekelerimizi O'nun lütfuna ve sağlayışına kaldırmak üzere Tanrı'yı davet etmiş oluyoruz.

Her şeyi Tanrı'nın babalık elinden beklemek sizin ruhsal bir disiplininiz haline geldikçe kutsallıkta ilerleyeceksiniz.

*“Adın kutsal kılınsın”* diyerek Tanrı'yı doğru bir şekilde tanıma arzumuzu ifade ediyoruz; ama aynı zamanda yaşamlarımızı ve düşüncelerimizi yönetmesini de istiyoruz.

Böyle yapmak sizin ruhsal bir disiplininiz haline geldikçe kutsallıkta ilerleyeceksiniz.

*“Egemenliğin gelsin”* diyerek kendimizi Tanrı'nın Sözü uyarınca bir yaşam ve tanıklığa adanmış oluyoruz; ama aynı zamanda düşmüş dünyada kötülük ve karanlığın gücünün kırılmasını, aracılığımızla Tanrı'nın Egemenliğinin parlamasını dilemiş oluyoruz.

Dünyadayken ve dünyaya rağmen, Tanrı'nın krallığı altında yaşayanların olması gerektiği düzeyi hedefleyerek yaşamaya çalıştıkça kutsallıkta ilerleyeceksiniz.

*“Gökte olduğu gibi yeryüzünde de Senin isteğin olsun”* diyerek dünyasallıktan, bencillikten soyunmayı, birincil istek olarak Tanrı'nın iradesini aramayı; Tanrı'nın iradesini her zaman ve tam bir şekilde yapabilmeyi dilemiş oluyoruz.

Tanrı'nın iradesini bilmeye ve bunu yaşamaya çalıştıkça kutsallıkta ilerleyeceksiniz.

*“Bugün bize gündelik ekmeğimizi ver”* diyerek Tanrı'dan dünyasal ve ruhani bütün ihtiyaçlarımız için sağlayışını ve bereketlerini diliyoruz. Gündelik lütfu ve desteği için sadece Tanrı'ya bağımlı olduğumuzu ilan ediyoruz.

Nefes aldığınız tüm zamanlar boyunca, lütfu muhtac olduğunuz aklınızda olarak yaşamaya çalıştıkça kutsallıkta ilerleyeceksiniz.

*“Bize karşı suç işleyenleri bağışladığımız gibi Sende bizim suçlarımızı bağışla”* diyerek, lütuf edildiğimiz için başkalarına lütfekâr davranmayı seçmiş oluyoruz.

Bize bağışlanan lütfâ şükreden bir yürekle, lütfekâr olmakta ilerledikçe kutsallıkta ilerleyeceksiniz.

*“Ayartılmamıza izin verme Kötü olandan bizi kurtar”* diyerek dünya, şeytan ve benliğin baskısı altında olduğumuzu, kendi gücümüzle direnemeyeceğimizi ilan ediyor ve Ruhsal savaşta direnebilmek ve galip gelebilmek için Tanrı'nın gücünü ve korumasını diliyoruz.

Gündelik yaşamın her alanında, sadece iyi ve rahat zamanlarda değil; zorluklarda, baskılarda, sıkıntılarda da, her zaman ayartıya düşebilecek kadar zayıf olduğunuzu gördükçe; ve ruhsal savaşta zafer için her durumda Tanrı'ya bağımlılığınızı bilerek yürüdükçe kutsallıkta ilerleyeceksiniz.

*“Çünkü egemenlik, güç ve yücelik Sonsuzlara dek Senindir”* diyerek övgü, tövbe ve dilekleri kralımız olan Tanrı'ya sunduğumuzda, kendimizde olan bir erdemden dolayı değil, kendimizde lütfu hak edecek bir iyilik görmeksizin bizleri kabul etmesi için Tanrı'ya yaklaşmış oluyoruz.

Her şeyde Tanrı'nın ilk yeri aldığı, Tanrı'nın yaratan, kendinizinse yaratılmış kullar olduğunuzu bilerek yürüdükçe kutsallıkta ilerleyeceksiniz.

Böylece kutsallık, yaşamın merkezinde Kutsal Üçlübir Tanrı'nın olduğu bir durumdur. Kutsallık lütfu ile suretinde yaratıldığımız Tanrı'ya benzerlikte ilerlemeye çalışırız. Tanrı benzerliğinde bir ruhsal suret edinmek için de günahın kötülüğünü ve çirkinliği görür, günah konusunda Tanrı ile hemfikir olur; Mesih'teki doğruluğu artan bir şekilde özleyerek; Tanrısal doğruluğun ardından gitmeye çalışırız. Bu durum hayatta bir kez yaptığımız bir şey olmayıp yaşam boyunca devam eden bir istek ve gayret ile birlikte devam ettikçe, bizler de kutsallıkta ilerleme yapmış oluruz.

Ancak bu ilerleme hiçbir zaman insanların '*günahsız seviyeye*' ulaşması anlamına gelmez –çünkü tek günahsız olan Mesih'tir.

Tanrı lütfunu bir imanlıya bağışladığında, kişiye bu lütfu dayanarak günahı çarmıha germe gücü bağışlanmış olur.

Ancak kişinin iman etmiş olmasına rağmen ilk günahattan bize geçen mirasın kalıntıları kişinin bedeninde ve canında etkindir. Kişinin duygu ve düşüncüsü bu günah altında zayıf ve güçsüzdür. Bundan dolayı kutsallaşmamız bu yaşamda tam yetkinliğe ulaşmaz.

Romalılar 8:5 Benliğe uyanlar benlikle ilgili, Ruh'a uyanlarsa Ruh'la ilgili işleri düşünürler.

6 Benliğe dayanan düşünce ölüm, Ruh'a dayanan düşünceyse yaşam ve esenliktir.

İnsanın bedeninde ve canında olan, Adem'den gelen düşmüşlük ve bozulmuşluk mirası sebebiyle "*benlik Ruh'a, Ruh da benliğe aykırı olanı arzular*" (Galatyalılar 5:17). Böylece

ayartı ve düşüöşlere rağmen, Tanrı'nın Ruhu'nun aydınlatışı, yönlendirışı ile birlikte kutsallıkta ilerlemeye çalışırız.

Bu benlik ve ruh arasındaki mücadelede bazen yorulduğumuz, esenliğimizi kaybettiğimiz de olur. Ancak kutsallıkta ilerlemek için verdiğimiz mücadelede Hristiyan özgürlüğünü ve esenliğini korumayı da öğreniriz:

II.Korintliler 4:16 Bu nedenle cesaretimizi yitirmeyiz. Her ne kadar dış varlığımız harap oluyorsa da, iç varlığımız günden güne yenileniyor.

Kendimizin ve iyi işlerimizin tam iyi olmadığını, günahla lekelenmiş olduğunu, düşmüş insanın ve yaptığı iyi işlerin tam kutsal ve tam mükemmel olan Tanrı'yı hoşnut etmeye veya Tanrı'nın adaletini tatmin etmeye yetmeyeceğini bilerek; günahlarımıza, güçsüzlüğümüze rağmen Mesih'te kabul edildiğimizi bilerek kutsallıkta ilerlemeye çalışırız.

## Kutsal Olmak – 5.

Romalılar 12:1 Öyleyse kardeşlerim, Tanrı'nın merhameti adına size yalvarırım: Bedenlerinizi diri, kutsal, Tanrı'yı hoşnut eden birer kurban olarak sunun. Ruhsal tapınmanız budur.

2 Bu çağın gidişine uymayın; bunun yerine, Tanrı'nın iyi, beğenilir ve yetkin isteğinin ne olduğunu ayırt edebilmek için düşüncenizin yenilenmesiyle değişin.

Tanrı'ya Sözü'nde açıkladığı şekilde iman etmek, kurtuluşumuz ve dolayısı ile kutsallık için gereklidir. Hem diri olmak hem kurban olmak Tanrısal yaşama adanmış olmayı, bir yemin etmek (ahit kesmek, ant içmek) gibi kararlı olmayı gerektirir. Bu durumda iman başka bir şey, Tanrı'ya adanmak başka bir şey değildir. Çünkü adanmak imandan doğan bir şeydir.

Öyleyse Tanrı önünde kurban hayatı yaşamayı seçmemiz, Tanrı'ya Sözü'nde açıkladığı şekilde iman etmemiz ile ilişkilidir. 'Kurban' ifadesi bize 'daha güçlü ya da üstün bir varlığın amaçları için kullanılma' düşüncesini çağırıştırıyor (insanın bir hayvanı alıp kesmesi gibi).

Ancak diri bir kurban olmak Tanrı'nın amaçlarını kendi amaçlarınız yapmanız anlamına geliyor. Tanrı kendi Sözü'nde yazılı olana tam itaat etmenizi istiyor ve sizi Sözü'nde yazıldığı amacına uygun olarak kullanmak istiyor –*kurban hayatı*.

Ancak hem 'diri' hem 'kurban' olmanız Tanrı'nın Sözü'nde açıkladığı ve olmanızı istediği şeyi aynı zamanda sizin de

istemeniz anlamına geliyor. Yani ben Tanrı'nın düşüncesini alıp, bu düşüncenin bir kısmını değil, tamamını giyinmeliyim; Tanrı'nın düşüncesini alıp bunu "benim düşüncem" yapmalıyım.

Böylece 'bu çağın gidişine uymamak' hem Tanrı'nın sizin için isteği, hem de iman etmiş –yeniden doğmuş, değişmiş- biri olarak sizin isteğiniz, sizin dünya görüşünüz ve sizin mücadeleniz oluyor.

Diğer yandan 'Tanrı'nın iyi, beğenilir ve yetkin isteğini ayırt edebilmek' bir bilgelik –sezgi, anlayış- konusudur. Ve aynı zamanda Tanrı'nın isteğini ayırt etmek; yani Tanrısal olan ile dünyasal olan arasında doğru seçimi yapmak, Tanrı'nın isteğini sevmek ile ilgili bir konudur.

Burada ayırt edilen Tanrısal düşünce ile eski Adem'in düşüncesi ile yer değiştirecektir; bu da Mesih'te yenilenmenin (yeni yaratık olmanın –değişmenin, dönüşmenin) kendisidir. Ve aynı zamanda düşüncede ve yaşamda değişmeyi, Mesih bezerliğinde dönüşmeyi istemeniz hem Tanrı'nın lütfu ile isteği hem de sizin sorumluluğunuzdur.

Öyleyse Tanrı bilgisinde (bilgelikte), Tanrı sevgisinde, Tanrı korkusunda yenilenmiş bir yaşamda devam etmek için, *bu çağın gidişine* göre değil de Tanrı'nın iradesini benimseyerek yürümek; ve bunu yapmayı severek istemek, kutsallıkta ilerlemek için imanlının sorumluluğudur.

'Bu çağın gidişi' ifadesi günah, kötülük, intikam, kavga, çekişme, bencillik, kıskançlık, kendini beğenme, gurur, yalan,

ahlaksızlık, savaş, terör, Tanrı'ya ve Yasası'na isyan ve yasa tanımazlık gibi bu dünyanın düşüncesini aklımıza getiriyor.

Adem'den gelen miras sadece bizim düşmüş bir bedende ve düşmüş bir irade ile yaşamamızda değildir. Orijinal günah ve lanet aynı zamanda bütün bu yeryüzünü lekelemiştir –*çünkü bu yaratılışın kendisi yozlaşmadan kurtarılmayı bekleyerek inlemektedir (Romalılar 8:19-22).*

Bu durumda bu çağın gidişi yani bu dünyanın düşüncesi –*Rab ve Kurtarıcı Mesih'e itaat etmek istemeyen düşünce-* ile mücadele; yani günah ile mücadele ile yürümeye devam etmek kutsallıkta ilerlemektir. Aynı zamanda dünya önünde böyle bir duruş *diri bir kurban* olarak kutsallıkta ilerlemenin bir gereği olarak mücadele etmektir.

Günaha “*hayır*” demek bir kez değil, hayat boyu sürekli olarak mücadeleyi gerektirir. Bu çağa (*Mesih'te Olmayan Düşünceye Sahip Dünyanın Çağına*) direnmek, bu dünyanın düşüncesine “*hayır*” diyebilmek, Tanrı'ya kendimizi diri kurban olarak sunmak ve aynı zamanda Tanrı'nın iyi olan iradesini edinmekle (Tanrı Düşüncesini Edinmek) değişmeyi gerektirir. Bu yaşamda böyle devam etmemiz de kutsallık yolunda yürümemiz anlamına gelir.

Bu durumda “*kutsallık*” bir anda elde edilen bir şey olmaktan öte, Rab ile uzun zaman yürüyerek ilerleyen bir şeydir.<sup>5</sup>

---

<sup>5</sup> Ancak Mesih'in çarmıh zaferi ve aracılığı ile halen kutsal kılındık (İbraniler 2:11, I.Korintliler 6:11, II.Selanikliler 2:13).

Kişisel dua ve tapınma hayatımız (Tanrıdaki paydaşlığımız), bizleri benzer şekilde Tanrı'nın ev halkı ile birlikte duaya, tapınmaya, birlik ve paydaşığa, dünyaya hizmet ve tanıklığa yönlendirdiği gibi; bütün bunların ruhsal savaş açısından da bir gereklilik olduğunu göz önüne alırsak, mücadele ve gayret ile kutsal ve örnek bir yaşamda kalmaya, bunu korumaya ve devam ettirmeye çalışmak kutsallık yolunda ilerlemek için gereklidir.

'Hristiyan' adını taşıyan biri olarak kim olduğunu, kime ait olduğunu bilerek yaşamaya çalışmak, kutsallıkta kalmak ve kutsallıkta devam etmenin kendisidir.

Böylece kutsallık konusuna yetkin olmak, yeniden doğmak, yeni yaratık olmak konuları ile birlikte bakarken; aynı zamanda Tanrı'nın düşüncesini edinmiş olarak dünyanın düşüncesine direnmeyi ve bu dünyadaki yaşamı cenneti (sonsuz yaşamı) özleyen bir tutumla şekillendirmeyi amaçlıyoruz –*bu da kutsallıkta ilerlemektir.*

Böylece kutsallıkta devam etmek ve ilerlemek için hem arzu duymak ve hem de bunun için gayret etmek, bizlere Mesih'te bağışlanan kutsallık lütfunun hem kendisinden hem de kutsallık lütfunun amacından doğuyor. Suretinde yaratıldığımız Tanrı'ya yaraşır bir düşünce ile bütün bunları tam mükemmel bir şekilde yapabilmeyi arzulayan bir yüreğimiz olması için dua etmeli ve gayretle çalışmalıyız –*kutsallığı özlemek ve kutsallıkta ilerlemek isteği bunu gerektirir.* Çünkü yüreğimizde Tanrı'nın düşüncesi olmadığı sürece dünyasallık, benlik ve şeytan bizleri hemen zayıflatmak ve düşürmek için saldıracaktır.

Öyleyse kutsallık ruhunda bize dua gücü veriliyor, mücadele gücü veriliyor; paydaşlık, hizmet ve tanıklık gücü veriliyor – *bütün bunlar Mesih benzeyişinde ilerlememiz için bize veriliyor.*

Ancak kutsallık ruhundaki '*mücadele gücü*' bize her zaman '*sıkıntı ve zorlukları*' çağrıştırmamalıdır:

Romalılar 2:29 Ancak İçten Yahudi olan Yahudi'dir. Sünnet de yürekle ilgilidir; yazılı yasanın değil, Ruh'un işidir. İçten Yahudi olan kişi, insanların değil, Tanrı'nın övgüsünü kazanır.

II.Korintliler 4:16 Bu nedenle cesaretimizi yitirmeyiz. Her ne kadar dış varlığımız harap oluyorsa da, İç varlığımız günden güne yenileniyor.

Kutsallık yaşamı Tanrı'nın övgüsünü ve iç varlığımızın yenilenmesini bize getirmektedir. Bu da kutsallıkta ilerlemek için bizi teşvik etmektedir. Eğer Tanrı'nın hoşnutluğu ve iç varlığımızı yenilemesi gibi bir bereket sizinle ise; yaşanan sıkıntı ve zorluklara rağmen siz de hoşnut ve esenliktesinizdir. Bu hoşnutluğun ve esenliğin kaynağında Tanrı düşüncesini edinmiş olarak kim olduğunu bilmek ve yönünü bilmek vardır.

Çünkü etrafımızdaki dünya yolunu kaybetmiş ve rüzgarın savurduğu saman çöpü gibi savrulanlarla doludur (Mezmur 1:4, Yakup 1:6). Bu durumda sağlam yerde duruyor olmanın güvencesi ve tesellisi, mücadeleyi ve kutsallık arzusunu daha da güçlendirmektedir.

## **Kutsal Olmak – 6.**

Kutsallık ruhu bir taraftan sevinçle Mesih'i Rab ve Kurtarıcı olarak yüceltirken, diğer taraftan imanlı kişiyi neye inandığı, kime ait olduğu, nasıl bir yöne doğru ilerlediğinin güvencesinde dünya, benlik ve şeytana direnebilme gücü ile destekler. Kutsallık ruhu bu anlamda imanla yaşama ve Tanrı ile birlikte yaşam disiplini konusunda bizi destekler.

Böylece sarsılmaz bir güvenceye bağlanmış olmanın esenliği ve doygunluğu, her durumda mücadele ve kutsallık arzusunu daha da güçlendirmektedir.

Kutsallık ruhunun verdiği esenlik ve mücadele gücü ile günahı doğru anlamak için dua etmeliyiz. "*Günahkârların en kötüsü benim*" diyen Pavlus gibi kendi düşmüşlüğüümüzü, insanın bozulmuşluğunu iyi anlarsak kutsallığı da doğru anlayıp öylece yaşayabiliriz.

Daniel 9:11 Bütün İsrail halkı yasanı çiğnedi, sırtını sana dönüp seni dinlemek istemedi. "Bu yüzden Tanrı kulu Musa'nın Yasası'nda yazılan lanet başımıza yağdı, içilen ant yerine geldi. Çünkü sana karşı günah işledik.

Adem ve Hava'dan kaynaklı olan ilk günah insan ırkı üzerinde o kadar kökten ve kalıcı bir bozulmuşluk getirdi ki, Kutsal Yazılar Mesih'e iman etmiş kimselere konuşurken bile şimdiki zamanda işlenebilecek günahların kaynağının ilk düşüş ve orijinal günah olduğuna dikkat çekmektedir (Matta 7:21-23; 15:19, Yakup 1:14-15, Yerehya 17:9):

II.Korintliler 11:3 Ne var ki, yılanın Havva'yı kurnazlığıyla aldatması gibi, düşüncelerinizin Mesih'e olan içten ve pak adanmışlıktan saptırılmasından korkuyorum.

Romalılar 3:10 Yazılmış olduğu gibi: "Doğru kimse yok, tek kişi bile yok.

11 Anlayan kimse yok, Tanrı'yı arayan yok.

12 Hepsi saptı, Tümü yararsız oldu. İyilik eden yok, tek kişi bile!"

Westminster İnanç Açıklaması VI: Bu orijinal günah insanın Tanrı ile paydaşlığını yitirmesine ve Tanrı'nın yarattığı doğruluk, kutsallık ve bilgelikten düşmesine sebep oldu. Böylece bütün insanlık düştü (Romalılar 3:23):

Vaiz 7:20 Çünkü yeryüzünde hep iyilik yapan, Hiç günah işlemeyen doğru insan yoktur.

Düşüş ile lanet ve ölüm geldi (Tekvin 2:17; 3:3, 19, Efesliler 2:1-2). İnsanın yaratıldığı orijinal yaratılış bozuldu (Galatyalılar 5:19-21, Tekvin 6:5; 18:20) ve kötü miras tüm insanlığa geçti.

Bu bozulmuşluk insanı iyiliğe karşı<sup>6</sup> ve kötülüğe eğilimli<sup>7</sup> hale getirdi. Bu ilk bozulma, bütün gerçek günahların kaynağını oluşturmaktadır.<sup>8</sup>

---

<sup>6</sup> Romalılar 5:6; 8:7; 7:18, Koloseliler 1:21

<sup>7</sup> Tekvin 6:5, 8:21, Romalılar 3:10-12

<sup>8</sup> Yakup 1:14-15, Efesliler 2:2-3, Matta 15:19

İster ilk günah, isterse sonraki günahlar olsun her günah, Tanrı'nın doğru olan yasasına karşıdır –ve günah Tanrı'nın yasasının çiğnenmesidir:

I.Yuhanna 3:4 **Günah işleyen, yasaya karşı gelmiş olur.** Çünkü günah demek, yasaya karşı gelmek demektir.

Günah işleyen her kişi yasa karşısında suçludur (Romalılar 2:15; 3:9, 19) ve günah, insanı Tanrı'nın gazabı (Efesliler 2:3) ve yasanın laneti altına sokar (Galatyalılar 3:10). Bunun sonucu olarak her türlü ruhsal,<sup>9</sup> geçici,<sup>10</sup> ve sonsuz<sup>11</sup> kayboluşla ölüme<sup>12</sup> mahkum eder.

Böylece 'günah' deyince Tanrı'nın iradesine karşıt olan şeyi yapmak veya istemek aklımıza gelmektedir.

Yani Tanrı'nın Yasası'na karşıt olan bir eylem ya da bir düşüncenin Tanrı'nın adaletinde 'günah' olduğunu ve bizi suçlu konuma getirdiğine dikkat ediniz:

Matta 5:27 'Zina etmeyeceksin' dendiğini duyduunuz.  
28 Ama ben size diyorum ki, bir kadına şehvetle bakan her adam, yüreğinde o kadınla zina etmiş olur.

Adem ve soyunun beden ve can olarak günahlı olması, insana fiziksel ve ruhsal ölümü getirmiştir.

---

<sup>9</sup> Efesliler 4:18

<sup>10</sup> Romalılar 8:20, Mersiyeler 3:39

<sup>11</sup> Matta 25:41, II.Selanıklılar 1:9

<sup>12</sup> Romalılar 6:23

**“İyi Haber”** de budur: Tanrı ölüm ve laneti almış birini Mesih’te kurtarıyor; düşmüş insanı yaşam konumuna getiriyor; Tanrı’nın günahtan, yargıdan, sonsuz gazaptan insanı getirdiği kurtuluşluk ve sonsuz yaşam konumu insana nasıl bir kutsallık verildiğini de anlamamıza yardım ediyor.

Mesih’te getirildiğimiz bu kurtuluşluk ve sonsuz yaşam konumuna yaraşır bir şekilde yani kutsallıkta yaşamadıkça, Mesih’in Müjdesi de dünyanın gözünde arzu edilir bir haber olmayacaktır (Titus 2:9-10, I.Petrus 2:12; 3:16).

## **Kutsal Olmak – 7.**

Mesih aracılığında Tanrı'da kutsal kılınmış olmamız (Yuhanna 17:17), bizleri Tanrı'nın ev halkı içine getiriyor; bu lütuf bizi günah, düşüş, lanet, yargı ve cehennemi miras aldığımız ilk atamızdan kurtarıp yeni bir aileye kattığı için (İbraniler 2:11) bize “*kutsal –aziz*” deniyor. Bu yüzden Mesih'te kutsal kılındığımız ve kutsallığa çağrıldığımız içindir ki, günahı ciddiye alıyoruz.

Tanrı kutsal olduğu için günaha sadece bir eylem olarak bakmıyor. Tanrı kendi yüce kutsallığı ile günahlı düşünceleri ve sözleri de yargılayacaktır:

Matta 5:21 Atalarımıza, 'Adam öldürmeyeceksin. Öldüren yargılanacak' dendiğini duydunuz.

22 Ama ben size diyorum ki, kardeşine öfkelenen herkes yargılanacaktır. Kim kardeşine aşağılayıcı bir söz söylese, Yüksek Kurul'da yargılanacaktır. Kim kardeşine ahmak derse, cehennem ateşini hak edecektir.

O halde '*kutsal olmak*' Tanrı'nın düşüncesine göre günahı doğru anlamayı gerektiriyor. Çünkü kötü şeyler yürekten kaynaklanır (Matta 15:19):

Markos 7:21 Çünkü kötü düşünceler, fuhuş, hırsızlık, cinayet, zina, açgözlülük, kötülük, hile, sefahat, kıskançlık, iftira, kibir ve akılsızlık içten, insanın yüreğinden kaynaklanır.

O halde ilk atamızdan gelen bozulmuş miras –*orijinal günah*- hakkında düşünürken, günahın insanı getirdiği (düşürdüğü) konumu iyi anlamamız gerekiyor.

Orijinal günahın ve lanetin diğer kuşaklara sıradan doğum yoluyla geçmesiyle birlikte duygularımız, düşüncümüz, irademiz, anlayışımız ve muhakeme yeteneğimiz ilk günahın bugüne kadar gelen kalıntıları ile lekelenmiştir. Dolayısı ile sadece yaptığımız işler değil, sözlerimiz ve düşüncelerimiz de Tanrı'da yargıyı hak etmektedir.

Günahın bu kalıntıları insana zihin körlüğü getirmiştir (Matta 13:15, II.Korintliler 4:4, Efesliler 4:18). Tanrı'yı tanımayı reddeden ve Tanrı'yı tanımakta yarar görmeyen bu ruhsal körlük (I.Korintliler 1:21) sahte inanışlara köleliği getirmiştir (Galatyalılar 4:8, Mezmur 115:4-8).<sup>13</sup> Ve yine insanın '*yararsız düşünceler, yakışsız davranışlar*' içinde olmasının arkasında olan şeyde, insanın orijinal yaratılışındaki doğruluk, bilgelik ve kutsallığı kaybetmiş (ölmüş) olması vardır (Romalılar 1:18, 21, 28).

İnsanın bu bozulmuşluğu onu Tanrı'ya düşmanlığa (Romalılar 8:7-8, Koloseliler 1:21, Yakup 4:4) götürdüğünden, Kutsal Yazılar düşmüş insanı '*benliğin ve aklın isteklerini yerine getiren gazap çocukları*' olarak tanımlar (Efesliler 2:3, Romalılar 2:5, 8; 3:11-18, I.Korintliler 6:9-10).

---

<sup>13</sup> Aslında günahın getirdiği bu bozulmanın sonucu olan gerek ruhsal körlük gerekse diğer şeyler aynı zamanda insanın geçici yargısı ve cezası olmuştur –*ancak bunlar sonsuzlukta kalıcı olarak da yargılanacaktır.*

Gazap çocuğu olmanın diğer bir yönü de insanın insana düşmanlığıdır (Titus 3:3, I.Yuhanna 2:11). Ancak insanın insana düşmanlığı da Tanrı'nın düzenine karşıt olduğundan bu durumun özünde olan şey yine Tanrı'ya ve Yasası'na karşı gelmektedir.

İnsanda olan günahın kalıntıları onun düşünüşünü, kavrayışını, muhakemesini, yargısını etkilediğinden, insan Tanrı'nın gerçeği yerine kendi yanılığı ile yaşamaktadır (Romalılar 1:21-25, I.Timoteyus 4:1-3):

Mezmun 81:11 Ama halkım sesimi dinlemedi, İsrail bana boyun eğmek istemedi.

12 Ben de onları inatçı yürekleriyle baş başa bıraktım, Bildikleri gibi yaşasınlar diye.

Böylece insanın ruhsal körlüğü, Tanrı'ya düşmanlığı, insanın gerçek hakkındaki yanılığı, inatçılığı, tövbesizliği (Romalılar 2:5) yozlaşmış tutkuları (Romalılar 1:26-32), günahın insanla kutsal Tanrı arasına getirdiği ayrılığın kanıtlarıdır.

Ve insanın düşünüş ve bozulmuşluk konumunda yargısı açıktır (Eyüp 4:17; 9:2-3):

Mezmun 143:2 Kulunla yargıya girme,

Çünkü hiçbir canlı senin karşında aklanmaz.

130:3 Ya RAB, sen suçların hesabını tutsan,

Kim ayakta kalabilir, ya Rab?

Bilgelik, doğruluk, kutsallık ve ölümsüzlüğünü ilk düşünüş ile kaybetmiş insan Tanrı'nın kutsallığına yaraşır konumdan ve

Tanrı'nın adaletini tam tatmin edebilecek bir konumdan uzaktır  
(Eyüp 9:20):

Vaiz 7:20 Çünkü yeryüzünde hep iyilik yapan,  
Hiç günah işlemeyen doğru insan yoktur.

İnsanın içine düşmüş olduğu günah ve bunun sonucu olarak hak ettiği yargı ve cehennemi göz önüne aldığımızda, Mesih'e iman ile bağışlanmış olan kutsallık lütfu size de inanılmaz şaşırtıcı gelmiyor mu?

Kendi çabasıyla kendisini cehennemden kurtaramayacak olan insana Tanrı derin bir merhamet ile yaklaşır Mesih'te kurtarıcı veriyor; düşmüş insana Tanrı yüce bir sevgi ile yaklaşır onu Mesih'te günahattan ve yargıdan kurtarıp sonsuz yaşama getiriyor.

Gazap çocukları olan bizler (Efesliler 2:3) Mesih'teki kurtuluş ile ışığın çocukları (Efesliler 5:8) oluyoruz. Ve yine Mesih'teki lütfü ve kurtuluş ile bir zamanlar günahın kölesi olan bizler (Yuhanna 8:34), Mesih aracılığıyla doğruluğun kölesi (Romalılar 6:17-18) olduk.

Romalılar 6:22 Ama şimdi günahattan özgür kılınıp Tanrı'nın kulları olduğunuza göre, kazancınız kutsallaşma ve bunun sonucu olan sonsuz yaşamdır.

Böylece bizi kurtaran bu lütfü hepimizi sürekli şükretmeye teşvik etmiyor mu? Ve Mesih'e iman edenlere bağışlanmış olan kutsallık, inananları Mesih benzerliğinde alçakgönüllülüğe teşvik etmiyor mu?

Mesih'te bize bağışlamış olan kutsallık ruhu ile günahı ciddiye alıyoruz. Günahın Tanrı ve insanlar arasında yarattığı derin ayrılığın farkında olarak, günahın Tanrı'ya isyan ve Tanrı'nın Yasası'na karşı gelmek olduğunu göz önüne aldığımızda; günahın Tanrı'nın Yasası'nın ve adaletinin talep ettiği tam mükemmel kurban (kefarete) gerektirdiğini görüyoruz (Yuhanna 1:29, Vahiy 5:12-13).

Böylece ölümden yaşama, kölelikten özgürlüğe, karanlığın krallığından Tanrı'nın Krallığına getirilmiş olmamızı göz önüne aldığımızda, bütün bunların kendimizde olan bir erdemden dolayı değil de Mesih'teki lütuf ile bize karşılıksız olarak bağışlandığını bilmek, Tanrı'ya olan hayranlığımızı güçlendiriyor ve Mesih'e olan övgümüzü çoğaltıyor.

Böylece Mesih'e ne denli bağımlı olduğumuzu gördükçe *kutsallığımızı* daha da iyi anlıyoruz; ve Mesih karakterinde büyüme tutkusu ile O'na hizmet ve tanıklıkta devam ettikçe, O'nu övüp yücelttikçe O'nu artan bir şekilde daha sevmeye başlıyoruz.

Mesih'i sevdikçe de günahın kötülüğünü, iğrençliğini görerek, günahattan kaçınarak kutsallıkta ilerliyoruz.

Elçilerin İşleri 4:12 Başka hiç kimsede kurtuluş yoktur. Bu göğün altında insanlara bağışlanmış, bizi kurtarabilecek başka hiçbir ad yoktur.

Yuhanna 6:68 Simun Petrus şu yanıtı verdi: "Rab, biz kime gidelim? Sonsuz yaşamın sözleri sendedir.  
69 İman ediyor ve biliyoruz ki, sen Tanrı'nın Kutsalı'sın.

20:31 Ne var ki yazılanlar, İsa'nın, Tanrı'nın Oğlu Mesih olduğuna iman edesiniz ve iman ederek O'nun adıyla yaşama kavuşasınız diye yazılmıştır.

## **Kutsal Olmak – 8.**

Kutsal Kitap bize kutsal kimselerin hatalarını ve günahlarını göstermektedir (Vahiy 19:9-10; 22:8-9 *krş.* Luka [24:5-7, 9, 11] 24:25, 44).

Diğer yandan Kutsal Kitap kutsal olmak konusunda gayretli olmayı teşvik ediyor (*II.Korintliler 6:17, I.Petrus 2:11, II.Petrus 1:4-8, 19, Efesliler 4:12-14 krş. İşaya 1:16-17, Matta 5:8, Titus 2:12-14, Yakup 4:8, I.Selanikliler 4:7, I.Yuhanna 3:3*):

Matta 5:48 Bu nedenle, göksel Babanız yetkin olduğu gibi, siz de yetkin olun.

İbraniler 12:28 Böylece sarsılmaz bir egemenliğe kavuştuğumuz için minnettar olalım. Öyle ki, Tanrı'yı hoşnut edecek biçimde saygı ve korkuyla tapınalım.

29 Çünkü Tanrımız yakıp yok eden bir ateştir.

Kutsal Kitap'ta bir taraftan kutsal kimselerin hata ve günahlarından bahsederken (*Tekvin 26:6-7; 20:1-2, 11, II.Samuel 11:1-4, 13-15, 17, Galatyalılar 2:11-14, Matta 16:22-23*) diğer taraftan da kutsallık konusunda gayretli olmayı teşvik ediyorsa, bundan ne öğrenmeliyiz?

Romalılar 12:9 Sevginiz ikiyüzlü olmasın. Kötülükten tiksinin, iyiliğe bağlanın.

Yahuda 23 Kimini ateşten çekip kurtarın. Kimine de korkuyla merhamet edin. Ama günahlı bir bedenin lekelediği giysiden bile tiksinin.

## Günahkâr ama Kutsal...

Bu durumda imanı gündelik yaşama uygulamak öne çıkıyor. Eğer Mesih'e Kurtarıcı ve Rab olarak iman ediyorsak, Tanrı'nın kendisini Kutsal Kitap'ta açıkladığı şekli ile kabul ediyorsak; Tanrı'ya sadık kalmak, Kutsal Kitap gerçeğine ihanet etmemek, emirleri ve yasakları çiğnememek, Tanrı'nın iyiliğini inkâr etmemek gibi adanmış bir yaşam sorumluluğunu göz ardı edemeyiz.

Diri Tanrı ile paydaşlık nasıl gelişir? Kelam okuma ve araştırma, kilise ailesi ile paydaşlık, dua ve tapınma ile diyerek özetleyebiliriz. Ancak bütün bunların içinde alçakgönüllülükle itiraf ve samimi tövbe de vardır. Tanrı ile paydaşlıkta olduğu gibi, kutsallığı da itiraf ve tövbeden ayıramayız.

Zayıflığını, güçsüzlüğünü, günahını ya da açgözlülüğünü ya da kıskançlığını ya da bencilliğini yumuşak huylulukla tanımak, kişinin kendisini Tanrı'nın gördüğü şekli ile görmesine çalışması kutsallığın gereğidir.

Yani içimizdeki kutsallık ruhu günahla yüzleşmeyi, günahı ortaya çıkarmayı ve günahla mücadele etmeyi gerekli kılar. Öyleyse samimi itiraf yoksa samimi tövbe de yoktur. Çünkü gerçek iman ve kutsallık günahı sadece bir bilgi olarak düşünmez; iman ve kutsallık günah konusunda Tanrı ile hemfikir olmayı arar; iman ve kutsallık günah konusunda sorumluluk alır, günahla mücadele için çaba harcar.

Böyle bir kararlılıkla kutsallıkta ilerleriz. Bu ilerleme içinde zamanla düşüncemiz, duygularımız, sözlerimiz değişir; kişisel

seçimlerimiz, kişiliğimiz, davranış ve dünyayı yorumlamadaki bakışımız dönüşür; zamanla geriye baktığımızda ilk iman ettiğimiz noktadan ilerlemiş olduğumuzu görürüz.

Böyle köklü bir değişim, dönüşüm arzusu ile sadece iyi günlerde değil, zor zamanlarda da *'kutsal'* adına yaraşır konuşmak ve öyle davranmak için bize bağışlanan kutsallık lütfuna sarılmayız ki kutsallık bizim karakterimiz, kutsallık bizim kişiliğimiz ve kimliğimiz haline gelsin:

Romalılar 8:17 Eğer Tanrı'nın çocuklarıysak, aynı zamanda mirasçımız. Mesih'le birlikte yüceltmek üzere Mesih'le birlikte acı çekiyorsak, Tanrı'nın mirasçılıyız, Mesih'le ortak mirasçılarız.

18 Kanım şu ki, bu anın acıları, gözümüzün önüne serilecek **yücelikle** karşılaştırılmaya değer.

Ayete baktığımızda kutsallığın tanımını şöyle yapabiliriz: iyi günde ve zor zamanda –*bütün günlerimiz boyunca*- Mesih'le paydaşlığımız ve birlikteliğimiz olduğunu unutmadan düşünmek, konuşmak, buna göre arzulamak ve öyle yapmak...

Çünkü kutsallık, şimdi zamanda bile gelecekte açıklanacak olan **yüceliğe** bakarak yaşamayı, *göksel yerde oturarak bu dünyada yaşamayı* arar ve böyle olmayı sever. Çünkü *"yaratılışın, Tanrı çocuklarının ortaya çıkmasını büyük özlemle bekliyor"* olduğuna (Romalılar 8:19) bakarak, kutsallar Tanrı karşıtı her şeyin olduğu bir dünyada *"ben Mesih'e iman eden biriyim"* diyerek ortaya kendisini koyar. Ve samimi iman eden kişi olarak her günah ve kötülüğün olduğu bir dünyaya Mesih'in kutsallığını yerleştirmeye çalışır; bir anlamda *"ben kutsallık –*

*buradayım”* diyerek yanlışlığın, karanlığın ortasında kendisini ortaya koyar.

Böylece inananlar kutsallığa çağrıldığı için ve kutsallıkta ilerlemek için kendisini böyle ortaya koyarken (Romalılar 8:17-19), *“Bensiz hiçbir şey yapamazsınız”* diyen Mesih’in seslenişi (Yuhanna 15:4-5) kulaklarında olarak bunu yapmalılardır.

Bu durumda dünyadan imanı saklayarak kutsallıkta ilerleme olmayacağı açıktır. Böylece sizi imanlı olarak tanıyanlar karşılaştığınız iyi ya da kötü her durumda, sözlerinize ve işlerinize bakarak *“Hristiyanlar böyle durumlarda ne yapar (veya ne yapmaz)”* sorusuna cevap olarak Kutsal Kitap’ı, Mesih’i aracılığınızla biraz daha öğrenmiş olurlar.

Diğer yandan kutsallık ruhu kendimizi saklamayı değil, ortaya koymayı arar. Dünyanın gözü önünde olmak bazen haksız ithamları da getirebilir. Ancak imanlı kişiye düşen *‘yumuşak huyla, saygıyla, temiz vicdan ile Mesih’e ait olarak olumlu yaşamı sürdürmek; böylece sizi kınayanları ettikleri iftiradan utandırmak’* olmalıdır (I.Petrus 3:16).

İbraniler 12:1 İşte çevremizi bu denli büyük bir tanıklar bulutu sardığına göre, biz de her yükü ve bizi kolayca kuşatan günahı üzerimizden sıyırıp atalım ve önümüze konan yarışı sabırla koşalım.

I.Petrus 3:15 Mesih’i Rab olarak yüreklerinizde kutsayın. İçinizdeki umudun nedenini soran herkese uygun bir yanıt vermeye her zaman hazır olun.

Bu bölümün başına dönersek, imanlı (kutsal) olduğumuz halde hata ve günahlara açık olduğumuzdan bahsetmiştik. Böylece dünyanın gözü önünde yaşayıp, dünyanın düştüğü hata ve günahlara bir Hristiyan olarak düşmek, üzerimize eleştiri ve utanç getirecektir *–aslında bunu düşünmek bile üzerimizde olumlu anlamda bir otokontrol olabilir.* Ancak bundan daha da önemlisi Hristiyanların böyle kötü durumlara düşmesi kilisenin tanıklığını ve Müjde'nin bildirisini küçültecektir.

Bu durumda günahattan kaçınmaya çalışmamız, sadece dünyanın gözü önünde olan ve skandal yaratan şeylerden kaçınmak değildir *–böyle bir tutum insanların övgüsünü kazanmak için yapılan dışsal dindarlık olur.*

Ancak Mesih'e dayanan iman ve kutsallık lütfu daima alçakgönüllülükle hizmet, tapınma ve tanıklık ile Tanrı'nın hoşnutluğunu arar.

Bu durumda sadece bilinen ve görülen günahları için tövbe etmek bizlerde alçakgönüllü yürekler var etmez. Kutsallıkta ilerlemek için Kutsal Kitap'ın uyarılarını unutmamak, bu uyarıları cesaretle taşıyabilmek, kendi yanlışlarını görmek, göremediğiniz günahlar için, bilerek ve bilmeyerek işlediğiniz günahlar için (Mezmur 19:11-14) dua etmelisiniz, bilgelik dilemelisiniz.

Kendimizde (insanda) iyi bir şey bulunmadığını (Yeremya 17:9), Adem soyunda temiz yürek bulunmadığını (Yeremya 16:12, Tekvin 6:5) ve iyi işleriyle birlikte insanın Tanrı katında murdar olduğunu (İşaya 64:6), tek iyi olan Tanrı olduğunu bilerek (Markos 10:18); görünen ve görünmeyen, bilerek ve

bilmeyerek işlenen günahlar için dua etmeliyiz –*samimiyetle tövbe etmeliyiz.*

Yine bu durum hayatta bir kez yaptığımız olmayıp, bütün günlerimiz boyunca Tanrı'nın önüne her durumda alçakgönüllülükle gelmeyi gerektirir. Günahta düşmüş ama Mesih'te kurtarılmış; günahkâr ama Mesih'te aklanmış biri olduğunu bilerek devam etmek alçakgönüllülükte ilerlemektir. Bu, kutsallıkta ilerlemek için gereklidir.

Kutsal Kitap böyle birinin duası ve alçalışı konusunda çok açıktır:

Mezmun 90:8 Suçlarımızı önüne,  
Gizli günahlarımızı yüzünün ışığına çıkardın.

40:12 Sayısız belalar çevremi sardı,  
Suçlarım bana yetişti, önümü göremiyorum;  
Başımdaki saçlardan daha çoklar,  
Çaresiz kaldım.

51:5 Nitekim suç içinde doğdum ben, Günah içinde annem bana hamile kaldı.

6 Madem sen gönülde sadakat istiyorsun, Bilgelik öğret bana yüreğimin derinliklerinde.

7 Beni mercanköşkotuyla arıt, paklanayım, Yıka beni, kardan beyaz olayım.

8 Neşe, sevinç sesini duyur bana, Bayram etsin ezdiğin kemikler.

9 Bakma günahlarıma, Sil bütün suçlarımı.

10 Ey Tanrı, temiz bir yürek yarat, Yeniden kararlı bir ruh var et içimde.

139:23 Ey Tanrı, yokla beni, tanı yüreğimi,

Sına beni, öğren kaygılarımı.  
24 Bak, seni gücendiren bir yönüm var mı,  
Öncülük et bana sonsuz yaşam yolunda!

## **Kutsal Olmak – 9.**

Belki bir gün, zor bir durumda (*ayartı veya baskı altında v.s.*) tam doğru bir iş yaptınız –*Tanrı'nın görkemi ve övülmesi için.*

Belki fırsatlar, belki zorluklar ve belki ayartılarla dolu bir olaydan bilgece, imanla, zaferle çıktınız. Bütün bunlara rağmen bu yaşamda tam mükemmelliğe erişmiş olmadınız. Zaten imana dayanan düşünce de baskılarda, zorluklarda, ayartılarda, anlaşmazlıklarda, barışta ya da savaşta bilgece, imanla konuşmayı ve öyle davranmayı gerektirir:

Luka 17:10 Siz de böylece, size verilen buyrukların hepsini yerine getirdikten sonra, 'Biz değersiz kullarız; sadece yapmamız gerekeni yaptık' deyin."

Üstelik doğrulukta, kutsallıkta, adalette tam Kelam'a uygun davranış biçimini Kutsal Kitap sizden bir gün değil, her zaman bekliyor. Çünkü tek bir günah bile Tanrı'nın yargısını almanız için yeterlidir (Tesniye 27:26, Yeremya 11:3 krş. Galatyalılar 2:16):

Yakup 2:10 Çünkü Yasa'nın her dediğini yerine getirse de tek konuda ondan sapan kişi bütün Yasa'ya karşı suçlu olur.

Galatyalılar 3:10 Yasa'nın gereklerini yapmış olmaya güvenenlerin hepsi lanet altındadır. Çünkü şöyle yazılmıştır: "Yasa Kitabı'nda yazılı olan her şeyi sürekli yerine getirmeyen herkes lanettir."

Öyleyse kendi değersizliğini ve bağışlanmış olduğunu bilerek, lütuf edildiğini bilerek alçakgönüllü bir yürekle devam etmek, lütufta güçlenmek ve kutsallıkta ilerlemektir.

Bu tutum, yaşamın ve ölümün Rabbi'ne ne denli bağımlı olduğumuzu bilmeyi getiriyor. Tanrı önünde hasta günahkârlarken, hak etmediğimiz kurtuluş için bize Mesih'te lütuf edildiğini bilmek, bütün dünya önünde alçakgönüllü yaşamayı gerektirmektedir.

Luka 5:31 İsa onlara şu karşılığı verdi: "Sağlıklı olanların değil, hastaların hekime ihtiyacı var.

32 Ben doğru kişileri değil, günahkârları tövbeye çağırmaya geldim."

Müjde'nin özü budur: Adem soyu (*gazap çocukları –Efesliler 2:3*) bağışlanma ve kurtarıma ihtiyacı içinde çaresizken, Mesih düşmüş insana hak edilemeyen kurtuluşunu veriyor.

Böylece Müjde'yi doğru anlamak ile bağışlanmaya ve kurtarılmaya muhtaç olduğunuzu görmek arasında bir bağlantı vardır. Bir başka deyişle söylersek; Tanrı'nın Kelamı bizlere Mesih'in Rab, insanlığın ise bağışlanmaya ve kurtarılmaya ihtiyacı olan hasta günahkârlar olduğunu söylüyor.

*Kutsal kimseler* Tanrı ve Tanrı'nın Sözü ile aynı fikirde olup kurtuluş ve bağışlanma için tövbe armağanı dileyenlerdir. Dünya ise bu karşılıksız olan kurtuluş ve sonsuz yaşam armağanını kendi zararına reddetmiştir.

Böylece Kutsal (*yetkin, mükemmel, dünyadan Tanrı'ya ayrılmış, aziz*) ya da üstün ya da adına ne dersiniz deyin; bu durum Mesih'in bizde olmasından kaynaklanıyor. Yani kutsallık kendimizde olan bir erdemden, bir gayretten dolayı değildir.

Yani yargıyı hak etmiş bir günahkâra Tanrı'nın Kutsal Ruh'u'nun konut kurması sebebi ile "*Kutsal biri*" sayılıyor – ancak bu durum artık "*günahsız biri*" olduğumuzu söylemiyor, ima etmiyor.

Tanrı'da bir günahkârın kurtuluş konumuna getirilmesi şu anlama geliyor: **günahkâr** [*ölü –köle*] ama **aklanmış** [*diri – özgür*] biri olmak...

Belki sizler her zaman böyle olduğunuzu düşünmüyorsunuz ya da bu konuda daha önce hiç düşünmediniz. Belki sizler '*kutsal olmak*' konusuna hep uzaktan baktınız; belki sizler '*kutsal kılınma (kutsallaşma)*' konusunu öğretiş olarak duymanıza rağmen bunu yaşamınıza uygulamadınız; belki kutsallığı siz öldükten sonra ya da Mesih döndükten sonra ulaşılacak bir konum olarak düşündünüz. Ancak Mesih'in çarmıh ölümü pahasına kurtarılmış olmanın anlamı budur: suç ve günahlarda ölüyken diriltilmek, suç ve günaha köleyken özgür olmak, Adem'in çocuğu iken Tanrı'nın çocuğu olmak...

Dünya, benlik ve şeytanın ayartısı ve baskısı altında yaşayan, gündelik hayatın sıkıntısı ve kaygısı ile ezilen pek çok Hristiyan bazen kendisini böyle kutsal hissetmeyebilir. Ancak bu gerçek, Mesih'in alçalıp aramıza gelmesi kadar gerçektir; kurtuluşumuz ve getirildiğimiz kutsallık konumu Mesih'in çarmıh ölümü ve dirilişi kadar gerçektir. Yani sizdeki kutsallık lütfundan emin

olmanız için gerekenler Mesih'te görülebilir bir gerçeklik olarak açıklanmıştır.

Sıklıkla unuttuğumuz durumumuz, bir azizin duasında olduğu gibi çok nettir: **Ya Rab, sonsuz iyiliklerine kim vefakâr çıkabilir; gereği gibi kim sana ödeyebilir? Çünkü bizleri yoktan yarattın, kayıpken buldun, çıplakken giydirdin, açken doyurdun, susuzken su verdin, her şeyden yoksunken varlıklı kıldın, yabancıydık göksel krallığına davet ettin ve ruhani sofrana layık gördün. Sana sonsuz dek şükürler olsun. Amin.**

Öyleyse günahın aldaticılığı, yanıltıcılığı, kafa karıştırıcılığı, saptırıcılığı ve gerçeğin değerini düşürücü yönüne bakmamız, bunu dikkate almamız, kutsallık lütfunda güçlenmemiz ve kutsallıkta ilerlememiz için gereklidir. Çünkü günah yürek katılığı ve ruhsal körlüğün kaynağıdır. Bu durum, insanı Tanrı'nın kutsallığına ve adaletine yaraşır olan iyiliği hem yapamaz hem de bunu yapmaya isteksiz hale getirmiştir. İnsanın bu zayıflığı onu kötülüğe meyilli hale getirmiştir. Bütün bunlardan çıkan sonuç da Tanrı'ya ve insana yabancılaşma, Tanrı'ya ve insana düşmanlıktır:

Efesliler 2: <sup>1</sup>Ve sizler, suçlar ve günahlar içinde ölüyken; <sup>2</sup>O günah ve suçlar ki, bir zamanlar bu dünyanın çağına göre, itaatsizlik oğullarında şimdi işlemekte olan ruha, yani havadaki egemenliğin reisine göre, onlarda yürüdünüz; <sup>3</sup>Onların arasında biz de hepimiz, bir zamanlar bedenim ve fikrim yapmak istediklerini işleyerek, bedenimizin arzularında davrandık; ve hatta ötekiler gibi doğal olarak gazap çocuklarıydık;

<sup>4</sup>Ama merhamette zengin olan Tanrı, bizi onda sevdiği büyük sevgisinden dolayı,  
<sup>5</sup>Hatta suçlarımız içinde ölüyken, bizi Mesih'le birlikte yaşama kavuşturdu (lütuf ile kurtuldunuz);

Bu ayetlerin insanı nasıl tanımladığına bakın: **suçlu, günahlı, ölü, itaatsizlik ruhunda yürüyen, beden ve fikrin isteğine göre çalışan, beden arzularına göre davranan, gazap çocuğu...**

Benzer şekilde Romalılar 5:6 ayeti Mesihsiz insanı “*zayıf; güçsüz –çaresiz*” olarak tanımlar. Bu kelime (astenes) sadece hasta olmayı değil; ahlaki anlamda zayıf olmayı da ima ediyor. Bu durum kulağımıza hoş gelmesede de Titus mektubundaki insan tanımı ile örtüşmektedir.

Titus 3:3 Çünkü bir zamanlar biz de anlayışsız, söz dinlemez, kolay aldanan, türlü arzulara ve zevklere köle olan, kötülük ve kıskançlık içinde yaşayan, nefret edilen ve birbirimizden nefret eden kişilerdik.

Açıkça bu ayetler bize akılsızca yaşadığımızı söylemektedir (Meseller 28:26). Bu tanım bize günaha ölü bir insanın iyi (*doğru, adil*) bir tercih yapamayacağını (Romalılar 1:28-31); kötülüğe nasıl bağımlı olduğunu göstermektedir (Romalılar 3:10-12).

Öyleyse kutsallık adına dürüst olma gayeti ile insanın böyle kötülük ve iyilikle karışık olduğunu dikkate alarak, günaha doğru bir şekilde bakmaya çalışmalıyız.

Benliğe dayanan düşüncenin **Tanrı'ya düşmanlık** (Romalılar 8:7) olduğunu ve bunun, Tanrı'nın onaylamadığı anlamda dünya ile dostluk anlamına geldiğini (Yakup 4:4) açıkça kabullenmeliyiz. Kutsallık adına dürüst olma gayreti ile gerçeği göz önüne alarak, günahın getirdiği zihin ve yürek tutulmasını (Efesliler 4:18-19) canımızdan ayıklamaya gayret etmeliyiz. Bir kutsalın mücadelesi budur: bir kutsal kendi benliği ile mücadele eder –*bedende yaşayan diğerleri içinse yargıç değil yakarışçıdır.*

Nasıl mı? Doğal eğilimimiz başkalarına yaptığımız iyilikleri ve başkalarının bize yaptığı kötülükleri hatırlamaya eğilimlidir. Bu durum kendimizle övünmeyi ve gururlanmayı getirirken, başkalarına da kin beslemeyi, kıskançlık duymayı, başkalarının dedikodusunu yapmayı, başkasının değeri düşürmeyi getirecektir.

Ancak kutsal olmak adına yapmamız gereken şey başkalarının bize yaptığı iyilikleri hatırlayıp onlarda Mesih'i görmeye ya da Rab'bin iyiliği görmeye çalışarak şükretmektir. Ve kutsal olmak adına yapmanız gereken diğer şey de başkalarına yaptığımız kötülükleri hatırlayarak bunları tazmin etme yoluna gitmek olmalıdır. Hata ve günahlarımızla yüzleşmeliyiz. Ve bu yüzleşme önce özür dileyerek, yanlısını kabul ederek başlamalıdır. Böylece canımızdaki kötülükleri biraz daha dizginleyebiliriz. Ancak bunu yapabilmek için, ruhani hayatta ilerlemek ve Mesih karakterinde güçlenerek büyüebilmek için günaha Tanrı'nın gözünden bakabilmemiz gerekir.

Unutmayın ki, “en küçük günah bile lanetlenmeyi hak etmeyecek kadar küçük değildir” (Westminster İnanç Açıklaması XV):

Matta 12:36 Size şunu söyleyeyim, insanlar söyledikleri her boş söz için yargı günü hesap verecekler.

37 Kendi sözlerinizle aklanacak, yine kendi sözlerinizle suçlu çıkarılacaksınız."

Romalılar 5:12 Günah bir insan aracılığıyla, ölüm de günah aracılığıyla dünyaya girdi. Böylece ölüm bütün insanlara yayıldı. Çünkü hepsi günah işledi.

*I.Korintliler 6:9-10 Günahkârların, Tanrı Egemenliği'ni miras almayacağını bilmiyor musunuz? Aldanmayın! Ne fuhuş yapanlar Tanrı'nın Egemenliği'ni miras alacaktır, ne puta tapanlar, ne zina edenler, ne oğlanlar, ne oğlancılar, ne hırsızlar, ne açgözlüler, ne ayyaşlar, ne sövücüler, ne de soyguncular.*

Romalılar 6:23 Çünkü günahın ücreti ölüm, Tanrı'nın armağanı ise Rabbimiz Mesih İsa'da sonsuz yaşamdır.

İlk günahın insanı getirdiği bozulmuşluk konumu sebebi ile günahın algılamada, muhakemede, yargılamada yaptığı aldaticılığı; insanın bunları düzeltmekteki güçsüzlüğü, isteksizliği, gururun engellediği gerçeğin kabulünü göz önüne aldığımızda, insanın Tanrı'ya karşı *her gün düşüncede, her gün sözde, her gün eylemde günah işlediği* açıktır. O halde Tanrı'nın da bizim ve günahlarımız hakkında böyle düşündüğü gerçeğini, gerçek olduğu için kabul etmeliyiz.

Bunlarla yüzleşmenin ve bunları düzeltmenin kişiliğimizde yapacağı iyileştirmenin Tanrı'nın arzusu olduğu için; Tanrı'nın

gerçeğini sevmeli, Tanrı'nın gerçeğini savunmalı ve bunu korumaya çalışmalıyız. Bunda kararlı olmak, bize bağışlanmış olan kutsallık lütfunda ilerlemek ve güçlenmek için gereklidir.

## **Kutsal Olmak – 10.**

Düşmüş bir dünyada, düşmüş bir benlikte yaşıyor olmanın ayartısı ve baskısı yanında, şeytanın tuzakları ve ilk günahtan gelen kötü mirasın getirdiği ruhsal körlük ve yürek katılığı ile insan akılsızca ve Tanrı'yı aramaksızın günahta ölü olarak yaşamaktadır (Titus 3:3, Romalılar 1:28-31; 3:10-12). Bu yüzden insan kötülüğe bağımlı (köle) olarak Tanrı'nın Yasası'na karşı gelmekte; Tanrı'nın Sözleri'ni eksik, yanlış bir şekilde değerlendirmekte; gerçeğin değerini düşürüp bozmaktadır. Diğer yandan da insan, Tanrı'da olan iyi şeyleri istemediği gibi, kötülüğe meyilli olması sebebiyle iyiliği Tanrı'nın arzu ettiği şekli ile hem isteyemez hem yapamaz durumdadır. Sonuçta insanın bu durumu Tanrı'ya yabancılaşma ve Tanrı'ya düşmanlıktır.

İnsanın Tanrı'nın emirlerine itaat etmek yerine bunları nasıl bozduğunu hatırlayalım:

*“Karşımda başka ilahların olmayacak”* emrine bakarak insanın Tanrı'yı tek Kurtarıcı olarak kabul edip sadece O'na tapınması gerekirdi. Ancak günahın getirdiği bozulma ile insanlar tanrıtanımazlığa, putperestliğe düşmüş, Tanrı'nın emrettiği sorumlulukları yanlış düşüncelerle bozmuş, Tanrı'nın yargısını görmezden gelmiş, dünyasallığın peşinden gitmiş, Tanrı'yı sınanmış, Kutsal Ruh'a direnmiş, günah ve kötülüklerinin sonucunda Tanrı'yı suçlamıştır.

*“Kendin için oyma put, yukarıda göklerde olanın, yahut aşağıda yerde olanın, yahut yerin altında suda olanın hiç suretini yapmayacaksın; onlara eğilmeyeceksin ve onlara tapınmayacaksın”* emrine bakarak insanın Tanrı’yi kutsal ve ilahi sözünde belirttiği gibi kabul etmesi ve paklıkla emir ve yasaklara uyması gerekirdi. Ancak insan Tanrı’ya Sözü’nde açıklandığı şekilde tapınmak yerine, kendi tasarladığı tapınma ile dindarlığı bozmuştur. Kutsal değerlere saygısızlık, sorumluluklarında ihmalkârlık ve küçümseme ile emre karşı gelmiştir.

*“Tanrın Rab’bin ismini boş yere ağzına almayacaksın; çünkü Rab kendi ismini boş yere ağzına alanı suçsuz tutmayacaktır”* emrine bakarak insanın Tanrı’nın ismini, kurallarını, Sözü’nü, sakramentleri Müjde’ye yaraşır bir yaşamla tutması, Tanrı’nın yolunda saygı ve korkuyla devam etmesi gerekirdi. Ancak insan Tanrı’nın ismini boş yere, ahlaksız ifadeler içinde, batıl bir şekilde, küfür ve lanet sözleriyle, büyücülük amacıyla kullanmış; Tanrı’nın ismini, kurallarını, işlerini hakaret ve yalan ile kullanmış; lanetleme sözleriyle, yasal olmayan yeminlerle Tanrı’nın işlerine karşı çıkararak ve Tanrı’nın Sözü’nü yanlış uygulayarak gerçek dine karşı toplum önünde utanç getirmiştir.

*“Şabat gününü takdis etmek için onu hatırında tut”* emrine bakarak insanın dünyasal işlerden dinlenmesi, toplu ve bireysel dua ve tapınma ile Tanrı’ya odaklanması, Tanrı’daki sorumluluklarına sarılmayı arayarak kutsal bir dinlenme içinde olması, ailesinin ve kendi yetkisi altında olan diğerlerinin de bu günde

dinlenmesine yardımcı olması gerekirdi. Ancak insan Şabat'ı tutmayı ihmal ettiği gibi, bu günü faydasız işlerle, faydasız konuşmalarla boşa harcadı. Tanrı Sözü'nü okuma, dinleme, öğretme, uygun bir şekilde sakramentlere katılma gibi işlerle değerlendireceği zamanı Kelam'ın emir ve yasaklarını ihlal ederek günü bozdu.

*“Babana ve anana hürmet et ki, Tanrın RAB'bin sana vermekte olduğu diyarda ömrün uzun olsun”* emrine bakarak insanın doğal anne ve babasına, yaş ve armağan bakımından üst kimselere, Tanrı'nın atamasıyla bizler üzerinde yetki sahibi olan kimselere karşı sorumluluklarını Tanrı Sözü'ne uygun bir şekilde yerine getirmesi gerekirdi. Diğer yandan anne babalar ve üstler de benzer şekilde yetkileri ve gözetimi altındaki kişilere yönelik Tanrı'nın isteğine göre olan sorumluluklarını yerine getirmede başarısız oldular. İnsanlar üstler, astlar ya da eşit kademedekilerle uygun ve karşılıklı şekilde yükümlülüklerini yerine getirmediler. İnsanlar birbirlerini onurlandırmada, sözde ve davranışta tüm gerekli saygıyı gösteremediler; birbirleri için dua etmediler, birbirlerini korumak ve sevgiyle birbirlerinin zayıflıklarına katlanmak için sabırlı olmadılar. Tersine birbirlerinin yetkilerini, konumlarını, unvanlarını, haklarını kıskandılar ya da küçük gördüler, alay ettiler, bu şekilde kendilerine ve diğerlerine utanç getirdiler, kavga ile çözüme ulaşmayı aradılar; birbirlerini severek ve hizmet ederek Tanrı'nın yüceliğini aramadılar.

*“Adam öldürmeyeceksin”* emrine bakarak insanın öldürme, yaralama, intikam düşüncelerinden kendisini koruması gerekiyordu. Ancak insan tutkularına yenik düştü, ayartılardan kaçınmak ve ömrü tüketen şeylere karşı çıkmak için canının esenliğine özen göstermedi; barışı korumak için gayret etmedi, kötülüğe iyilikle karşılık vermedi, sıkıntıda olanları ve masum olanları desteklemedi. İnsanlar başkalarının ve kendilerinin canlarını tehlikeye atacak işlere girmekten kaçınmadı; insanlar öfke, nefret ve kaygılar ile kışkırtıcı sözlerle başkalarını yaraladı; zulüm, kavga, yaralama gibi işlere karıştı; başkalarını gözetmeksizin fırsatları ve durumları kendi çıkarı için kullandı.

*“Zina etmeyeceksin”* emrine bakarak insanın bedeninde, zihninde, duygularında ve sözlerinde kendisi ve başkaları için paklığa önem vermesi, kendisini titizlikle denetlemesi gerekirdi. Ancak insan zina, evlilik dışı ilişki, tecavüz, ensest ilişki, eşcinsellik, doğal olmayan arzular, pak olmayan düşünceler ile evlilikte ve bekarlıkta kendisini korumadı; başkalarının paklığının lekelemesine yol açtı.

*“Çalmayacaksın”* emrine bakarak insanın gerçeğe, sadakate ve adalete bağımlı olması, insanların gereksinimlerine göre karşılıksız olarak ve ödünç vererek başkalarını desteklemesi, ihtiyaçlarını kanuna uygun olarak sağlamaya çalışması, savurganlıktan ve cimrilikten kaçınarak tutumlu olması gerekirdi. Ancak insan sorumluluklarını ihmal ederek ve eksik yaparak

bazen de hırsızlık, adam kaçırma, çalıntı mal alım satımı, sözleşmelerde adaletsizlik şantaj, rüşvet, haksızlıkla mal sahibi olmak, dünyasal varlığa gereğinden çok değer vermek, kumarbazlık gibi yollarla Tanrı'nın emrine karşı gelmiştir.

*“Komşuna karşı yalan yere tanıklık etmeyeceksin”* emrine bakarak insanın gerçeği koruyup destekleyerek komşusunun ve kendisini saygınlığını koruması, adalet ve yargıda dürüst olması, insanlara sevgiyle bakarak onların iyi ününü koruması gerekirdi. Ancak insan sahte kanıtlar ve sahte tanıklar bularak, kötü bir amaç ile gerçeğin karşıtı bir yolda, kötüye *“iyi”* iyiye *“kötü”* diyerek adaleti saptırmış, sahtekarlık yapmış, gerçeği saklayıp yalan ve iftira ile kötülük yapmıştır.

*“Komşunun evine göz dikmeyeceksin”* emrine bakarak insanın herkese dürüst davranması, kendisini denetleyerek Tanrı'nın görkemi ve insanın iyiliği için yaşaması gerekirdi. Ancak insan kendi mal varlığından hoşnut olmadı, başkasında olan şeyleri kıskandı ve buna uygun olmayan şekilde bir yaşadı.”<sup>14</sup>

Tanrı'nın tam ve mükemmel olan Yasası'na bakınca; bütün Kutsal Kitap'ın bu Yasa'ya dayandığına bakarak, hangi insan Yasa'nın emirlerini ve yasaklarını tam yerine getirebildiğini söyleyebilir ki? Eğer Tanrı'nın Yasası'na *tek bir kez itaatsizlik etmiş olsaydık*, kutsal olan Tanrı'nın adaletinin kutsal olması sebebi ile bütün insan soyu olarak sonsuz yargıyı hak etmiştik.

---

<sup>14</sup> bkz. Westminster Uzun İlmihal 103-148

Tanrı'nın Yasası'nı yukarda özetlediğimiz şekliyle, Yasa'nın amacını saptırarak, bozarak, ihmal ederek, inkâr ederek, kötüye kullanarak Tanrı'ya isyan eden insanın, kutsallığı tanınması için günah konusunda Tanrı ile aynı düşüncede olması gerekir ki, insan günahından dönebilsin.

Başkalarının kötülüklerini “*günah*” olarak değerlendirirken, kendi kötülüklerinizi “*hata*” olarak mı görüyorsunuz? Dikkat edin, yalan ile yaşamaya başlamış olabilirsiniz.

Günahı Tanrı'nın gördüğü gibi görmeye gayret etmezseniz, önce günahı hafife alırsınız; sonrasında ise günahı bazı sebeplere dayanarak mazur görmeye başlarsınız. İlk düşünüş ve lanetin insandaki kalıntısı, insanı günaha karşı körleştirir ve insanı günaha karşı uyuşturup doğru tepki vermektan böyle alıkoyar.

Yalanın günah olduğunu bildiği halde, insan ‘*kendi dinini*’ yaratır: sonrasında ise söylediği yalanlara “*beyaz yalan*” diyerek kendisinin suçsuz olduğuna inanır. Hırsızlığın günah olduğunu bildiği halde, insan hileyi “*açıkgöz olmak –zekilik*” olarak görür ve yaptığı şeyin karşı kişinin bir kötülüğünü ödetmek adına adil olduğunu söyler ve öyle inanır. *Putperestliğin özünde olan şey de budur: Tanrı'nın gerçeğini çıkarmak, yerine bir yalanı koymak ve ona inanmak...*

Günahı günah, kötülüğü kötü olarak –*Tanrı'nın tanımladığı şekilde-* görmelisiniz.

Yoksa benliğin zayıflığı, dünyanın aldatıcılığı ve şeytanın tuzakları ile günaha mazeretler bularak, suçları haklı bir gerekçeye dayandırmaya çalışacaksınız –*bu haber size korkutucu geliyorsa, kutsallıkta ilerlemek için hazır birisinizdir.*

**“Her insanın yüreğindeki günah gerçeği, dünyadaki kötülüğü ve zulmü alışkanlık hale getirir. Kutsallık, bu uyumun kırılması ve günahkârın dönüşmesidir.”**

Prof. Edmund P. Clowney

## **Kutsal Olmak – 11.**

10. bölümde Tanrı'nın Yasası'nı insanın nasıl bozduğunu kısaca özetlemiştik. Ancak bu gerçeğe rağmen bazı kimseler Tanrı'nın sevgisini, merhametini, iyiliğini öne sürerek, kendi suç ve günahlarının çok da büyük bir şey olmadığını öne sürerler. Onlara göre *“kalpleri temiz”* olduğundan, *“neticede biz de insanız, kendime engel olamadım”* gibi benzer mazeretlerle tövbesiz yaşamaya devam ederler.

Ancak yeryüzünde *kalbi temiz ve niyeti dürüst bir kimse* olsaydı, 10. bölümde özetlediğimiz gibi emirler bu denli çeşitlilikle çarpıtılamazdı. İnsan günaha düşmüş ve günaha ölü olduğu için; yani insan kendisini kurtaramayacağı için Mesih alçalışla aramıza geldi, bizlerin suç ve günahlarının bedelini ödeyip bizleri kurtarmak için, acıdan, utançtan, çarmıh ölümünden ve mezardan geçip dirildi.

Bazı kimselerin **Mesih'in çarmihına rağmen kalbinin temiz ve niyetinin dürüst olduğunu** öne sürmesi Tanrı'nın Sözleri'ni inkâr değilse nedir?

Ayet *“Doğru tek kişi bile yok”* diyorsa, birisi de *‘kalbinin temiz’* olduğunu söylüyorsa ya da birisi bir başkasının kalbinin temiz olduğunu söylüyorsa, bunu yapmakla Tanrı'yı yalancı durumuna düşürmüş olmuyor mu?

Ve yine ayet *“Tanrı'yı arayan yok”* diye açıkça bildirdiğine rağmen, birisi Tanrı'nın Sözleri'ni bu denli çarpıtıp yanlış yorumlayarak günaha olmasına karşın kendisinin Tanrı'da

olduğunu söylüyorsa, bu durum gerçeğin yerine yalanı koyup (Romalılar 1:25), Tanrı'ya değil de kendi yarattığı inanca tapmak değilse nedir (Romalılar 3:10-11)?

Böylece bir taraftan insanın Tanrı'nın düzenine aykırı yaşadığını, diğer taraftan da bunu Tanrı'nın gözünde yasal görmeye ve göstermeye çalışmasına tanık oluruz. İnsan bu şekilde günaha yaşamaya devam ederken, başkalarını da kendisine benzetmeye çalışır: "*bunu herkes yapıyor...*" diyerek çoğunluğun düşüncesini "*gerçeğin kendisi*" olarak göstermeye çalışır.

Bütün bunların arkasında olan şeyi görmezsek, günaha karşı savaş yerine insana karşı savaş içine düşebiliriz –*hatta bunu kutsallık adına yapabiliriz.*

Öyleyse ilk günahı anladıkça, bilincimizi günah konusunda uyuşturmadan, ruhsal körlükten ve aldatıdan koruruz (Efesliler 4:22-23); ve bu şekilde kutsallığımızı korur ve kutsallıkta ilerleriz.

İlk ailemize "*Tanrı gibi olmak*" düşüncesi (Tekvin 3:5) çok uygun ve çekici (Tekvin 3:6) gelmişti. "*Tanrı gibi olmak*" ne anlama gelebilir? **Kararlarında bağımsız olmak, bir Tanrı'ya ve bir Yasa'ya bağımlı olmaksızın kendi hayatını yönetmek...** Ancak bu düşünce Tanrı'ya güvenmek yerine kendine güvenmeyi, kendi aklına güvenmeyi getireceğinden, zamanla gururu da güçlendirecektir.

Böylece günahın verdiği kışkırtma ile insan özgür olmak istiyor. İnsan sadece Tanrı'ya değil, kiliseye, kilisenin yönetimine,

kilisenin disiplinine, kilisenin öğretişine de bağımlı olmak istemiyor. Böylece kilise bir kişiye tövbe etmesi ve düzeltmesi için günahını gösterdiğinde kişi sinirlenip topluluğı terk ediyor. Düne kadar “*kardeş*” dediğı kimselerin uyarısını, öğüdünü dinlemek istemiyor; düne kadar “*iyi arkadaş*” görüntüsü verdiğı kimselerle diyalogunu hemen sonlandırıyor; geçmiş iyi günleri bir anda yok sayıp hemen kişinin üstünü çizip onu reddediyor. Bu anlattığım sahne pek çok kimseye tanıdık gelmiştir. Ve bu anlattığım sahnenin arkasında ‘Tanrı gibi olmanın çekiciliğı’ vardır. Kendine güvenme aldatisı ile özgür olacağını sanan insan bu şekilde ancak günaha köle olur.

Ancak insan “*bu benim hayatım, bu benim mutluluğum, bu benim kararım, bu benim planım; kimseye hesap vermek zorunda değilim; kimse bana karışamaz*” dedikçe aslında özgür olmuyor; özgür olamıyor. Bu şekilde insan sadece kendi yasasına tutsak oluyor. Böyle biri Tanrı’nın Yasası’nın verdiğı özgürlüğü reddetmiş oluyor ve aynı zamanda ‘*kendi hayatının rabbi*’ olarak devam etmeye çalışmış oluyor. O halde günah sorununun arkasında olan şeyi iyi anlamamız gerekiyor: bu da benim ‘*Tanrı gibi olmak*’ isteşimdir.

İbraniler mektubunun yazıldığı toplulukların zaman içinde sevgileri soğumaya başlamıştı; kişiler kendilerini Hristiyan olma sorumluluğundan çekmeye başlamışlardı. Bu durumda teşviksiz bir dönemden geçtikleri çok açıktı. Mektup yazarı onları şu uyarılarla teşvik etmeye çalıştı:

İbraniler 4:16 Bu nedenle merhamete ermek ve gerektiğinde bize yardım edecek lütfâ kavuşmak için **Tanrı’nın lütuf tahtına cesaretle yaklaşalım.**

10:22 Buna göre yüreklerimiz kötü vicdandan arınmış ve bedenimiz temiz su ile yıkanmış olarak, imanın verdiği tam güvenceyle, **yürekten bir içtenlikle Tanrı'ya yaklaşalım.**

23 Açıkça benimsediğimiz **ümide sımsıkı tutunalım.** Çünkü vaat eden Tanrı güvenilirdir.

24 **Birbirimizi** sevgi ve iyi işler için **nasıl gayrete getirebileceğimizi düşünelim.**

12:1 İşte bizi çevreleyen bu denli büyük bir tanıklar kalabalığı olduğuna göre, biz de **her yükü** ve bizi kolayca kuşatan **günahı üzerimizden sıyrıp atarak önümüze konan yarışı sabırla koşalım.**

13:13 O halde biz de O'nun uğruna hakarete katlanarak **ordugâhtan dışarıya çıkıp kendisinin yanına gidelim.**

15 Bu nedenle, İsa'nın aracılığıyla Tanrı'ya **sürekli övgü kurbanları**, yani O'nun adını açıkça anan dudakların meyvesini **sunalım.**

Burada kullanılan çoğul dile dikkat edin: biz (birlikte) **Tanrı'nın lütuf tahtına cesaretle yaklaşalım** (4:16); biz (birlikte) **yürekten bir içtenlikle Tanrı'ya yaklaşalım** (10:22); biz benimsediğimiz **ümide sımsıkı tutunalım** (10:23); biz **birbirimizi** sevgi ve iyi işler için **nasıl gayrete getirebileceğimizi düşünelim** (10:24)...

Öyleyse ilk ailemizin günahından gelen bu bağımsızlık ve özgürlük ruhu, Tanrı'nın arzuladığı düzene karşıt olduğu gibi; insanın, Tanrı'ya yaşamın ve ölümün Rabbi olarak tanınması ve öyle kabul etmesi önünde de bir engel teşkil ediyor. Böylece

kendilerini zaman içinde bir topluluktan bağımsız olarak düşünen kimselere de Kelam şu uyarıyı yapmıştır:

**İbraniler 10:24 Birbirimizi sevgi ve iyi işler için nasıl gayrete getirebileceğimizi düşünelim.**

**25 Bazılarının alıştığı gibi, bir araya gelmekten vazgeçmeyelim; o günün yaklaştığını gördükçe birbirimizi daha da çok yüreklendirelim.**

Öyleyse bir topluluğun *öğretim, sakrament, disiplin* yetkisi altında, birbirimizi sevme gayreti ile sabırla, birbirimizi bağışlayarak, kilise ailesine bağımlı olarak yaşamaya gayret etmek; kutsallığı korumak ve kutsallıkta ilerlemek için önemlidir.

Günahı ve hatayı '*daha az kötü*' veya '*daha az önemsiz*' [*küçük*] gibi hafife almak için nasıl değerlendirirseniz değerlendirin; günahın Tanrı'da hak ettiği karşılık hiçbir zaman değişmez. Çünkü bağımsız ve değişmez olan Tanrı kendi ilahi ve Kutsal Sözü'nde öyle yazmıştır –*ve öyledir*. Öyleyse bağımsızlık düşüncesinin sizi topluluktan koparma noktasına getirebileceğini görerek, kutsallığını korumak ve kutsallıkta ilerlemek için gayretli olmalısınız.

Kilise ailesi içinde birliktelik ve paydaşlık ruhu ile imanlılar *birbirlerini yüreklendirip ruhça geliştirmeli* (I.Selanikililer 5:11); insanları tam bir sabırla eğitip uyarmalı ve isteklendirmelidir (II.Timoteyus 4:2). Böylece kendimizi ve başkalarını yürek katılığından (İbraniler 3:7) koruyabiliriz. Tanrı'nın Mesih'e iman edenlere bağışladığı kutsallık ruhu ile kendimizden ve iman kardeşlerimizden sorumlu oldukça, Adem'den gelen ve benliğe

ait olan, “Mesih’ten önceki yaşayışa ait olan aldatıcı tutkularla yozlaşan eski yaradılışı üzerimizden sıyırıp atabilir, düşüncede ve ruhta yenilenmeyi, gerçek doğruluk ve kutsallıkta Tanrı’ya benzer yaratılan yeni yaradılışı giyinmeyi öğrenebilir” oluruz (Efesliler 4:22-24 krş. Yakup 1:4):

Meseller 28:26 Kendi yüreğine güvenen bir ahmaktır  
Fakat bilgece yürüyen kurtarılacaktır.

Öyleyse kutsallığı özleyenler ve kutsallıkta ilerlemek isteyenler, geçmiş yaşamlarındaki kendine güven ve bağımsızlık düşünceleri gibi, Tanrı ile ve Mesih’in kilisesi ile paydaşıktan sizleri alıkoyacak olan düşünceleri dikkatle araştırmalı ve bunlardan tövbe etmelisiniz.

Kutsal iseniz geçmişin günahları ve hataları ile de mücadele etmeyi seçersiniz. Çünkü günah bir alışkanlık gibi, yaşamın her alanında doğru kararları almamızda ve doğru adımları atmamızda engel teşkil eden *yanlış refleksler* geliştirir. Kutsallık da bu yanlışları görmeyi, yanlışları reddetmeyi ve bunların yerine doğru seçimleri isteyerek yapmayı gerektirir.

## Kutsal Olmak — 12. bölüme giriş

Bütün buraya kadar olan bölümlere bakarak kutsallık konusunda konuştuklarımızı tekrar gözden geçirirsek, kutsallığın nasıl düşündüğümüz ve yaratılışa nasıl baktığımız ile ilişkili olduğunu görebiliriz.

Bu durumda dikkate almamız gereken şey, olaylara ve insanlara nasıl baktığımız ile ilişkilidir: önce kendimi tartmalıyım, olayları ve insanları konuşurken bunların bana yönelik etkisini veya bunların beni içine düşürdüğü durumu değil, benim ne yaptığımı, benim nasıl davrandığımı, benim ne söylediğimi tartmalıyım; olaylara ve insanlara, kendimde olan suçu ve eksikliği görmek için bakmalıyım.

Bu durumda **‘kutsallık’** kendini akıl ve yürek olarak denetlemek, kendini sınamak, kendini tartmak gibi bir disiplin ile yürümeyi gerektirir. Böylece sözlerimizi ve eylemlerimizi denetleyerek bu bedendeki yaşamı yönlendirmiş olacağız.

Bütün bunları Tanrı'da olan düşünceyi edinerek ve Kutsal Ruh'a dayanarak yapacağız. Böylece aklımızı ve yüreğimizi Kutsal Kitap'ta açıklanmış olan Tanrı iradesine benzer kılmak için gayretli olmamız gerekmektedir. Yani bu yaşamı, Tanrı Sözü'nün yetkisi altında şekillendirmek ve bunu yapmaktan hoşnutlukla devam etmek gerekmektedir.

Öyleyse Tanrı kulu Musa'nın sözüne (Tesniye 4:8) dayanarak *"bu yasa gibi adil kuralları, ilkeleri olan başka bir büyük ulus var mı?"* diyebiliriz.

Öyleyse Tanrı'nın Kutsal Sözü'nde açıklandığı üzere, Tanrı'nın hoşnut olduğu şeyi sevmek, *Tanrı'nın hoşnut olduğu şeyi yapmayı sevmek* ve buna göre Tanrı'nın tiksindiği şeyden kaçınmak doğal refleksimiz olmalıdır. Öyle ki, bizler de Mezmurcu ile birlikte *"Hiç utanmayacağım, bütün buyruklarını izledikçe"* diye güvenle dua edelim (119:6); ve aynı güvenle bu duayı dünyaya ilan edelim...

## **Kutsal Olmak – 12.**

Bazen insanlar bazı kimseleri küçük görmek ve hakaret etmek için *“beyinsiz”* ifadesi kullanırlar Bilimsel gerçekliği olmayan bu ifade –*gerçekte herkeste bir beyin vardır-* bir kişinin düşüncesiz olduğuna, sonuçlarını düşünmeden, bazen kendi zararına da olsa kabaca davrandığına dikkat çekmek için kullanılır.

Bir kalabalığa *“aranızda kaç beyinsiz varsa öne çıksın”* deseydiniz; normal şartlarda kimse *“beyinsiz”* olarak kabul edilmeyi istemediğinden olarak öne çıkmazdı –ancak belki o kalabalık *sizi öne çıkarıp hizaya getirirdi.* Soru şudur: siz yaşadığınız toplumda *“beyinsiz”* olarak tanımak istemiydiniz? Elbette hayır!

Benzer şekilde kişiler birbirlerini yargılarken, birbirlerine hakaret ederken, birbirlerini suçlarken ve kavga ederken *‘ahlaksız, karakersiz’* gibi ifadeler kullanırlar. Soru şudur: siz yaşadığınız toplumda *‘ahlaksız, karakersiz’* biri olarak tanımak istemiydiniz? Elbette hayır!

Ancak 10. bölümde özetlediğimiz şekli ile Tanrı'nın Yasası'na karşı gelen, Yasa'yı kendi benliğinin arzuları doğrultusunda çarpıtan insanın, günaha ölü olarak ne kadar bozulmuş olduğunu okuduk. Ancak insanın bu şekilde Tanrı'nın Yasası'nı her gün düşüncesinde, her gün sözlerinde, her gün eylemlerinde bozmasına bakarak, böyle birinin Tanrı'daki paklıkta, Tanrı'daki kutsallıkta *‘ahlaklı, dürüst, kutsal’* olduğunu düşünebilir miyiz? *Elbette hayır!*

Öyleyse kutsallığı çalışmak, kutsallığı artan bir şekilde özleyerek Tanrı'ya ve Yasası'na sadık kalmaya gayret etmek, Tanrı'nın Yasası'nın günaha ölüm ve gazap çocuğu olarak suçlu bulunduğu insanın iç varlığını güzelleştirecektir.

Yaşadığımız dünyaya cennetten biraz esenlik ve tat getirip; savaş, bencillik, ahlaksızlık, cinayet, terör, kıskançlık, rekabet, çekişme, düşmanlık, bölünme ve ayrılıklar ile dolu dünyayı biraz daha güzelleştireceksek, önceliğimiz bireysel kutsallık olmalıdır.

Kutsal olmak konusuna bakarken her birimiz Mesih'e odaklanmalıyız ki, etrafımızdaki dünyaya bakıp kimin günahkâr olduğu ile uğraşmaya çalışmayalım. Her imanlı kişi "*kutsal olmak öncelikle benim sorumluluğum*" düşüncesinde olmalıdır.

Tanrı insanı nasıl yarattı? Orijinal yaratılışımızı hatırlayalım: Tanrı insanı kendi suretinde yarattı. İlk ailemizin günahı onlara ve soyuna ne yaptı? Bütün insan soyu can ve beden olarak bozuldu (düştü). Böylece kutsallığı çalışmamız, düşüşü bütün sonuçlarıyla değerlendirmemize ve soylu yaratılışımızı özlememize yardım etmektedir.

Düşmüş insanla Tanrı arasında bir *ayrılık (engel) duvarı* olarak duran günahı bütün çirkinliği ile anlamaya çalışmak, ilk yaratıldığımız doğruluk, kutsallık, bilgelik ve ölümsüzlük konumunun insana, yaratılmış diğer varlıklar arasında ne kadar özel bir yer verildiğini göstermesi açısından önemlidir.

Tanrı'daki değerimizi ve düşmüşlüğümüzü bilerek yaşadığımızda kutsallıkta ilerleyebiliriz: Bu değerlendirme bize

günahtan tiksinerik ve günahı dizginleyerek yaşamayı getirecektir. Kutsallığın bu yönünde ilk yaratılışımızı ve Tanrı'nın insanı yaratmaktaki amacını şimdiki dünyada gerçekleştirme arzusu yatar.

Orijinal yaratılışta (*ilk günah ve düşüşten önce*) Tanrı kendi suretinde yarattığı insanı bahçeye yerleştirdi. Ve insan bütün yaratılışın meyvesinden yiyerek Tanrı'nın sağlığına şükrederek ve Tanrı ile sevinerek yaşayacaktı (Tekvin 2:15-16). İnsan bu bahçeye bakacak, bahçeyi işleyecek ve böylece dünyayı güzelleştirecekti. Bunu, bütün yaratılışın insanın egemenliğine verilmesinden anlıyoruz (Tekvin 1:28).

Ve insan yalnız kalmasın diye, Tanrı evliliği tesis ederek insanın paydaşlık içinde birbirine yardımcı olmasını amaçlamıştır. Ve Tanrı insana bu yaratılışı güzelleştirme işini verdiğinde, çalışması da dinlenmesi de övgü ve şükran vesile olsun diye Şabat Günü'nü yarattı.

Böylece insan, eşi ve çocukları ile çalışacak, Tanrı'nın görkemi için bahçeyi güzelleştirecek, yaratılışın meyvelerinden yiyip doyarak Tanrı'dan zevk alacaktı. Ve insan bu şekilde çoğalarak ve hükmederek yerin bütün uçlarına yayıldığında Tanrı'nın gökteki egemenliği her yeri doldurmuş olacaktı.

Günah ve düşüş Tanrı'nın bu planını biraz bozmuş gibi görünse de, biraz yavaşlatmış olsa da Tanrı kendi amacından vazgeçmedi. İnsan çoğalma, hükmetme, yeryüzüne yayılma görevini yerine getirebilsin diye Mesih alçalıp aramıza geldi ve bize "*Göklerdeki Babamız, ... Egemenliğin gelsin. Gökte*

*olduğu gibi, yeryüzünde de Senin istediğin olsun...”* diyen duayı öğretti.

Ve yine Mesih orijinal planın gerçekleşmesi için *“gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin”* diyerek, insana en başta verilmiş olan çoğalma ve hükmetme görevini yeniden hatırlatmıştır (Matta 28:18-20). Mesih'in bu görevlendirmesi, Tanrı'nın bütün tarih boyunca yaptığı işin bir devamıdır (Tekvin 9:7; 22:17; 26:24; 32:12).

Kutsallığı anlamaya ve yaşamaya çalışmak, canımızın şimdiki zamanda (*düşmüş, ölümlü çağda*) orijinal yaratılışımızı özleyerek yaşamasını getiriyor. Günahın açtığı her yara ve her bölünme ile dolu bu dünyaya Mesih'in nasıl bir esenlik, rahatlık, sevinç, bereket ve şifa getirdiğini hatırlayın: *“yoksullara Müjde'yi iletmek için, tutsaklara serbest bırakılacaklarını, körlere gözlerinin açılacağını duyurmak için, ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak ve Rab'bin lütuf yılını ilan etmek için...”* (Luka 4:18-19).

Mesih yüce görevi (Matta 28:18-20) verdiği kilise topluluğunu benzer bir hizmet için görevlendirmişti (Luka 9:2, Matta 10:1, Markos 6:7-13); öyle ki, iman edenler **‘lütuf ile kurtuluşu, günahların bağışlanması, bedenin dirilişini, sonsuz yaşamı’** duyurup Müjde'yi ilan ederek bu dünyaya cennetten bir esenlik getirsinler, bu dünyaya göksel bir tat getirsinler...

Ve imanlılar bunu dünyanın kendilerine vereceği sıkıntıya rağmen yapmalıdır (Matta 5:10-11, Luka 12:11, Yuhanna 16:2):

Matta 10:16 İşte, sizi koyunlar gibi kurtların arasına gönderiyorum. Yılan gibi zeki, güvercin gibi saf olun.

17 İnsanlardan sakının. Çünkü sizi mahkemelere verecek, havralarında kamçılacaklar.

18 Benden ötürü valilerin, kralların önüne çıkarılacak, böylece onlara ve uluslara tanıklık edeceksiniz.

19 Sizleri mahkemeye verdiklerinde, neyi nasıl söyleyeceğinizi düşünerek kaygılanmayın. Ne söyleyeceğiniz o anda size bildirilecek.

20 Çünkü konuşan siz değil, aracılığınızla konuşan Babanız'ın Ruhı olacak.

21 "Kardeş kardeşi, baba çocuğunu ölüme teslim edecek. Çocuklar anne babaya başkaldırıp onları öldürtecek.

22 **Benim adımdan ötürü herkes sizden nefret edecek.** Ama sonuna kadar dayanan kurtulacaktır.

Öyleyse kutsallık sadece araştırdığımız, düşündüğümüz, arzuladığımız bir şey olmanın yanında üzerinde çalıştığımız (işlediğimiz) bir şeydir; ama kutsallık, **duamız** da olmalıdır. Dua olmaksızın yolumuzu göremeyiz, dua olmaksızın emek verecek gücümüz olmaz; okuma ve araştırmalarımız belki bilgi olarak akılda kalabilir ancak dua olmaksızın kutsallık pratik olarak yaşama yerleşmez.

Kaybolan Oğul meselini, sonu güzel bittiği için severek okuruz (Luka 15:11-32). Ancak kayıp oğlun pişmanlığını (Luka 15:14-19), kendi kaybolmuşluğu ve pişmanlığı için dua temeli yapanlar azdır.

Davut'un bu yüzden Tanrı'ya "*içimi tazeler*" şeklinde dua etmesi (Mezmur 23:3) çok yerindedir. Buradaki "*tazeler*" olarak

tercüme edilen kelime<sup>15</sup> “döndürür” anlamındadır. Böylece bu dua “canımı döndürür” şeklindeki bir özlemin duası olur. Çünkü *derin bir tazelenme* içinde *yeni yaşam* vardır; ve yine *‘kesin bir dönme’* içinde *diriliş* vardır; ve ister “canımı tazeler” ister “canımı döndürür” deyin, bunlar Kutsal Ruh’un işidir.

Böylece “canımı döndürür” diyen dua ile ölümden, günahla düşmüş bu bedenden, sapmış yolundan Tanrı’daki orijinal yaşama ve Tanrı’daki orijinal yaratılış amacına dönme arzusu belirgindir.

Kutsallık da bu arzunun yaşamımızı şekillendirmesidir. Dikkat edin; “canımı ben kendim döndürmüyorum; Rab döndürüyor.” Bu yüzden kutsallığı Tanrı’nın lütfuna dayalı olarak düşünüp yorumlamalıyız –*kendi çabamıza dayanırsak başaramayacağız; çünkü “insan, kendisine gökten verilmedikçe hiçbir şey alamaz”* (Yuhanna 3:27).

### Dua edelim:

Göklerdeki Babamız, insanı kendi suretinde yarattın, başına şan ve şeref tacını koydun, ellerinin işi üzerine insanı egemen yaptın; Sana övgüler olsun, Sen Kutsalsın...

Merhametli Tanrımız, Sen iyisin; doğruluk ve kutsallıkla yarattığın atamız düştü; ölümsüzlüğü bağışladığın insan yaşam buyruğunu çiğnedi,

---

<sup>15</sup> İbranicede “şub” kelimesi olup, İşaya 49:5; 58:12 Mezmur 19:7; 60:1; Meseller 19:7, Hoşeya 14:1, Yoel 2:12, Ağıtlar 1:11, 16, 19 ayetlerinde geçmektedir.

bedeninde ve canında günahla lekелendi; ama Sen, insanı mahvoluşa bırakmadın, ölüm ve lanete bizleri terk etmedin; kendin sağlayacağın bir kurbanda kurtuluşu vaat ettin; Sözüne göre insanı çağırдын; Sana şükürler olsun, Sen lütufkârsın...

Mesih Rabbimiz, Sen kurtarıcımızsın; bizleri kurtarmak için bakirenin rahminde alçaldın; yüceliğini bıraktın, lütuf ve gerçekte dolu olarak aramızda yaşadın; Müjde'yi vaaz ettin, mucizeler yaptın, tutsakları özgür kıldın; bizleri ölümden, sonsuz yargıdan ve gazaptan kurtarmak için çarımhtan, acıdan, utançtan ve mezardan geçtin; Sana şükürler olsun, yüce merhametin için Sana övgüler olsun...

Tek olan Tanrımız, bizlerde imanı etkin kılan Kutsal Ruh'un işi ve yeniden doğuş veren gücü için Sana şükürler olsun, Mesih'teki lütfunun desteği için Sana övgüler olsun; Müjde'de açıkladığın kurtuluş yolu için: günahların affı için, Mesih'in dirilişinin gücündeki çürümezlik umudunda, bizlere bağışladığın diriliş ve sonsuz yaşam armağanı için Sana övgüler olsun; bizleri karanlığın gücünden kurtarıp Mesih'teki krallığına getirdiğin kurtuluş yolu için Sana övgüler olsun...

Her şeye gücü yeten Tanrımız Rab, bizlerin zayıflığını güçlendir, yaralarımıza şifa ver,

tövbemizi kabul et, imanımızı güçlendir; sevgimizi derinleştir, göksel bilgeliğinle bizleri aydınlat; günlerimiz boyunca Sendeki kutsallığa layık olmak için bizleri yönet ve yönlendir; Sen kutsal, kutsal, kutsalsın... Mesih adıyla, Kutsal Ruh'un gücünde Sana dua ederiz, amin.

### **Kutsal Olmak – 13.**

10. bölümde Tanrı'nın Yasası'nı yerine getiremediğimiz gibi, Tanrı'nın Yasası'nı nasıl bozduğumuzu hatırlamıştık. 12. bölümde de orijinal yaratılışımızı ve Tanrı'nın amacını hatırlayıp dua olmaksızın kutsallıkta büyüme ve ilerleme yapamayacağımızı vurgulamıştık.

Tanrı'yı hoşnut eden bir yaşam için emirleri ve yasakları bilmeye, öğrenmeye ve yaşamlarımızı bu şekilde düzenlemeye gayret ederiz –*çünkü Tanrı'nın hoşnutluğu bir berekettir. Ancak yaptığımız işler bizleri Tanrı'da doğru yapmaz; çünkü imana dayalı olarak yapılan iyi işleri istememiz ve yapmamız için bizde etkin olan Tanrı'nın kendisidir* (Filipililer 2:13).

*Belçika İnanç Açıklaması 24. Bölüm* şöyle der: Eğer bir tane bile *[iyi iş]* gösterebilseydik, tek bir günahımızı bile hatırlaması Tanrı'nın o işi reddetmesi için yeterliydi.

Tanrı'nın Kutsal Yasası'nın standartlarına tam olarak uyabilecek bir işi düşmüş insanın yapamayacağı açıktır. Böylece iyi işlerimizi bir korku olmaksızın yaparken karşılıksız bağışlanmanın keyfini çıkarmalıyız:

Romalılar 4:6 Nitekim, iyi işlerine bakmaksızın Tanrı'nın aklanmış saydığı kişinin mutluluğunu Davut da şöyle anlatır:

7 "Ne mutlu suçları bağışlanmış, Günahları örtülmüş olanlara!

8 Günahı Rab tarafından sayılmayana ne mutlu!"

Böylece iyi işlerimiz içinde “*yapabileceğimiz en iyi iş*” olan dua konusuna bakalım: Romalılar mektubunun alıntı yaptığı Mezmur 32 bir bereketleme ile başlıyor (1-2.a.). Ve bu bereketlemeler bize samimi itiraf ve tövbe için teşvik veriyor.

32:3 Sustuğum sürece  
Kemiklerim eridi,  
Gün boyu inlemekten.  
4 Çünkü gece gündüz  
Elin üzerimde ağırlaştı.  
Dermanım tükendi yaz sıcağında gibi.

Böylece 3-4. ayetler günahın ağırlığına dikkat çekiyor.

5 Günahımı açıkladım sana,  
Suçumu gizlemedim.  
"RAB'be isyanımı itiraf edeceğim" deyince,  
Günahımı, suçumu bağışladın.

5. ayet bağışlanma güvencesi veriyor.

O halde ‘*kutsal olmak*’ demenin, ‘*günahsız olmak*’ anlamına gelmediğini tekrar hatırlayarak (Bölüm 4., 9.) şu soruyu soralım: Mezmurcu hangi durumda bu duayı okumuştur? Mezmurcu günahın sıkıntısını yaşadığı bir durumda –*gūnahkār bir durumda*- yani günahın altında ezildiği bir durumda bu duayı okumuştur...

Öyleyse kutsallığı kuşanıp kutsallıkta ilerleyeceksek, dürüstçe kendimize şu soruyu sormamız lazım: dua ediyor muyum; itiraf

ve tövbe yakarışlarım samimi mi; kilisede toplu tapınmada bulunmaktan başka, kimsenin görmediği bireysel bir dua hayatım var mı; **dua etmeyi seviyor muyum?**\*

Bu sorulara verilecek cevap sadece sizin kutsallığınız ile ilgili değildir; bu konu aynı zamanda kişinin kurtuluğu almış olup olmadığı ile de ilişkilidir. Çünkü Tanrı ile ilişki içinde olma yolu duadır. Yüreğin Tanrı'ya açıldığı yol duadır. Dua, Tanrı ile özel bir ilişki yoludur. **Tanrı ile kişisel bir ilişkisi olmayan birinin kurtulmuş olduğunu düşünebilir miyiz? Dua hayatı olmayan bir kişinin kutsal olduğunu düşünebilir miyiz?**

“Dua” deyince vurgulamak istediğimiz şeye dikkat edin: *Duanın ruhu budur:*

Matta 10:32 "İnsanların önünde beni açıkça kabul eden herkesi, ben de göklerdeki Babam'ın önünde açıkça kabul edeceğim.

Matta ayetinde dünya önünde Mesih'ten ve Müjde'den utanmayan –*aksine övünen*- bir kişinin durumunun Tanrı'daki kabulüne dikkat çekilmektedir. Ayet açıkça Mesih'te ve Baba'da olan bir bağlılık, tanınma ve kabul edilme ilişkisi üzerinde düşündürmektedir.

---

\* Reform Semineri Notu: Duaya Çağrı, J.C.Ryle'in (1875) A Call to Prayer isimli kitabı üzerine.

Duanın ruhu budur:

I.Yuhanna 4:2 İsa Mesih'in beden alıp dünyaya geldiğini kabul eden her ruh Tanrı'dandır. Tanrı'nın Ruhunu bununla tanıyacaksınız.

15 Kim İsa'nın Tanrı'nın Oğlu olduğunu **açıkça kabul ederse**, Tanrı onda yaşar, o da Tanrı'da yaşar.

I.Yuhanna ayetleri de Mesih'te ve Kutsal Ruh'ta olan paydaşlık ve yaşama dikkat çekmektedir (krş. I.Korintliler 8:5-6).

Böylece duanın ruhu olan Mesih'in Rabliğini **açıkça** ve yürekten kabul etmenin ve bunu ağız ile **açıkça** ilan etmenin arkasında olan şeyin kurtuluşluk olduğunu okuyunuz:

Romalılar 10:9 İsa'nın Rab olduğunu ağzıyla açıkça söyler ve Tanrı'nın O'nu ölümden dirilttiğine yürekten iman edersen, kurtulacaksınız.

10 Çünkü insan yürekten iman ederek aklanır, imanını ağızıyla açıklayarak kurtulur.

Mesih'i yürekten kabul etmek ve bunu açıkça ilan etmek, sadece dünyaya ayetleri okumak ya da Hristiyanlık hakkındaki soruları cevaplamak ya da dünya ile bu konularda tartışmaya girmek değildir. Mesih'i samimi bir kabul, yürekten söylenen dualar ve yüksek sesli söylenen dualar ile öncelikle kişinin kendinde onaylanır –*kurtuluşluğun ruhu budur.*

Böylece bu bölümün tekrar başına dönersek, Tanrı'ya hizmette ve tanıklıkta, Tanrı'nın Yasası'na uymakta yeterli olmadığımızı,

eksik ve zayıf olduğumuzu tekrar hatırlarsak, “*yapabileceğimiz en iyi iş*” olan duaya sıra geldiğinde durum farklı değildir.

Kutsallık adına dürüst olmak gerekirse, dua sıklıkla unuttuğumuz, ihmal ettiğimiz şeylerin başında gelir. Duayı da Kutsal Kitap’ta açıklandığı şekliyle tam olarak yerine getiremeyiz; dua için vakit ayıramayız. Benzer şeyleri Şabat Günü için de söyleyebiliriz –*böylece dua sorumluluğumuzu yerine getirmekte eksik ve başarısız oluruz.*

Duasızlık ile insanın kim olduğu, ait olduğu yeri ve ait olduğu Tanrı’yı unutarak yaşaması arasında bir bağlantı vardır. Dua ile canımızın dönmesini için, canımızın orijinal yaratılıştaki durumuna dönmesi açlığı ile Tanrı’nın önüne geliriz. Ve bu açlık, bu dünyasal yaşamın ruhani açıdan kalitesini belirler; dolayısı ile ruhani açlığımız kutsallığımızın kalitesini belirler.

Sıklıkla göksel vatanını ve ait olduğu Tanrı’yı düşünerek, dua ile bunları arzularak yaşamlarını kutsal bir disiplin altına getirmeyenler, dünyanın ruhundan gelen disiplinsizliğin kaosu içinde yaşamak durumuna düşerler.

Geriye dönük olarak geçen zamana baktığınızda, evde, işte, sosyal yaşamın içindeki duruşunuzda düşüncelerinizi, sözlerinizi, davranışlarınızı belirleyen şey, ait olduğunuz diriliş ve sonsuz yaşam mı oldu? Ya da şöyle soralım: göksel vatanı (cenneti) en son ne zaman düşlediniz; cenneti en son ne zaman özlediniz?

Hizmet ederken, tanıklık ederken, alışverişteyken, tatildeyken aklınızda cennet özlemi en son ne zaman belirdi?

Dua ederken, hatta kilisedeyken bile, kaç kişi Mezmur'un "*canımı sapmış yolundan döndür*" diyen yakarışına ciddiyetle odaklanabilir? Ya da şöyle soralım: duaya tam olarak ne kadar zaman odaklanabilirsiniz? Dua ederken, kilisede ilahi söylerken, vaaz dinlerken, Rab'bin Sofrası'na katılırken düşünceleriniz hiç başka yönlere dağıldı mı (*belki de şöyle sormalıyım: hiç dağılmadığı oldu mu*)?

Dua ve tapınmada Tanrı'nın özel ilgisinin, şefkatinin keyfini en son yaşadığınızdan bu yana ne kadar zaman geçti?

Dua açısından, geçen kurak zamanları bir kayıp olarak düşündünüz mü? Böyle bir kaybın ciddi olarak üzüntüsünü duyduunuz mu? Böyle ciddi bir üzüntü ve pişmanlığın sizi samimi itiraf ve tövbeye götürmesi gerektiğini en son ne zaman düşündünüz?

Genel olarak itiraf ve tövbe duaları, diğer dualarınız (*övgü ve şükranlar, dilek yakarışları, aracılık duaları v.s.*) arasında ne kadar yer tutuyor; eşit ağırlıklı mı? Yoksa kendinizde pek hata görmediğinizden dualarınız daha çok ihtiyaçlarınızın ve dileklerinizin yerine gelmesi odaklı mı?

Eksik yaptığınız, ihmal ettiğiniz, aksattığınız dua hakkında ciddiyetle pişmanlık duyabiliyor musunuz?

Buraya kadar olan sorulara bakarak söyleyebileceğimiz şey şudur: "*yapabileceğimiz en iyi iş*" olan duada da Tanrı'ya, Yasası'na olan zayıflığımızda olduğu gibi kötüyüz.

Duasızlık ile başlayan Tanrı'daki kimliğini unutma, Tanrı'daki orijinal yaratılışını özlememe durumundan dolayı, bu geçici dünyada yabancılar, göçmenler, uyruksuz kimseler, misafirler gibi yaşayamıyoruz. Bu durumda da sanki tek amacımız bu dünya imiş gibi yaşıyoruz. Bu yüzden dünyada kendi krallığımızı kurmak için gayret ediyoruz: daha büyük ev, daha yeni araba, daha lüks yemekler, daha güzel tatiller, daha fazla para, daha fazla yatırım... derken, Tanrı'nın Krallığı için harcamayı düşünmüyoruz; Tanrı'nın Krallığı için vermekte cimrilik ediyoruz. Böylece kirliliğe bir dünyaya alışık oldukça da cennet özlemimiz de olmuyor.

Kutsallık adına dürüst olmak gerekirse; çoğunluğun yaşamları başkalarının hayatına getirdiği rahatsızlık, çekişme, karanlık, bölünme ve sıkıntı yüzünden sıkıntılarla dolu. Böyle olunca dünya Hristiyanlara baktığında Mesih'in Tanrı'nın Biricik Oğlu olduğunu göremiyor. Dünya kiliseye baktığında imanlıların Mesih'te ve Baba'da birleşmiş olduğunu, Mesih'in dünyanın kurtarıcısı olduğunu göremiyor.

Dünyanın ahlaki düşmüşlüğü seviyesinden bakanların Hristiyanlarda bakacak veya görececek bir şey bulamamasının arkasında olan şey, bazen de cenneti unutmuş olarak yaşayan Hristiyanların varlığıdır.

Duasızlık bu şekilde cenneti düşünmeden yaşanan adımlara yol açar **–ancak her şeye rağmen iman da bu kötü duruma neden düştüğümüz gerçeği ile yüzleşme gücü verir.**

Soru şudur: bu durumda imanı çalıştıracak mıyız yoksa uyuşukluk, unutkanlık, ihmalkârlık, güçsüzlük, tembellik, akılsızlık, isteksizlik ruhuna teslim olmaya devam mı edeceğiz?

Kutsallığı konuşmaya devam edeceksek, bu konular önümüzde çözümlenmeyi bekliyor.

Dua edelim:

Yuhanna 14:11-14, Luka 8:15

### **Kutsal Olmak – 14.**

Duadan ve kutsallıktan bahsetmek bizleri alçakgönüllülük üzerinde de düşündürmelidir.

SORU: Ne kadar kutsalsınız?

CEVAP: Duada ve alçakgönüllülükte ne durumdaysanız, o kadar kutsalsınızdır.

O halde duasızlık yanında, Tanrı'nın emirlerinin mükemmelliğine karşın bizlerin güçsüzlüğünü de dikkate alırsak; günahın, hatadan, utançtan, yarıdan, gazaptan, cehennemden konuşmamak lütfu anlamamak anlamına gelir. Günahı konuşmamak ve günahın üzerini örtmeye çalışmak *lütfu anlamamak anlamına gelir.*

Çünkü günahın çözemeyeceğimiz korkunç tutsaklığı, ödeyemeyeceğimiz büyük kefaleti karşısında lütuf, insana verilmiş olan bir armağandır. Günahın kesin sonucu olan sonsuz ölüm ve sonsuz yargı karşısında insana verilen kurtuluş yolu lütuftur.

Öyleyse lütuf edildiğimiz için işlerimizle kurtulmadığımızı, yaptığımız iyi işlerle, yardımlarla, merhamet işleriyle günahımızın bedelini ödeyemeyeceğimizi bilerek yaşamak, lütufta yaşamak anlamına geliyor. Kişisel çabamızla cenneti satın alamayacağımızı bilerek alçakgönüllülükte, duacı bir ruhta, tövbekâr bir ruhta, şükran duyarak yaşamamız, lütufta yaşamak anlamına geliyor.

Kutsallığı, alçakgönüllülük olmaksızın düşünebilir miyiz? Hayır! Kutsallığı duacı bir ruhta, sadakatle yaşamaktan ayrı düşünebilir miyiz? Elbette hayır!

Romalılar 5:20 ... günahın çoğaldığı yerde Tanrı'nın lütfu daha da çoğaldı.

Böylece günaha Tanrı'nın düşüncesinden bakıp, günahla mücadele ederek, günahla yüzleşerek ve onu itiraf edip bağışlanma dileyerek mezmurcu ile birlikte biz de “Ya RAB, adın uğruna suçumu bağışla, çünkü suçum büyük” diye dua edebiliriz (Mezmur 25:11).

Kutsal olan Tanrı'nın, günahkâr insanı, ölüm ve gazap çocuğu olan insanı “Gelin, şimdi davamızı görelim. Günahlarınız sizi kana boyamış bile olsa kar gibi ak pak olacaksınız. Ellerinizi kırmızı böceği gibi kızıl olsa da yapağı gibi bembeyaz olacak” diyerek kendine çağırması (İşaya 1:18) lütf değil midir? Günahkâr insanı, yani iyiliği hak etmemiş bir kişiyi böyle bağışlanma ve kurtuluş için Tanrı'nın çağırması lütf değilse nedir?

Öyleyse gururu bir kenara bırakıp günahımızı alçakgönüllülükle kabul ederek; Tanrı'nın önüne gelip itiraf ve tövbe ile af dilemek için Mesih'teki lütuftan daha başka bir şeye ihtiyacımız da yoktur. Tanrı'nın huzuruna girmek için ihtiyacımız olan cesaret, Tanrı'nın lütfkâr olduğunu anlamamızda yatar.

Diğer yandan bizlere “beni günahlarınızla uğraştırdınız, suçlarınızla usandırdınız... suçlarınızı silen benim, günahlarınızı anmaz oldum” diyen (İşaya 43:24-25) bir

Tanrı'nın önünde hangimiz övünebileceğimiz bir erdemi gösterebiliriz ki?

Kutsal Kitap'ın *“Senin gibi suçları silen, kendi halkından geride kalanların isyanlarını bağışlayan başka tanrı var mı? Sonsuza dek öfkeli kalmazsın, çünkü sadık olmaktan hoşlanırsın. Bize yine acıyacaksın, çığneyeceksin suçlarımızı ayakaltında. Bütün günahlarımızı denizin dibine atacaksın”* diyen duasını okuyup da (Mika 7:18-19), kim kutsal Tanrı'nın önünde kalbinin temiz olduğunu öne sürebilir ki?

*“Ben kurban değil, merhamet isterim”* sözünün anlamını öğrenin. Çünkü ben doğru kişileri değil, günahkârları çağırmaya geldim” diyen (Matta 9:13) Mesih'in sözleri karşısında kim merhametli olduğunu düşünebilir ki?

Günah konusundaki pek çok ayetler karşısında kendisinin günahkâr olduğunu hatırlamayı ihmal etmek lütfu unutmak olmaz mı? Mesih'in bu sözlerine rağmen duayı ve tapınmayı, tövbe ve alçalışı, bağışlanma dilenen alçakgönüllülüğü ihmal etmek lütfu unutmak olmaz mı? Böyle bir durum da Tanrı ile paydaşıktan kendisini çekmek ve lütfu unutmak olmaz mı?

Lütf edildığımız için şükrederek yaşayıp Tanrı'nın lütfkâr kurtarışı ile aklandığımızı unutmadan, dünya önünde Müjde'den ve Mesih'ten utanmaksızın cesaretle yaşamadan günahla mücadele edilmez, edilemez. Günahla mücadelesi olmamak da günahla yaşamaya kapı açmak değilse nedir?

*“Mesih İsa günahkârları kurtarmak için dünyaya geldi”* sözü, güvenilir ve her bakımdan kabule layık bir sözdür” diye

yazılmış olduğu halde, Mesih'teki karşılıksız bağışlanma ve kurtuluş armağanından kim şüphe edebilir ki?

Öyleyse “*Günahkârların en kötüsü benim*” diyen elçinin (I.Timoteyus 1:15) örneğine bakmadan kim kutsallıkta ilerlediğini düşünebilir ki? Alçakgönüllü bir yaşamla günahkârlığını Tanrı'nın gözünden görmeden kim kutsal olduğunu düşünebilir ki?

Günaha karşı sunulan merhametin kendisi olan Mesih, günahın cezasının tam karşılığı olan kefareti ödemek için sunulan kurbanın da kendisidir.

#### Belçika İnanç Açıklaması 26:

Başka bir aracı bulmak zorunda olduğumuzu farz edelim. Bizler “*Tanrı'nın düşmanlarıyken*” bizim için canını verenden daha çok kim bizi sevebilir ki?

Saygın ve güçlü bir aracı bulmak zorunda olduğumuzu farz edelim. “*Baba'nın sağında*” oturandan daha fazla kimin saygınlığı ve gücü var ki?

Ve “*gökte ve yeryüzünde*” kendisinde tüm güç olandan başka kim var? Tanrı'nın biricik Oğlu'ndan başka sözü daha çok dinlenecek kim olabilir ki?

Öyleyse “*Yol, gerçek ve yaşam benim; Benim aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemmez*” diyen Mesih'ten başka niçin bir başka aracı arayalım ki?

Bu gerçekler karşısında (Titus 3:3) kendimizi kurtaramayacağımızı açıkça görmemiz gerekmiyor mu? Bu gerçekler karşısında karşılıksız lütuf ile kurtuluş Müjdesi için Tanrı'ya alçakgönüllü yaşamlarla şükretmemiz gerekmiyor mu (Titus 3:4-6)?

Hak edilemeyen bir mirasa kavuşmuş olmamız, yüreklerimizi layık olabileme gayreti ile duada adanmış, tövbe ve itirafta samimi olmak için zorlamıyor mu (Titus 3:7)?

I.Timoteyus 2: <sup>5</sup>Çünkü Tanrı tek olduğundan; ve Tanrı ile insanlar arasında arabulucu tektir, **O da insan olan Mesih İsa'dır;**

<sup>6</sup>O ki, kendisini herkes için fidiye olarak verdi; kendi zamanlarında verilecek olan tanıklık budur;

Mesih arabuluculuk hizmeti için Tanrısal ayrıcalıklarından kendisini boş kıldı; insanın kurtuluşu için yüceliğini, görkemini bıraktı, insan benzeyişini aldı (Filipililer 2:6-8 krş. Yuhanna 1:1-2, 14, 18, Koloseliler 1:15-16, İbraniler 1:3). Bu alçakgönüllü bir davranış örneği, aynı zamanda bizlerin Tanrı'nın hoşnut olduğu kullar olabilmemiz için verildi.

Halen “*ben nasıl kutsal olurum; ben kutsal mıyım?*” şeklinde sorular varsa, cevabı bu ayetlerdedir. Mesih sizleri kutsal kılmak uğruna alçaldı ve aramıza geldi, çarmıh ölümüne katlanarak insanı Adem'in günahından ve zayıflığından kurtardı. Yani Adem'in kendi soyunu içine düşürdüğü günah, ölüm, yargı, ceza konumundan insanın Mesih'te kurtulması, Tanrı'nın hem lütfekâr bir eylemdir hem de kutsallığımız için yaptığı bir şeydir.

İnsanın Adem'den gelen mirastan kurtulmuş olma konumuna gelmesi için Mesih bizleri kutsal kıldı. Yani Mesih'in alçakgönüllü fedakârlığı bizi kurtarmayacaktı ise, bizi başka kim kutsal kılabilirdi ki?

Böylece kurtuluşumuzun “Tanrı'nın görünümü olan Mesih'in yüceliğiyle ilgili Müjde” ile nasıl ilişkilendirildiğine dikkat edin (II.Korintliler 4:4): bir kişinin kutsallığı da ancak Müjde'de açıklandığı şekli ile mümkündür. Ve kutsal kılınmamız da anlamını Tanrı'nın lütfunda ve Mesih'in fedakârlığında bulmaktadır. Böylece de düşmüş insan (ölümlü insan, doğal insan, benliğe/bedene dayanan insan) konumundan (Romalılar 1:22-32, Mezmur 53:1; Efesliler 4:18-19; II.Timoteyus 3:2-7 krş. Koloseliler 1:21, Yakup 4:4, I.Yuhanna 2:15-16)<sup>16</sup> yüceltilmiş insan konumuna getirilmemiz (kurtarılmamız) bizleri kutsal konumuna getiriyor.

Böylece Mesih'te kutsal kılınmış insan olarak kurtuluşluğumuzun gururdan uzak olarak, alçakgönüllülük ile taçlanması gerekiyor. Çünkü bir zamanlar Tanrı'ya düşmanken (Romalılar 5:10 krş. Yuhanna 7:7; 15:23-24) şimdi Tanrı ile

---

<sup>16</sup> Romalılar 8:6 Benliğe dayanan düşünce ölüm, Ruh'a dayanan düşünceyse yaşam ve esenliktir. 7 Çünkü benliğe dayanan düşünce Tanrı'ya düşmandır; Tanrı'nın Yasası'na boyun eğmez, eğemez de... 8 Benliğin denetiminde olanlar Tanrı'yı hoşnut edemezler. Romalılar 7:18 İçimde, yani benliğimde iyi bir şey bulunmadığını biliyorum. İçimde iyiyi yapmaya istek var, ama güç yok. I.Korintliler 2:14 Doğal kişi, Tanrı'nın Ruh'uyla ilgili gerçekleri kabul etmez. Çünkü bunlar ona saçma gelir, ruhça değerlendirildikleri için bunları anlayamaz.

barıştırılmış olmamız; yani eskiden kim iken şimdi kim olduğumuzu hatırlamak, bizleri lütufkâr Tanrı'ya şükreden kimseler olmaya, günahlardan pişmanlıkla alçakgönüllü olmaya teşvik etmelidir:

Romalılar 5:10 Çünkü **biz Tanrı'nın düşmanlarıyken Oğlu'nun ölümü sayesinde O'nunla barıştıksa, barışmış olarak Oğlu'nun yaşamıyla kurtulacağımız çok daha kesindir.**

Koloseliler 1:20 Mesih'in çarmıhta akıtılan kanı aracılığıyla **esenliği sağlamış** olarak yerdeki ve gökteki her şeyi O'nun aracılığıyla kendisiyle **barıştırmaya** razı oldu.

Böylece Adem'den gelen bozulmuşluğumuz ile düşmüşlük, günah, ölüm, yargı ile belirlenmiş gazap çocukları iken Mesih'te diriliş, barış, yeni yaşam, kurtuluş ile belirlenmiş Tanrı'nın çocukları olduk (Romalılar 5:12, 14-20, I.Korintliler 15:22, 45, 47, 49, Efesliler 2:14-16):

Yuhanna 1:12 Kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi.

Tanrı'nın çocukları olmamız sebebi ile kutsal olduk; ve Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olduğumuz için Tanrı'da kutsal olduk:

II.Korintliler 5:21 Tanrı, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, **Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu** olalım.

Dua edelim:

Romalılar 5:11, Yuhanna 11:25

## **Kutsal Olmak – 15.**

Mesih'e iman ile bizler Tanrı'nın çocukları olduğumuzu biliyoruz (Yuhanna 1:12). Adem'in çocuğu iken Tanrı'nın çocuğu olma konumuna getirilmiş olmamız kendisini Tanrı ile diri bir ilişki de belli eder:

**Galatyalılar 4:6 Oğullar olduğunuz için Tanrı öz Oğlu'nun "Abba! Baba!" diye seslenen Ruhu'nu yüreklerinize gönderdi.**

Düşüş ve günahın sonucunda Tanrı seslendiği zaman Adem korkmuş ve saklanmıştı (Tekvin 3:9-10). Kutsal Ruh'un Mesih'teki kurtuluşu bir kişiye işlemesi ile kişiye *yeniden doğuş* lütfu bağışlanır. Bu yeni yaşam kendisini Tanrı'dan korkup kaçan Adem'in tersine, Tanrı'yı "Baba" diye çağırarak ve ihtiyaç içinde olarak Tanrı'ya yaklaşma arzusunda belli eder:

**Matta 7:11 Sizler kötü yürekli olduğunuz halde çocuklarınıza güzel armağanlar vermeyi biliyorsanız, göklerdeki Babanız'ın, kendisinden dileyenlere güzel armağanlar vereceği çok daha kesin değil mi?**

Tanrı'ya güvenle yaklaştığımız ve ruhsal solunum olan duada bizler alçakgönüllü bir şekilde kötü yürekli olduğumuz gerçeği ile yüzleşiriz. Ama Tanrı kötü yürekli bir kişiyi çağırıp onu Mesih'te kendi çocuğu yapmışsa, iman eden kişiye düşen şey bu zayıf yüreği ile Tanrı'ya şükretmek olur.

**Kötü yürekli ama Tanrı'nın çocuğu; düşmüş ama kurtarılmış; günahkâr ama kutsal...**

O zaman kutsallığımız kendisini duada belli eder; övgü ve şükranlarımız kutsal Tanrı'ya olan hayranlık ve korku ile sunuldukça, Tanrı'ya olan sevgimizde yenileniriz...

Dua ve tapınmada ihtiyaçlarımız için Babamız Tanrı'nın eline bakarak O'nun sağlığına olan güvende yenileniriz. Tövbe ve itiraflarımızla Tanrı'nın bağışlayan Rab, bizlerinse zayıflıklarımıza rağmen O'na muhtaç kullar olduğumuz gerçeği ile yüzleşirken, umutta ve sevgide güçleniriz:

Romalılar 7:24 ... Ölüme götüren bu bedenden beni kim kurtaracak?

**25 Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'ya şükürler olsun!**

Tanrı'daki dua ve paydaşlık ilişkisi ile kutsallıkta ilerleyebiliriz. İster yeniden doğuş lütfü deyin, ister oğulluk lütfü (*Tanrı'nın çocukları olmamız*) deyin, ister kutsallık lütfü deyin; dua ayrıcalığımız bütün bu lütufların bizde olduğunun, bizde çalıştığının işaretidir.

Tanrı'nın çocuğu olma lütfü bize Tanrı'ya "Babamız" olarak yakarma ruhu ile birlikte verilmiştir. Yani dua etmeyen, bunu arzulamayan birinin kurtulmuş –*Tanrı'nın Ruhunu bağışlanmış*–

bir kişi olduğunu düşünemeyiz. Benzer şekilde dua olmaksızın da kutsallığı düşünemeyiz.<sup>17</sup>

Diğer yandan kötü yürekli olduğunu bilmek, yüreğimizi düzeltmenin yoludur. Böylece günahın farkında olmak ve öncelikle duaya sarılmak da kutsallığın yoludur –*önce duaya sarılmak ve devamında yaşamlarımızı Kutsal Ruh'un desteği ile Müjde'nin düzeltmesi, yenilmesi altına getirmek...*

Dua eden bir kişi ile dua etmeyen bir kişi arasındaki farka bakın:

Filipililer 3:18 Size defalarca söylediğim gibi, şimdi **gözyaşları içinde tekrar söylüyorum:** *Birçok kişi Mesih'in çarmihına düşman olarak yaşıyor.*

Bu ayette gözyaşları içinde dua eden bir kişi var; diğer tarafta da Tanrı'ya düşman olanlar var (Romalılar 8:7).

Öyleyse imanlı insan için nasıl bir yüreği olduğunu bilmesine rağmen dua, Tanrı'daki kurtuluşluktan çıkan bir şey oluyor. Böylece dua Tanrı'ya evlat edinilmiş bir kişinin, Tanrı'ya düşmanlıktan Tanrı ile barıştırılmaya getirilmiş bir kişinin işareti oluyor. Öyleyse açıktır ki, kutsallığı duadan da barışıklıkta yaşamaktan da ayır düşünemeyiz:

Romalılar 5:10 Çünkü biz Tanrı'nın düşmanlarıyken Oğlu'nun ölümü sayesinde O'nunla barıştıksa, barışmış

---

<sup>17</sup> Benzer şekilde I.Petrus 1:15-16 ayetlerinde “Kutsal olun” çağırısı yapıldıktan hemen sonra 17. ayette “Tanrı'yı Baba diye çağırarak” konusu yer alır.

olarak Oğlu'nun yaşamıyla kurtulacağımız çok daha kesindir.

Böylece dua Tanrı'yla barışın, Tanrı'yla yakınlaşmanın bir işareti oluyor. Bu durumda düşman tarafın belirgin özelliği ise nefret ve duasızlık olduğu açığa çıkıyor.

Öyleyse Adem'den gelen düşmüşlüğün kalıntıları dua etmeyi sevmemeyi ve duayı ihmal etmeyi getiriyor –ve Tanrı Sözü'ne dikkat ederek dua etmemek de bencilce duaları getiriyor.

Bizler dua için Rab'bin önüne geldikçe de, bu düşmüş doğal benliğimizi adeta çarmıha gerip içimize ekilmiş olan oğulluk lütfunun altına getiriyoruz. Bizler dua ve tapınma ile Adem'deki doğal benliğimizi Mesih'teki yüceltilmişliğin altına getiriyoruz. Böylece *“benliğin Ruh'a, Ruh'un da benliğe aykırı olanı arzuladoğı”* bir çatışmada *“bedenin/benliğin kötü işlerini Ruh'la öldürerek”* kutsallıkta ilerliyoruz (Galatyalılar 5:17, Romalılar 8:5-6, 13).

Aslında her duaya başladığımızda eğer samimiysek, geçen zamandaki hatalarımızı, günahlarımızı, Rab'bin bereketlerini, iyiliklerini, Rab'bin Kutsal Yazılar aracılığı ile yaptığı uyarı ve azarlamasını daha net görmeye başlayacağız. Bütün bunlar da yaşamımızı doğruluk (kutsallık) yollarında tutmamız için bizi güçlendirecektir.

Heidelberg İlmihali **31. Neden O'na (İsa'ya) mesh edilmiş anlamında Mesih denir?**

Çünkü Baba Tanrı tarafından atandı ve Kutsal Ruh tarafından mesh edildi öyle ki, başpeygamberimiz ve

öğretmenimiz olarak kurtuluşumuzla ilgili Tanrı'nın gizli bilgisini ve iradesini mükemmelce bize açıklasın; bizim tek başkâhinimiz olarak kendi bedeninde yaptığı kurbanla bizi özgür kıldı ve sürekli olarak Baba'ya bizler için yakarıшта bulunarak; ve bizim sonsuz kralımız olarak Sözü ve Ruh'uyla bizi yönetir, bizim için kazandığı özgürlükte bizi korur ve saklı tutar.

Mesih'in Yeni Antlaşma'nın aracısı olarak üstlendiği rolleri düşününce, Mesih'in bizler için acıdan, utançtan, mezardan, ölümden geçtiğini düşününce, Rab'bin önünde saklayabileceğimiz ne olabilir ki?

Ölümün ve günahın derinliklerinden insanı kurtarmak için en gizli ve derin karanlıkları yenmiş olan Mesih'ten gizleyebileceğimiz ne olabilir ki? Bu gerçekler karşında ciddiyetle bir karar vermek durumundayız: **ya hayatımızı en gizlilik ve kötülükleriyle bilen Mesih'e bakarak alçakgönüllülükle kendimizi O'na teslim edeceğiz ya da kendi doğruluğumuza dayanmaya çalışarak kendi yüreğimizin aldattığı ile günahı yaşamaya devam edeceğiz...**

Mesih'in çarmıha katlanmak pahasına üstlendiği aracılık rolüne samimiyetle bakınca dua, itiraf, tövbe, şükran ile kutsallık dilekleriyle canlarımızı Mesih'e adamaktan, başka bir kurtuluş yolunu kim görebilir ki?

Mesih'in çarmıha katlanarak, günahlarımız ve suçlarımız için ölmüş ve dirilmiş olarak üstlendiği aracılık rolüne dikkatle bakınca, kim kendi kişisel zayıflığı, günahı ve suçları konusunda umutsuzluğa düşebilir ki?

Böylece kutsallık hakkında düşünürken, kutsallık ve duanın el ele yürümesi gerektiğini unutmamalıyız. Bu durumda kutsallık ve dua da Kutsal Kitap'la el ele yürümelidir. Kutsal Kitap okumadan önce dua ederiz (*aydınlanış için*) ve Kutsal Kitap okuduktan sonra (veya vaazdan sonra) dua ederiz (*sözlerin yaşamda etkin olması için*).

Dualarımız hem Kutsal Ruh'ta olmalı hem de Tanrı Sözü'nden beslenmelidir. Kutsal Kitap'a dua ile yaklaşım Tanrı'nın sesini duymaya çalışarak okumak, araştırmak bize boş veya belirsiz duran dünyasal öğretileri ve gelenekleri *ayırma*yı getirecektir. Böylece yanlış olan şeyleri hayatımızdan çıkarmak ve doğrularını yerine koymakla yaşamlarımızı Mesih'in güzelliğinde, dünyanın gözü önünde belli etmiş oluruz.

Günah, bağışlanma, diriliş, sonsuz yaşam hakkında değişik görüşler öne süren felsefelere, bunlar hakkında kararsız veya habersiz olan kimselere doğru örnek göstermek için Kutsal Kitap'a bakarız. Öyleyse kutsallığı Tanrı'nın Sözleri'ni okumak, araştırmak, öğrenmeye çalışmak ve bunları yapmaya istekli olmaktan ayrı düşünemeyiz. Böylece kutsallığı Tanrı'nın hoşnutluğu olan Mesih'inkine benzer yaşamdan (*tanıklık ve hizmetten*) ayrı düşünemeyiz (Romalılar 1:14).

Gündelik yaşamı etkileyip yönlendiremeyen, yüzeysel bilgilerle idare etmeye çalışan Hristiyanlar birçok zaman "*insanların kurnazlığıyla, aldatıcı düzenler kurmakta becerileriyle, her öğretinin rüzgarıyla çalkalanıp öteye beriye sürüklenirler*" (Efesliler 4:14).

Bu yüzden Pavlus ‘kulağı okşayan sözlerle aldatılma’ tehlikesine dikkat çekmiştir (Koloseliler 2:4, Romalılar 16:17-18). Bilgisizlerin kolay sürüklenebileceği farklı yorumlamalar, dünyaya birbirinden farklı Hristiyanlık göstereceğinden, imana ve kurtuluşa dair temel kavramlar birçok kimseye ‘yeterince açık olmadığı’ görüntüsünü verecektir. Böylece sözde Hristiyanlık adıyla başka öğretilerin ve sapkın görüşlerin yayılması kaçınılmaz olacaktır (I.Selanikliler 2:1-5, II.Timoteyus 3:6-7):

Elçilerin işleri 20:29 Ben gittikten sonra sürüyü esirgemeyen yırtıcı kurtların aranızda gireceğini biliyorum.  
30 Hatta öğrencileri kendi peşlerinden sürüklemek için sizin aranızdan da sapık sözler söyleyen kişiler çıkacak.

Böylece elçisel öğretiye bağlı kalmak, imanı korumak ve kutsallık arasında bir ilişki vardır. Yanlışla “yanlış” demeden de, sessiz kalınarak bile, yanlış bir öğretilerin sizin tarafınızdan onaylanıyormuş görüntüsü verebilir.

Öyleyse doğru inancı önce siz bilmelisiniz, bu sizin sorumluluğunuzdur. Benzer şekilde başkalarının ne yaptığına, ne düşündüğüne ve neye inandığına bakmadan doğru öğretiyi edinmek sizin sorumluluğunuzdur –*çünkü kutsallığınızı korumak ve kutsallıkta ilerlemeye çalışmak da sizin kişisel sorumluluğunuzdur.*

Doğru öğreti kötülükten çekinip, kutsallığı özlemenizi güçlendirecektir. Kilisede bir ritüele katılmakla, Tanrı korkusunda, kutsallık özleminde, günahattan nefret ederek, gerçeğin bilgisinde dua ve tapınmaya girmek her zaman aynı

şeyler olmayabilir. Bunu ayırmak ve canın esas ihtiyacını doyuracak şeye bakabilmek için duayla ve Tanrı Sözü ile yürümeye çalışırız. Böylece yanlış görüşlere verilebilecek bir cevabınız olur.

Bu anlamda kutsallık, Kelam'a bağlılık kadar onu gerekli şekilde açıklama ve gerektiğinde savunmakla da ilişkilidir.

## **Kutsal Olmak – 16.**

İyi amaçlar edinmek ve gayretle yola çıkarak kutsallıkta ilerlemek için devam ederken Kutsal Kitap ve Dua ile birlikte yürüyorsak; hayatımızda ara sıra değil, düzenli ve sürekli bir şekilde Kelam'a, duaya, imanin ev halkı ile paydaşlığa yer varsa, kutsallıkta ilerleme gayreti de vardır.

Kutsal Kitap insan öyküleri ile doludur. Kahramanların zaferlerini ve yenilgilerini bir arada okuruz. Böylece Onların da bizim gibi aynı insan olduklarını, onların zayıf ve güçlü yanlarını birlikte görürüz (Matta 16:13-19 krş. 21, 22, 23).

Elçilerin döneminde topluluğun direkleri sayılan Kefas'ın (Petrus) suçuna bakalım:

Galatyalılar 2:11 Ne var ki, Kefas Antakya'ya geldiği zaman, suçlu olduğu için ona açıkça karşı geldim.

12 Çünkü Yakup'un yanından bazı adamlar gelmeden önce Kefas öteki uluslardan olanlarla birlikte yemek yedi. Ama o adamlar gelince sünnet yanlılarından korkarak sünnetsizlerden uzaklaştı, onlarla yemek yemez oldu.

13 Öbür Yahudiler de onun gibi ikiyüzlülük ettiler. Sonunda Barnaba bile onların ikiyüzlülüğüne kapıldı.

Diğer yandan Mesih'in günahsızlığına dikkat edelim (İbraniler 4:15; 7:26, Yuhanna 8:46, I.Yuhanna 3:5):

I.Petrus 2:22 O günah işlemedi, ağızından hileli söz çıkmadı.

Böylece hatırlayalım ki, ölümlü insana bakarak yürüyemeyiz. Günahsız ve ölümü yenmiş olan Mesih'e bakarak devam etmeliyiz. Kurtarıcımız mezarda yatan bir değil, ölümü ve mezarı yenerek göklere yükselen ve sonsuzluklar boyunca diri olan biridir.

Yeniden doğmuş olmamıza rağmen günahlıyız. 10. bölümden hatırladığımız üzere Tanrı'nın Yasası'nı mükemmel tutamayıp bozmaktayız. Tanrı'nın Yasası'nın mükemmel itaat talep etmesi karşısında suçluyuz.

Mesih hariç Kutsal Kitap'taki karakterler bizlerin sahip olduğu insani zayıflıklarla kuşatılmıştır. Öyleyse düşüşlerimize rağmen Mesih'e baktıkça, devam etmek için daha fazla umudumuz vardır.

Tanrı'yı sevmekte de Tanrı'dan korkmakta da bizden bekleneni yapmakta zayıfız, hatalıyız, unutkanız, ihmalkârsınız... Tanrı'nın taleplerini ve bizlerin görevlerini bildiğimiz kadarıyla tartabilmekte, muhakeme edebilmekte, uygulayabilmekte kusurluyuz. Bu gerçek karşısında tek güvencemiz ve umudumuz Tanrı'nın bizleri Mesih'te sevmesidir; Tanrı'nın karşılıksız sevgisidir. Yani Tanrı, insanın iyi işlerle kurtuluşunu satın almasını isteseydi bunu kimse başaramayacaktı.

Galatyalılar 5:19-21 ayetlerinde verilen benliğin işlerini hatırlayın: fuhuş, pislik, sefahat, putperestlik, büyüçülük, düşmanlık, çekişme, kıskançlık, öfke, bencil tutkular, ayrılıklar, bölünmeler, çekememezlik, sarhoşluk, çılgın eğlenceler ve benzeri şeylerdir...

Tanrı'nın sevgisine, Tanrı'nın lütfkârlığına karşın *'benliğin işleri'* insana ne kadar kötü olduğunu göstermiyor mu?

Mesih'in yardımseverliğini, mucizelerini, öğretilerini okuyup da halen kötülük, bencillik, kıskançlık içinde olabilmeyi Mesih'te olmaksızın açıklayamazdık. Mesih'teki kutsallığa ve sevgiye baktığımızda tek iyi olanın Tanrı olduğunu anlıyoruz ve kendimizde iyi bir şey olmadığını görüyoruz.

Mesih'siz insanın yaşamı ise günah ve ayıbı, zevk düşkünlüğü ile övünecek bir durum gibi yaşamak olacaktır; ya da Mesih'siz insan, kötülüklerini benliğine dayandırdığı kendi adalet anlayışı ile hakkı olduğu için, karşı tarafın hak ettiği için yaptığını ileri sürerek günah hakkında sorumluluk almadan yaşayacaktı.

Mesih'teki kutsallığımız sebebi ile günahtan konuşuyoruz; Mesih'te bize bağışlanmış olan kutsallık lütfundan dolayı günahlardan acı çekiyoruz; ve pişmanlıkla günahlarımızdan utanıyoruz; böylece itiraf ve tövbe ile günahlarla mücadele etmeye çalışıyoruz. Bu şekilde de Tanrı'nın sağladığı bütün araçları kullanmaya çalışarak kutsallıkta devam etmeye ve kutsallıkta ilerlemeye çalışıyoruz.

Etrafınızdaki dünyaya bakın, sizce kaç kişi günahlarının günah olduğunu düşünüyor? Her gün gazetelerde ve televizyonlarda sayısız cinayet, gasp, terör, hırsızlık, dolandırıcılık haberlerine rastlıyoruz. Bunlardan tutuklanıp yargı önüne çıkan bazılarının *"suçluyum ama pişman değilim"* sözleriyle kendi adaletine olan *'imanına'* tanık oluyoruz.

Yine gazeteler ve televizyonlarda evlilik olmaksızın yaşanan hayatlara tanık oluyoruz; sıklıkla eş değiştiren bazılarının skandallarına tanık oluyoruz. Neticesinde bu insanların dūřüncesinde *'Tanrı'ya, Yasası'na ve insanlara karşı suç işlemiş olma'* hali gözüküyor. İnsanlar yaşamlarına bakıp *'Tanrı'nın Kutsal Ruh'u'nu kederlendirdiğini'* düşünmüyor.

Birçok insan bir arkadaşını günaha teşvik ederken *"bunu herkes yapıyor"* düşüncesine dayanarak günahı normal karşılıyor. Kutsal Kitap böyle insanların rahatlığını, *"Tanrı'nın görünümü olan Mesih'in yüceliğiyle ilgili Müjde'nin ışığı imansızların üzerine doğmasın diye, bu çağın ilahı onların zihinlerini kör etmiştir"* ifadesiyle açıklıyor (II.Korintliler 4:4).

Öyleyse biz neden bu kadar çok duadan, kutsal yaşamdan, günahdan ve tövbeden bahsediyoruz? Kutsal Ruh'tan dolayı!

Bize kutsallık veren Ruh'tan dolayı; dünyayı garip, yabancı, göçmen, misafir gibi geçici olarak bulunduğumuz; ama göklerden gelişini beklediğimiz Mesih'in olduğu yere ait olduğumuzdan dolayı günahdan, tövbeden bahsediyoruz.

Dünyasallığın, yeni yaşamı almış birinde rahatsızlık yaratmasından dolayı günahı bir sorun, bir kötölük olarak görerek ve bundan rahatsızlık duyarak tövbe, bağışlanma, kurtuluş, yüceltilme ve kutsallıktan bahsediyoruz. Mesih'te yeni yaşamımız olmasından dolayı Adem'den miras kalan dünyasallık ve bencilliğin insana yakışmadığını bilmemizden dolayı bunları konuşuyoruz.

Mesih'in bizler için ne kadar önemli şeyler yaptığını imanla bildiğimiz için günahı Tanrı'nın gözüyle görmeyi ve kurtulmayı istiyoruz. *"Yüzündeki parlaklığın giderek söndüğünü İsrailoğulları görmesin diye yüzünü peçeyle örten Musa gibi"* olmamak için kutsallık adına günahlılığımızdan, zayıflığımızdan, suçlarımızdan konuşuyoruz (II.Korintliler 3:13). Tanrı'dan saklanacak yerimiz olmadığını bildiğimiz için benliğimizi Mesih'in çarmihına germekten bahsediyoruz.

*"Sözün dinleyicisi olup da uygulayıcısı olmayan unutkan kişi"* gibi olmamak için dindar, kanaatkar, kutsal yaşamlar hakkında konuşuyoruz (Yakup 1:23-24). Kutsallık ruhu ile Mesih'in zaferine bakarak kutsal umudumuz ve yüceltilme vaadine baktığımız için lütufta olgunlaşmak adına kötülüklerimizi ve suçlarımızı konuşabiliyoruz (II.Korintliler 4:6):

II.Korintliler 3:18 Ve biz hepimiz peçesiz yüzle Rab'bin yüceliğini görerek yücelik üstüne yücelikle O'na benzer olmak üzere değiştiriliyoruz. Bu da Ruh olan Rab sayesinde oluyor.

Diğer taraftan *kutsallaşma* ya da *kutsal kılınma* Mesih'in çarmihıta yaptığı bir gerçektir –yani *kutsallaşma çarmih kadar gerçektir*:

Yuhanna 17:17 Onları gerçeikle kutsal kıl. Senin sözün gerçektir.

19 Onlar da gerçeikle kutsal kılınsınlar diye kendimi onların uğruna adıyorum.

Mesih'in kilisesi için yaptığı bu fedakârlık bizleri de kilise ailesi için cömert, fedakâr olmaya teşvik etmelidir. Mesih her dilden, her ulustan, her halktan insanları topladığı kilisesini kutsal kılmak için kendisi feda etmiştir. Öyleyse bizler kiliseye baktığımızda görmemiz gereken şey insanların hataları ya da başarıları değil, Mesih'in bu topluluk uğruna kendisini feda etmesinden dolayı verilmiş olan yüce değerdir –*kilise topluluğunu değerli kılan şey, paha biçilemez bir bedel ile satın alınmış olmasıdır*. Bu da kilisede birlik ve paydaşlığı korumamızın önemine dikkatimizi çekmektedir (Matta 18:20, Elçilerin İşleri 2:1; 2:42).

Kutsallığı Mesih'teki birlik ve paydaşıktan ayrı düşünebilir miyiz? Elbette hayır!

Birlik ve paydaşlığı korumayan veya buna önem vermeyen bir düşünceye kutsallık atfedebilir miyiz? Hayır!

İbraniler 10:24 *Birbirimizi sevgi ve iyi işler için nasıl gayrete getirebileceğimizi düşünelim.*

25 Bazılarının alıştığı gibi, bir araya gelmekten vazgeçmeyelim; o günün yaklaştığını gördükçe *birbirimizi* daha da çok *yüreklendirelim*.

Öyleyse kutsallık ve iman kardeşliği el ele yürümelidir. Tek başına yaşayarak değil, bir toplulukta, birliktelik sorumluluğu ile devam ederek ve topluluktaki müşterek yaşamı koruyup destekleyerek; böylelikle kendi isteklerimizi ve önceliklerimizi gerektiğinde topluluk yararı ve esenliği için kurban etmeyi göze alarak kutsallıkta ilerleyebiliriz.

Böylece kutsalların sevgi ve iyi işler için hem titiz olması hem de bu konuda başkalarını teşvik etmeleri gerekiyor. Ve yine kutsalların birlikteliği “birbirimizi yüreklendirelim” çağrısını koruyor. Ancak Mesih’in Müjdesi’ne uygun olarak bir araya gelmenin, sevgi ve iyi işler için kutsalların birbirlerini yüreklendirmelerinin arkasında olan şey “o günün yaklaştığını görmek” oluyor. Ayet hangi ‘o gün’den bahsediyor? Ayet Mesih’in ikinci gelişinden ve Mesih’in ikinci gelişine bakarak kutsallara yaraşır biçimde yaşamaktan bahsediyor (Yakup 5:8, II.Petrus 3:11-12):

Romalılar 13:11 Bunu, yaşadığınız zamanın bilincinde olarak yapın. Artık sizin için uykudan uyanma saati gelmiştir. Çünkü şu anda kurtuluşumuz ilk iman ettiğimiz zamankinden daha yakındır.

12 Gece ilerledi, gündüz yaklaştı. Bunun için karanlığın işlerini üzerimizden atıp ışığın silahlarını kuşanalım.

13 Çılgınca eğlenceye ve sarhoşluğa, fuhşa ve sefahate, çekişmeye ve kıskançlığa kapılmayalım. **Gün ışığında olduğu gibi, saygın bir yaşam sürelim.**

Böylece kutsallığın şimdiki zamanda mükemmel olmamasını gördükçe, ‘o güne’ bakarak kutsallıkta yetkinliğe erişeceğimiz zamana bakarak gayretli olmamız gerekiyor. Ayetin ‘o gün’ şeklindeki vurgusu aynı zamanda gözlerimizi vaat ve mirasımıza çeviriyor. Bütün yaratılışın yenilenmesi ve Mesih’teki tamamlanmaya bakarak şimdiki zamanın başarısızlıklarına ya da elemelerine takılmadan gayretli olmamız gerekiyor (İbraniler 3:12-13, I.Selanikliler 5:10-11).

## **Kutsal Olmak – 17.**

### **Westminster Kısa İlmihal 35. Kutsallaştırılma nedir?**

Kutsallaştırılma, Tanrı'nın karşılıksız lütfunun bir etkinliği olup, bunun aracılığıyla bizler bir bütün olarak Tanrı'nın benzeyişinde yenilenir ve artan bir şekilde günaha ölür ve doğruluk için yaşarız.

Acaba yoldan geçerken bir anda size “*kutsal olmak nedir; kutsallık nasıl bir şeydir?*” diye sorsaydı nasıl cevap verirdiniz? Ya da şöyle sorayım: kafanızda bir kutsallık tanımı var mı; bu konuda derinlemesine düşündünüz mü?

Pek çok kişi Rab'bin Sofrası hakkında düşünmüştür: nasıl yapılmalı, sofr düzeni nasıl olmalı? Hatta bazılarımız başka kiliseden kimselerle hangisinde Sofra Kelam'a uygun mu değil mi diye tartışmıştır. Birçok kişi benzer yaklaşımla vaftiz için, kilisenin tapınma modeli için, ritüeller için, kilisenin yapılanma ve yönetim şekli için diğerleriyle konuşmuş, tartışmıştır.

Benzer şekilde Romalılar 7. bölümün ya da Vahiy kitabının yorumu hakkında da kiliseye sorarak o kilisenin Kutsal Kitap yorumu hakkında bir fikir sahibi oluruz.

Ancak her Şabat Günü iman açıklamasında “... *kutsalların birliğine –azizlerin paydaşlığına... inanıyorum*” diye okuduğu halde kutsallık hakkında düşünenler sanki biraz daha azdır.

Kutsallık hakkında konuşmayı mı sevmiyoruz; yoksa kutsallık hakkında ne konuşacağımızı mı bilmiyoruz?

Acaba sıklıkla yaşadığımız *düşüşleri, hataları, denetlemeyen öfkemizi, sonradan pişman olacağımız sözlerimizi, duyulduğunda utanacağımız davranışlarımızı* hatırlattığından dolayı mı kutsallık hakkında konuşmak gündemimize giremiyor?

Kutsallık hakkında konuşurken başkalarında övülen erdemlere bakıp kendinizde daha az şey görmek mi sizi rahatsız ediyor? Kutsallık hakkında konuşmakla ruhani hayatınızın düzeyinin belli olacağı fikri mi sizi rahatsız ediyor?

Kutsallık ya da kutsallaştırılma hakkında net fikirlerimizin olması ruhsal olgunluk açısından önemlidir. Bu fikirlerin sizleri rahatsız ediyor olması bile önemlidir (Romalılar 7:18-21, 23).

Çünkü utanılacak davranışı bilmeden yaşayan çok kimse var; ve yine ayıplarıyla övünerek yaşayan çok kimse var. Kutsallık hakkında konuşurken bizi rahatsız eden şeylere bakıp *“Mesih böyle yapmaz, bu şey Mesih’e yaraşır değil, Kelami değil; öyleyse imanlıya yakışmaz”* gibi gerçeğin ışığında kendimizi yenileyebilir, düzeltebilir, geliştirebiliriz. Çünkü kutsallık pratik yaşamın içinde olması gereken bir şeydir.

Hristiyanlığın tarihsel zenginliği ve mirası içinde adları yaşayan sayısız azizler (kutsallar) için Tanrı'ya şükran borçluyuz. Bilgide, söz söylemede, dayanmada, gayrette, örnek yaşamda bizleri teşvik eden böyle kutsal kimselerin yaşamları için Tanrı'ya şükran borçluyuz. Kutsallığı çalışırken benzer bir şekilde bizlerin de yaşadığımız çağa ve sonraki kuşaklara

böyle iyi bir tanıklık ve cennetten güzel bir tat bırakmamız amaç olmalıdır.

a-) Öyleyse kutsallık (kutsal kılınma –kutsallaştırılma) nedir? Kutsallaşma Tanrı'nın Mesih'te karşılıksız olarak inanan kişide yaptığı içsel bir yenilemedir. Tanrı bunu neden yapar? Çünkü Tanrı '*kendi önünde sevgide kutsal ve kusursuz olmamızı*' ister (Efesliler 1:4). Çünkü Tanrı inananların teşviksiz değil '*yürekleri cesaret bulmuş ve sevgide birleşmiş olarak, Tanrı'nın sırrını, yani bilginin ve bilgeliğin bütün hazinelerinin saklı olduğu Mesih'i tanımasını*' ister (Kolosaliler 2:2-3).

Çünkü Tanrı lütfkâr sevgisi ile sizleri Ruh aracılığıyla kutsal kılarak gerçeğe inanmanızı ve kurtulmanızı arzuladığından; Mesih'in yüceliğine kavuşmanız için Müjde'yle sizi bu kurtuluşa çağırır (II.Selanikliler 2:13-14).

Çünkü Tanrı egemenlik mirası için kutsallarını seçmiştir (Matta 25:31-34). Böylece Mesih tekrar geldiğinde kilisesine "*Sizler, Babam'ın kutsadıkları, gelin! Dünya kurulduğundan beri sizin için hazırlanmış olan egemenliği miras alın!*" diyecektir.

Tanrı'nın bizi kutsal kılması, böyle kutsal bir egemenlik mirası içindir. 12. bölümde yaratılışa ve insanın yaratılış amacına değinmiştik. Günah ve düşüş bu planı engellemiş gibi gözükse de Mesih'in dünyamıza gelişi gözlerimizi Tanrı'nın değişmezliğine çeviriyor. Günaha rağmen Tanrı insan için olan planını değiştirmiyor. İnsana vermeyi istediği egemenlik mirasına düşmüş insanı getirebilmek için, insanı Kutsal Ruh aracılığı ile kutsuyor ki, insan Müjde'de açıklanan kurtuluş yoluna sarılsın ve insan kutsallıkta yaşasın.

Böylece Adem'in miras bıraktığı bu düşmüş dünyaya Mesih geliyor. Adem'den kalan lanetten dolayı ölüm ve gömülme ile belirlenmiş olan insanın kaderini Mesih kendi üzerine alıyor. Dirilişi ile de Mesih Adem'in suçunu ve yargısını insandan kaldırıyor:

Romalılar 6:4 Baba'nın yüceliği sayesinde Mesih nasıl ölümden dirildiyse, biz de yeni bir yaşam sürmek üzere vaftiz yoluyla O'nunla birlikte ölüme gömüldük.

5 Eğer *O'nunkine benzer bir ölümden O'nunla birleştiyseniz,*  
**O'nunkine benzer bir dirilişte de O'nunla birleşeceğiz.**

Bedene (benliğe), dünyasallığa dayalı olan '*eski yaradılışımız Mesih'le birlikte çarpmışa gerilmiş*' olarak yaşayabilelim diye (Romalılar 6:6) kutsal kıldık. Öyle ki, "*saygın bir yaşam sürelim; Rab İsa Mesih'i kuşanın*" diye yazılmış olduğu üzere yaşayalım (Romalılar 13:13-14).

b-) Kutsallık (kutsal kılınma –kutsallaştırılma) nedir?  
Kutsallaşmanın Kutsal Ruh ile kişinin iç varlığında, Müjde'ye ve Mesih'e layık yaşamak üzere Tanrı'nın yaptığı yenilenme olduğuna baktık. Bu yenilenmede Adem'in mirasından (Romalılar 5:14, 17) özgür kılınmış olduğumuzu hatırladık (I.Korintliler 15:49-50, 53, Efesliler 2:3).

Böylece Tanrı suretinde yenilenmemizi iyi anlamamız gerekiyor (I.Korintliler 13:12):

II.Korintliler 3:18 Ve biz hepimiz peçesiz yüzle Rab'bin yüceliğini görerek yücelik üstüne yücelikle O'na benzer

olmak üzere değiştiriliyoruz. Bu da Ruh olan Rab sayesinde oluyor.

Bu yenilenme o kadar gerçek ve o kadar gcl ki, Kutsal Kitap Mesih'te olanlara '*yeni yaratık*' diyor:

II.Korintliler 5:17 Bir kimse Mesih'teyse, yeni yaratıktır; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur.

Yeni yaratık olmanın, yeni yaratılışı olmanın (giyinmenin) belirgin özelliği Adem'e bezerlikten ayrılmış olmaktır (Efesliler 4:22-24, Filipililer 3:21, I.Yuhanna 3:2):

Kolonseliler 3:10 eksiksiz bilgiye erişmek için Yaratıcısı'na benzer olmak üzere yenilenen yeni yaradılışı giyindiniz.

Adem'e benzer olmak, benliğe dayanan düşüncede olmak; ve Tanrı'ya benzer olmak da Ruh'a dayanan düşünce olmak şeklinde belgindir:

Romalılar 8:6 Benliğe dayanan düşünce lm, Ruh'a dayanan düşünceyse yaşam ve esenliktir.

7 Çünkü benliğe dayanan düşünce Tanrı'ya düşmandır; Tanrı'nın Yasası'na boyun eğmez, eğemez de...

Bu gerçek bizleri Tanrı'yı tanımak ve tanımamak ayırımına götürür. Çünkü kutsal kılınanlar Müjde'de açıklanan Tanrı'yı tanıyalım; O'na benzer olalım diye Kutsal Ruh aracılığı ile içsel yenilenme ve aydınlanma almışlardır:

II.Korintliler 4:6 Çünkü, "Işık karanlıktan parlayacak" diyen Tanrı, İsa Mesih'in yüzünde parlayan kendi yüceliğini tanımamızdan doğan ışığı bize vermek için yüreklerimizi aydınlattı.

İşte böyle bir Tanrı suretinde ruhsal yenilenme almamız, Adem'e benzemekten ayrılmayı getirdiğinden, ayetler kutsallara "*yeni yaratık, Tanrı benzeyişinde yenilenmiş, yeni yaratılışı giyinmiş*" diyor. Bu yenilik de '*her lekeden (ayıptan, utançtan) arınmış olarak kendini Tanrı'ya sunabilme*' (Efesliler 5:27) amacına hizmet ettiğinden, Tanrı'yı Tanıyan, Tanrı Suretine ve Tanrı Düşüncesine Sahip Kutsallar Günah İle Mücadele Ederler.

Tanrı'nın ilk düşünüş ve günahı hemen sonra ne yaptığını hatırlayın: kadın soyundan, yılanın başını ezecek olan bir Kurtarıcı vaat etmiştir. Yani Tanrı günahla mücadele ediyor; ve Tanrı'nın kutsalları da suretini ve bilgisini taşıdıkları Tanrı gibi günahla mücadele ederler (Efesliler 2:10 krş. Yuhanna 3:5):<sup>18</sup>

Elçilerin İşleri 26:17 Seni şimdi kendilerine göndereceğim halktan ve uluslardan ben kurtaracağım,  
18 Onların gözlerini açasın ki, karanlıktan ışığa ve Şeytan'ın egemenliğinden Tanrı'ya dönsünler; öyle ki,

---

<sup>18</sup> Elçilerin İşleri 11:18 Ve onlar da bu şeyleri duyunca sustular ve Tanrı'yı yücelterek, "Öyleyse Tanrı, yaşama kavuşunlar diye tövbeyi uluslara da verdi" dediler. 5:31 İsrail'e többe ve günahların bağışlanmasını vermek için Tanrı O'nu Önder ve Kurtarıcı olarak kendi sağına yükseltti.

günahların bağışlanmasına ve bana olan imanla kutsal kılınmış olanların arasında mirasa kavuşunlar.

Böylece insana bir kurtarıcı vaat ederek düşmüş insanın kurtuluşunu kendi üzerine alan Tanrı, bu kurtuluş Mesih'in gününde tamamlansın diye gerekenleri de sağlayacaktır (Efesliler 3:16-19, Koloseliler 1:10-11):

Filipililer 1:6 Sizde iyi bir işe başlamış olan Tanrı'nın bunu Mesih İsa'nın gününe dek bitireceğine güvenim var.

2:13 Çünkü kendisini hoşnut edeni hem istemeniz hem de yapmanız için sizde etkin olan Tanrı'dır.

İbraniler 13:21 Tanrı, isteğini yerine getirebilmeniz için sizi her iyilikle donatsın; kendisini hoşnut eden şeyi İsa Mesih aracılığıyla bizlerde gerçekleştirsin. Mesih'e sonsuzlara dek yücelik olsun! Amin.

Böylece Tanrı'nın çok özel sağlayışı ve ilgisine sahip olan kutsallar olarak bu kutsal yürüyüşümüz boyunca Tanrı'ya cesaret ve güvenle (1.Yuhanna 4:18, İbraniler 4:16; 13:6) *“Ey Tanrı, temiz bir yürek yarat, Yeniden kararlı bir ruh var et içimde”* diye yalvarabiliyoruz –yani suç işleyen Adem gibi Tanrı'dan kaçıp saklanmaya, kötülüklerimizi kendi işlerimizle örtmeye çalışmıyoruz.

Böylece kutsallıktan bahsederken günaha ölebilmeyi, kutsallıkta ilerledikçe de günahtan nefret etmeyi konuşabiliyoruz (Galatyalılar 5:16-18, 24):

Romalılar 8:11 Mesih İsa'yı ölümden dirilten Tanrı'nın Ruhü içinizde yaşıyorsa, Mesih'i ölümden dirilten Tanrı,

içinizde yaşayan Ruh'uyla ölümlü bedenlerinize de yaşam verecektir (Romalılar 6:4, 6, 14, 19; 7:6 krş. Koloseliler 3:1-3, Efesliler 5:8).

Dua edelim:

Koloseliler 1:9-12

## **Kutsal Olmak – 18.**

**Kutsallığı nasıl tanımlarsınız?** Tanrı lütfunun bir kişide çalışması; aklın ve yüreğin Müjde ile yenilenmesi ve aydınlanması, Mesih'in bir kişide şekillenmesi; Mesih'in çarmıh ölümü ve dirilişinin bir kişide işlemesi; Tanrı'nın benzerliğinde yenilenme; kişide yenilenmiş bir yaşamın başlaması; bir kişide samimi itiraf ve tövbe ruhunun doğması; Mesih'in çarmıhında Mesih'le birlikte günaha ölmek; Mesih'in çarmıhında Mesih'le birlikte diriliş yaşamına dirilmek; bir kişide günahı dizginleyen lütufların etkin olması...

**Öyleyse kutsallık deyince aklımıza neler gelir?** Bir kişinin Mesih'teki kurtulmuşlukta günahattan, yargıdan ve bunların cezasından özgür kılınması sebebiyle doğruluk, bilgelik, kutsallık yaşamını özlemesi; Tanrı'ya ve Kutsal Kitap'a yaraşır bir yaşamı sevmesi, özlemesi; günah ve düşüşlerine rağmen yeniden başlamak için Tanrı'da gücü olması; henüz mükemmel olmadığını bilse de Mesih'in ikinci gelişinde tamamlanacak olan yeni yaratılışına bakarak devam etmesi; Mesih'teki mesh edilmişlikte duada, övgüde, şükranda, paydaşlıkta, tanıklıkta, hizmette Tanrı'nın görkemi ve insanın iyiliği için yaşaması...

*Kuşkusuz her iki tanımlara da ilaveler yapılabilir. Zaten bu seri çalışma boyunca da en başından beri bu tanımların ulaşabildiğimiz kadar sınırlarına giderek kutsallığın derin, geniş, yüksek anlamlarına ulaşmayı amaçlıyor; ve kutsallığı yaşamalarımıza uygulamak ve öyle öğretmek üzere tekrar gözden geçiriyoruz.*

Yaşadığınız çevrede genel olarak Hristiyan olmayanlara, yönelik anket yapar gibi Hristiyanlık hakkında birkaç soru sorarsanız en iyi cevap verebilenlerin “*Mesih’in çarmıha gerilmesi ve dirilmesine inanan bir inanç*” şeklinde düşündüklerine tanık olabilirsiniz. Kuşkusuz bu düşünce Kutsal Kitap Hristiyanlığı içinde vardır ve bu düşünce yanlış değildir. Ancak tek başına bu ifade Hristiyanlığı anlatmak için eksik kalacaktır.

Bir çok kimse Kutsal Kitap Hristiyanlığının, dünyanın başlangıcından sonuna kadar olan bütün yaratılışı Mesih’te anlamlandırdığını düşünmemiştir (Efesliler 1:10).

Bir çok kimse Hristiyan imanında Mesih’le birleşmenin olduğunu bilmiyordur (I.Korintliler 12:18, 27 krş. Yuhanna 15:1-5).

Bir çok kimse imanın tek başına yaşanan bir şey olmadığı, imanın Mesih’in bedenindeki birlik ve paydaşlıkta yaşanan bir şey olduğunu bilmiyordur (Romalılar 12:4-5) ya da bunları düşünmemiştir.

Mesih’in bizlere yeni bir yaşam yaşamamız için yeni bir doğuş verdiğini (II.Korintliler 5:17), kutsal bir yaşam için göksellikte kutsandığımızı (krş. Efesliler 1:3-4), Tanrı’nın hazırladığı yoldaki işlerde devam etmek üzere Mesih’te yaratıldığımızı (krş. Efesliler 2:10), Hristiyan kimliğimizin Mesih’te Tanrı ile barışmışlıkta yattığını (krş. II.Korintliler 5:18-20), Mesih’in çarmıh ölümü ve diriliş zaferinin bizlerin Tanrı’nın doğruluğu olmamız için olduğunu (krş. II.Korintliler 5:21), Tanrı’yı ancak Mesih aracılığı ile tanıyabileceğimizi (krş. Yuhanna 1:18; 8:12;

14:6), Tanrısallıkta olan sevgi ve bilgeliğin insana verilmesi için Mesih'in geldiğini (krş. Yuhanna 17:26, I.Korintliler 1:24), Tanrısız isteğin ve sırrın ancak Mesih'te açıklandığını (krş. Romalılar 11:33, I.Korintliler 2:6-8, Koloseliler 1:9; 2:2-3), Mesih'in günahla mücadele ve kurtuluşumuz için çarmıha gittiğini düşünenler veya bilenler nerdeyse yok gibidir.

Aynı zamanda Mesih bilgeliğimizdir, doğruluğumuzdur, kutsallığımızdır, kurtuluşumuzdur (krş. Yuhanna 15:1-5):

I.Korintliler 1:30 Ama siz Tanrı sayesinde Mesih İsa'dasınız. O bizim için tanrısız bilgelik, doğruluk, kutsallık ve kurtuluş oldu.

Dinler genelde bir kurucu tarafından insanlara '*yapmaları ve yapmamaları*' üzerine dayalı yazılı sistemler verirler. Ancak yukarıda özetlediğimiz ayetleri gözden geçirince açık bir şey var ki, Mesih 'bir şey olmamız' için gerekenleri yapmıştır. Mesih Tanrı'ya çocuklar olmamız için gerekenleri yapmıştır (*tamamlandı – Yuhanna 19:30*).

Mesih günahattan, ölümden, sonsuz yargıdan kurtulmamız için gerekenleri yapmıştır. Mesih, bizler bilgelik, doğruluk, kutsallık yolunda yürüelim diye; kurtuluş mirasını alalım diye gerekenleri yapmıştır.

Adem'in mirasını insandan kaldırmak için gerekenleri Mesih yapmıştır. Böylece insanın kendisini kurtaramayacağını ve Mesih'te karşılıksız lütufla *günahların affının, bedeninin dirilişinin, sonsuz yaşamın* insan için mümkün kılındığını biliriz. Bu haliyle baktığımızda bir şeyler yaparak ve bir şey yaptığımız için değil

“Mesih’te” olduğumuz için Hristiyanız; “bir kişiye” iman ettiğimiz için Hristiyanız.

Buraya kadar anlattıklarımıza tekrar bakalım: Tanrı’nın isteği nedir?

I.Selanikililer 4:3 Tanrı’nın isteği şudur: Kutsal olmanız...

Öyleyse kutsal olmak için “*yapmanız ve yapmamanız gerekenler listesi*” hakkında niye konuşmuyoruz?

Yuhanna 17:17 Onları gerçeğe kutsal kıl. Senin sözün gerçektir.

**19 Onlar da gerçeğe kutsal kılınsınlar diye kendimi onların uğruna adıyorum.**

Çünkü Tanrı’nın yaratılışın en başındaki amacı yerine gelsin diye, insanın yapması gereken; ama suç ve günahlarda ölü olan insanın yapamayacaklarını Mesih bizim yerimize yaptı (*tamamlandı –Yuhanna 19:30 krş. Matta 20:28, Yuhanna 6:51; 14-15, Galatyalılar 1:4*).

Böylece yaptığımız bütün işler öncelikle Mesih’in yaptığı işten çıkıyor; önce Mesih bizler için gerekli olanı tam ve mükemmel yaptığı için, bizler Tanrı suretine uygun düşüncüyü ve arzuları edinebilelim diye Mesih gerekenleri tamamladığı için, bizler Mesih’te yenilenmiş birer kimseler olduğumuzu bilerek şeyleri yapıyoruz veya şeyleri yapmıyoruz. Yani diğer bütün şeyler öyle olmamız ve öyle yapmamız için bizde etkin olan Tanrı’dan kaynaklanıyor, bizden değil.

Öyleyse “Hristiyan kimdir; işleri, yaşamı nasıldır?” sorusuna cevap olan bir ayete bakalım:

Galatyalılar 2:20 Mesih'le birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor. Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve benim için kendini feda eden Tanrı Oğlu'na imanla sürdürüyorum.

Ayetin dediği şeye dikkat edin: Hristiyan düşüncesinde şimdiki yaşamda olan her şey Mesih'in çarmıhta yaptığı işten çıkıyor. Yani imanlı kişi şimdiki yaşamını Mesih'e bakarak düzenliyor; Mesih'in çarmıhta yaptığı işe layık olma düşüncesiyle yaşamını belirliyor (1.Petrus 2:24 krş. İşaya 53:4-6, Yuhanna 1:29):

Galatyalılar 3:13-14 İbrahim'e sağlanan kutsama Mesih İsa aracılığıyla uluslara sağlansın ve bizler vaat edilen Ruh'u imanla alalım diye, Mesih bizim için lanetlenerek bizi Yasa'nın lanetinden kurtardı. Çünkü, "Ağaç üzerine asılan herkes lanetlidir" diye yazılmıştır.

Böylece ne yapıyorsak ve nasıl yaşıyorsak Mesih aracılığı ile vaatlere, mirasa, bereketlere kavuştuğumuz için yapıyoruz = vaatlere, mirasa, bereketlere kavuşmak için DEĞİL.

Bu yüzden halkını kurtarmak için aramıza gelen Mesih'in bizi kutsal kılması sebebiyle Tanrı'ya, Mesih'in kanıyla satın aldığı çocuklar oluyoruz; ve Tanrı'yı “Babamız” diye biliyor ve güvenle O'nu çağırabiliyoruz (İbraniler 2:11; 10:10, 14, Galatyalılar 4:4-5, Vahiy 5:9):

Romalılar 8:28 Tanrı'nın, kendisini sevenlerle, amacı uyarınca çağrılmış olanlarla birlikte her durumda iyilik için etkin olduğunu biliriz.

29 Çünkü Tanrı önceden bildiği kişileri Oğlu'nun benzerliğine dönüştürmek üzere önceden belirledi. Öyle ki, Oğul birçok kardeş arasında ilk doğan olsun.

30 Tanrı önceden belirlediği kişileri çağırdı, çağırdıklarını akladı ve akladıklarını yüceltti.

Dua edelim:

I.Korintliler 1:30, Efesliler 2:10

## Kutsal Olmak — 19. bölüme giriş

18. bölümü Romalılar 8:28-30 ayetlerini okuyarak kapatmıştık. 29. ayet *'Mesih'e benzemek üzere belirlenmişlikten'* bahsediyordu.

Öyleyse **'Kutsal Olmak'** konusunda düşünürken, *"Mesih'e benzemek için gayret ediyor muyum?"* diye kendimizi sınamamız gerekiyor?

Acaba **"Mesih'e benzemek benim ruhani hayatımın bir gayreti mi, hedefi mi; yaşadığım dünya bende Mesih'i görüyor mu?"** diye kendimizi sınamamız gerekmektedir.

Ya da bu sorulara başka bir açıdan bakarsak, **"bencillik, sabırsızlık, merhameti ihmal gibi şeyler benim karakterim olabilir mi –kime benziyorum, kime benzemeye çalışmalıyım?"** diye kendini sınavan ruhsal bir disiplin edinmiş olmalıyız.

**-Mesih'te olup da sizin unuttuğunuz, ihmal ettiğiniz neler var?**

*“İsa Mesih'in sözünü dinlemeniz ve O'nun kanının üzerinize serpilmesi için, Baba Tanrı'nın öngörüsü uyarınca Ruh tarafından kutsal kılınarak seçildiniz”* diyen Kutsal Yazı (I.Petrus 1:2), aynı zamanda *“Mesih, izinden gidesiniz diye uğrunuza acı çekerek size örnek oldu”* da diyor (I.Petrus 2:21).

Öyleyse ***“Tanrı'da yaşam benim gayretim olmalı, 'Tanrı'da yaşam' benim duam olmalı”*** diyen bir yolda olmalıyım ki, kutsallıkta ilerleyebileyim (I.Yuhanna 2:4; 1:6 *krş.* Yuhanna 15:4, I.Yuhanna 2:6).

Lütuf ve esenlik artan ölçüde sizin olsun.

## **Kutsal Olmak – 19.**

### **Heidelberg İlmihali 32. Niçin sana Hristiyan deniliyor?**

Çünkü Mesih'in bedeninin iman ile bir üyesiyim ve O'nun mesh edilmesini paylaşıyorum. O'nun ismini açıklamaya, kendimi yaşayan bir şükran kurbanı olarak O'na sunmaya, bu yaşamda iyi bir düşünceyle günaha ve Şeytan'a karşı durmaya ve bundan sonrakinde, bütün yaratılış üzerinde sonsuzluk boyunca Mesih'le hüküm sürmeye mesh edildim.

Bu açıklama bize *'Mesih'in bedeninin iman ile bir üyesiyim'* derken Mesih'le birleşmiş olduğumuzu, dolayısı ile Mesih'te ve Mesih'in bedenindeki diğer imanlılarla da paydaşlığımız olduğu gösteriyor. Öyleyse açıktır ki, kutsallaşmamız önce Mesih'in yaptığı işten çıkıyor.

Mesih'in fedakârlığı kadar bir fedakârlık yapabilir miydim? Hayır! Yapabilseydim Tanrı yaratılışın en başında bir kurtarıcı vaat etmezdi. Öyleyse Mesih'in kurtuluşumuz için alçalıp aramıza gelmesi, günahlarımızın bedelini ödemek için çarmıha gitmesi, ölmesi, gömülmesi, dirilmesi, yükselmesi, Kutsal Ruh'un gelişi ile kurtuluşumuz için Tanrı her şeyi sağlamış oldu. Yani bütün bunların olmasına sebep olan şey insanın işleri değildir. İnsanın duası, sadakati, orucu, merhameti bunların sağlanmasına sebep olmadı. Öyleyse kutsallığımız da bizden değil, bize sağlanan şeyden çıkıyor –*Tanrı'nın Mesih'teki işinden...*

Böylece kutsallığı imanımızın bağlı olduğu Mesih'ten hariç düşünemiyoruz:

I.Yuhanna 3:3 Mesih'te bu umuda sahip olan, Mesih pak olduğu gibi kendini pak kılar.

Mesih'in işlerinin bize uygulanması ve bizde etkin olması için çalışan Kutsal Ruh aracılığı ile doğruluğu ve kutsallığı özleyebiliriz. Böylece bedelini ödeyemeyeceğimizi bildiğimiz kurtuluş armağanı için alçakgönüllü bir tutumla Mesih'e layık bir şekilde yaşama isteği doğar; Tanrı'ya ve Kutsal Kitap'a bağlılıkla yaşama isteği doğar.

*“Yaptıklarımız ve yapmadıklarımız”* diye özetlersek *“işler”* böyle bir imandan doğar. *“Yapmamız ve yapmamamız gereken işler”* için güçle donatılırız. Yani *“olmamız gereken kişi”* olabilmekte ilerleyebilelim diye *“olmamamız gereken kişiyi”* Mesih'in çarmihına germek için çalışırız.

Mesih'teki aklanmada bizlere son yargıda suçsuz kimseler olarak kurtuluş verilirken; kutsallık lütfu ile günahı dizginleme gücü verilir. Yeniden doğuşu almak, Tanrı'nın çocuğu olmak, Tanrı ile barışmış olmak, diriliş ve kurtuluşu almak, inanan kişide *‘bağışlanmış olduğu bilgisi’* ile birlikte çalışır.

Hak etmediği bir bağışlanmayı ve kurtuluşu almak, vaat ve mirasına bakarak yaşamayı güçlendirir. Böylece Tanrısallığa artan bir hayranlıkla bağlılığımız güçlenir. Bu şekilde Tanrı'ya şükran ve sevgi ile yaşamanın, alçakgönüllülükle kulluk etme isteğinin, tövbekâr ve kanaatkâr bir yaşamla lütufta büyümeyi ve güçlenmeyi aramanın, Müjde'de açıklanan gerçeğe

bağlılıkla yürümenin arkasında olan şey Tanrı'nın Mesih'teki işi ve sağlayışıdır. Ve kutsallık bütün bunlarla birlikte.

### Westminster İnanç Açıklaması (XVII)

*Bu yüzden imanlıların (KUTSALLARIN) sona kadar dayanacaklarını kurtulacakları biliyoruz (II.Petrus 1:10, I.Yuhanna 3:9, I.Petrus 1:5, 9):<sup>19</sup>*

*Filipililer 1:6 Sizde iyi bir işe başlamış olan Tanrı'nın bunu Mesih İsa'nın gününe dek bitireceğine güvenim var.*

*Bu yüzden **Kutsal Ruh**'un ve Tanrı'nın tohumunun imanlılarda işlemeden dolayı (Yuhanna 14:16-17), gerçek iman Tanrı'nın lütfkâr sevgisine kayıtsız kalamaz.*

*I.Yuhanna 2:27 Size gelince, **O'ndan aldığınız mesh sizde kalır.** Kimsenin size bir şey öğretmesine gerek yoktur. O'nun size her şeyi öğreten meshi gerçektir, sahte değildir. Size öğrettiği gibi, Mesih'te yaşayın.*

*3:9 Tanrı'dan doğmuş olan, günah işlemez. Çünkü Tanrı'nın tohumu onda yaşar. Tanrı'dan doğmuş olduğu için günah işleyemez.*

*Buna rağmen kutsallar, Şeytan'ın ve dünyanın ayartıları, içlerinde kalan bozulmuşluğun yaygınlığı ve korunmaları için sağlanan araçların ihmal edilmesi nedeniyle ciddi günahlara düşebilir ve bir süre bu durumda yaşamaya devam edebilirler: böylece Tanrı'nın önünde kötü olanı yapmış olur, Kutsal Ruh'u kederlendirirler; bunun sonucu*

---

<sup>19</sup> II.Petrus 1:10, I.Yuhanna 3:9, I.Petrus 1:5, 9

*olarak kendilerini bunların sağladığı lütuflardan ve teselliden mahrum ederler, yüreklerini katılaştırırlar ve vicdanlarını yaralarlar; başkalarına karşı suç işler ve onları incitirler; böyle yapmakla kendi üzerilerine geçici yargılar getirirler.*

Mesih'in işlerinin bize uygulanması ve bizde etkin olması için çalışan Kutsal Ruh'a bölümün başında dikkat çekmiştik. Böylece Kutsal Ruh'un imanlı kişide çalışmasıyla *Tanrı'nın isteğinin bizde yerine geldiğini* anlıyoruz (Romalılar 8:4, Yuhanna 3:21, Galatyalılar 5:25):

Galatyalılar 5:16 Şunu demek istiyorum: Kutsal Ruh'un yönetiminde yaşayın. O zaman benliğin tutkularını asla yerine getirmezsiniz.

Öyleyse kutsallığımızın kurtuluşa dayandığını; Mesih'i tövbe ve iman ile kabul edelim diye bizde etkin bir şekilde Kutsal Ruh'un çalıştığını, böylece kutsal sayıldığımızı unutmayalım.

Öyleyse “*Tanrı'dan doğmuş olan, günah işlemez; Kutsal Ruh'un yönetiminde yaşayan benliğin tutkularını yerine getirmez*” diyen ayete tekrar bakarsak, kurtuluşumuzun veya yeniden doğuşumuzun veya Tanrı'ya Mesih'te satın alınmamızın ve Tanrı'nın çocukları oluşumuzun veya kutsallığın Tanrı'nın antlaşmasına dayanan bir şey olduğunu hatırlayalım:

II.Samuel 23:5 Soyum da Tanrı'yla böyle değil mi? O benimle sonsuz dek kalıcı, Her yönüyle düzenli ve

güvenilir bir antlaşma yaptı. Kesin kurtuluşa ve her dileğime kavuşmamı O sağlamayacak mı?

Antlaşmayı başlatan Tanrı, aynı zamanda antlaşmanın taleplerini Mesih'te kendisi üstlenmiş ve yerine getirmiştir (Mezmun 27:1-3; 56:1, 4; 118:6-7, İşıya 50:7-9).

Tesniye 33:29 Ne mutlu sana, ey İsrail! Var mı senin gibisi? Sen RAB'bin kurtardığı bir halksın. RAB seni koruyan kalkan ve şanlı kılıcıdır. Düşmanların senin önünde küçülecek Ve sen onları çiğneyeceksin.

Romalılar 8:31 Öyleyse buna ne diyelim? Tanrı bizden yanaysa, kim bize karşı olabilir?

Böylece günahın talep ettiği kurbanı Mesih yerine getirdiğinden, *1.Yuhanna* 3:9 ayetinin dikkat çektiği “*günah işleyemez*” şeklindeki ifadenin “*Hristiyan biri HİÇ günah işlemez*” Demek Olmadığı açıklığa kavuşuyor (bkz. *1.Yuhanna* 1:9-10 ayetleri günahları itiraf etmekten bahsediyor).

Günahın talep ettiği kefareti tam bir şekilde Mesih bizlerin yerine ödediği için ve bize bağışlanmış olan kutsallık lütfu sayesinde günaha ısrarcı bir tutumla devam edemeyeceğimizi anlıyoruz. Tanrı'nın Kutsal Ruh'u'nun konut kurduğu bir kişide günahın alışkanlık şeklinde devam etmeyeceğini; günahın bir yaşam biçimi olarak kişide yerleşmeyeceğini anlıyoruz.

Yani Tanrı'nın başlattığı antlaşmanın bir gereği olarak önce Mesih'in yaptığı kurtarıcı iş olmuştur. Bundan sonrasında ise bu lütuf, *Mesih'in yücelik içinde gelmesi umudu ile birlikte tanrısızlığı ve dünyasal arzuları reddedip şimdiki çağda*

*sağduyulu, doğru, Tanrı yoluna yaraşır bir yaşam sürebilmemiz için bizi eğitiyor* (Titus 2:11-13). Böylece Tanrı'nın Mesih'te yaptığı bütün bu işin kutsallığımız için olduğunu görüyoruz:

Titus 2:14 Mesih bizi her suçtan kurtarmak, arıtıp kendisine ait, iyilik etmekte gayretli bir halk yapmak üzere kendini bizim için feda etti.

Böylece kutsallık lütfu, bizleri bütün zor zamanlarda ve ayartılarda Tanrı'nın kutsal sevgisine bakmaya, Tanrı'nın lütfuna güvenmeye ve antlaşmasının sarsılmazlığına bakmaya teşvik ediyor.

Kutsallık lütfu, bizler günah konusunda ihmalcı olmayalım, Kutsal Ruh'u kederlendirmeyelim ve ışıktaki yaşayalım diye, Mesih'le olan birleşmişliğe sarılmaya ve Mesih'in aracı olarak yaptığı işi, Mesih'in tamamladığı işi hatırlamaya teşvik ediyor. Böylece kutsallıkta ilerliyoruz –*lütüfta güçleniyoruz; böylece Tanrı'ya ve Mesih'in kilisesine olan sevgide ve sorumlulukta kalmaya devam ediyoruz.*

*“Onları meyvelerinden tanıyacaksınız”* diyen Mesih'te (Matta 7:16-18) samimi imanın ya da sahte imanın meyvelerinden (işlerinden) belli olacağını öğreniyoruz. Öyleyse kutsallık da kendini belli edecektir:

Yakup 3:11 Bir pınar aynı gözden tatlı ve acı su akıtır mı?  
12 Kardeşlerim, incir ağacı zeytin ya da asma incir verebilir mi? Bunun gibi, tuzlu su kaynağı tatlı su veremez.

*Işığın karanlıkta parlaması* gibi (Yuhanna 1:5), iman da kutsallık da kendini belli edecektir ve bu şekilde acı su ve karanlık (imansızlık) belli olacaktır:

Galatyalılar 5:19-21 **Benliğin işleri** bellidir. Bunlar fuhuş, pislik, sefahat, putperestlik, büyüçlük, düşmanlık, çekişme, kıskançlık, öfke, bencil tutkular, ayrılıklar, bölünmeler, çekememezlik, sarhoşluk, çılgın eğlenceler ve benzeri şeylerdir. Sizi daha önce uyardığım gibi yine uyarıyorum, böyle davrananlar Tanrı Egemenliği'ni miras alamayacaklar.

22-23 **Ruh'un ürünü**se sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetimdir. Bu tür nitelikleri yasaklayan yasa yoktur.

Kutsallığın görülebilir olması bizleri aynı zamanda kutsallıkta ilerlemek için teşvik etmelidir. Meseller'de (4:18) *doğruların yolu gün tamam oluncaya kadar parlaklığı gittikçe artan aydınlığa* benzetilir. Öyleyse **Ruh'un meyvelerinde** ilerledikçe **benliğin işlerine** ölmekte ilerlersiniz (I.Selanikliler 4:1, 11-12, Efesliler 4:1, Filipililer 1:27-28, Koloseliler 1:10-12, Meseller 41:18):

Eyüp 17:9 Doğrular kendi yolunu tutuyor, Elleri temiz olanlar gittikçe güçleniyor.

Mezmun 92:12 Doğru insan hurma ağacı gibi serpilecek,

Lübnan sediri gibi yükselecek.

13 RAB'bin evinde dikilmiş,

Tanrımız'ın avlularında serpilecek.

14 Böyleleri yaşlanınca da meyve verecek,

Taptaze ve yeşil kalacaklar.

II.Korintliler 6:1 Tanrı'yla birlikte çalışan bizler, O'nun lütfunu boş yere kabul etmemenizi ayrıca rica ediyoruz.

II.Petrus 3:18 Öte yandan Rabbimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih'in lütfunda ve O'nu tanımakta ilerleyin. Şimdi ve sonsuza dek O'na yücelik olsun! Amin.

## **Kutsal Olmak – 20.**

Kutsal Üçlübir Tanrı'ya iman eden ve Kutsal Kitap'ın değerlerini yaşamaya çalışan bir Hristiyan her hatadan, her düşüşten sonra, eğer yeniden başlayacak ise kutsallığa ihtiyacı vardır. Yapamadığımız, bozduğumuz bir şeyi düzeltmeyi, kutsallık lütfu olmaksızın isteyemeyecektik. Öyleyse Vaiz kitabının (12:14) “*Tanrı her işi, her gizli şeyi yargılayacaktır, ister iyi ister kötü olsun*” diyen uyarısı çok yerindedir.

II.Korintliler 5:10 Çünkü bedende yaşarken gerek iyi gerek kötü, yaptıklarımızın karşılığını almak için hepimiz Mesih'in yargı kürsüsü önüne çıkmak zorundayız.

Öyleyse kutsallık lütfu, iman edenlerin ‘*gelecek dünyaya*’ bakarak yaşamasını; bu dünyadaki eylemlerine, sözlerine dikkat ederek, bir yargı zamanı ve sonsuzluğun barındığı yenilenmiş bir dünya olduğunu bilerek yaşamasını gerektiriyor (İbraniler 2:5, Vahiy 11:15):

II.Petrus 3:13 Ama biz Tanrı'nın vaadi uyarınca doğruluğun barınacağı yeni gökleri, yeni yeryüzünü bekliyoruz.

Bu yüzden İbraniler 6:5 ayetinde “*Tanrı sözünün iyiliğini ve gelecek çağın güçlerini tatmış*” şeklindeki ifade, kutsallık ve Mesih'in ikinci gelişi (*kutsallık ve Mesih'teki kurtuluşumuz, kutsallık ve sonsuzluğa yaklaşmış olan bu çağ*) hakkında bizleri düşündürüyor.

Öyleyse Mesih'in yargı kürsüsü önüne çıkacağımızı bilerek yaşamanın arkasında olan şey göksel çağrıya layık olarak yaşama arzusudur:

İbraniler 6: <sup>10</sup>Tanrı adaletsiz değildir ki, **O'nun adı için** kutsallara hizmet ederek ve hâlâ etmeye devam ederek gösterdiğiniz sevgi ve emeğinizi görmezlikten gelsin.

3: <sup>1</sup>Bunun için, göksel çağrıya ortak olan kutsal kardeşlerim, iman ikrarımızın elçisi ve başkâhini Mesih İsa'yı iyi düşünün;

**Öyleyse bütün bölümleri özetlemek istersek, kutsallık lütfunun bizde etkinlik göstermesinin işaretleri neler olabilir?**

–Kutsal Kitap konusunda titizlik, Kutsal Yazılar'a Mesih'te bir bütünlük içinde bakabilmek, öğretiyi bilmek ve öğretmek için çalışmak.

–İman konusunda Kutsal Kitap merkezli ve Mesih merkezli bir düşünce ile yenilenmeyi arzulamak, imanı korumak ve gerektiğinde savunmak; imanda büyüme ve güçlenme arzusu; düşüncede, sözde ve eylemde imanın değerlerine bağlı hareket etme adanmışlığında olabilme gayreti –*çünkü iman olmadan Tanrı'yı hoşnut etmek imkânsızdır.*

–Kilise konusunda birlik ve paydaşlığı korumak, bunların gelişmesi ve güçlenmesi için çalışmak, dua ve tapınmanın dünyaya hizmet ve tanıklığa yönlendirmesi.

–Bütün bu üç şeyde sonsuzluğa bakarak, ait olduğumuz göksel vatanımıza bakarak, “aydınlanma almış” kimselere yaraşır olmaya çalışarak devam etmemiz gerekiyor:

İbraniler 10: <sup>32-33</sup>Ama aydınlandıktan sonra, bir taraftan hem sitemler hem de sıkıntılarla seyirlik bir şey edildiğinizde; ve öbür taraftan böylece o sıkıntılardan geçenlerle paydaş olduğunuzda, büyük elemeler mücadelesine tahammül ettiğiniz önceki günleri hatırlanıza getirin.

<sup>34</sup>Çünkü hem hapistekilerin acılarını paylaştınız, hem de göklerde daha iyi ve kalıcı bir servetiniz olduğunu bilerek mallarınızın yağma edilmesini sevinçle kabul ettiniz.

Bu durumda kutsallık ile vurgulanan şeyler imanın gündelik yaşamda etkin olması, imanın gündelik yaşama uygulanması içindir –*Yakup Mektubundaki düşünce ile ifade edersek imanın gündelik yaşamda ortaya konulması, imanın görülmesi olacaktır.*

Öyleyse “kendisinde yaşam ve kendisinde yargılama yetkisi olan Oğul” (Yuhanna 5:21-22, 25-26), iman ve kutsallık lütfü aracılığı ile bir ilerleme içinde olarak imanlıların yaşamlarında görülecektir. Bu durumda yargı gününde (Romalılar 14:10-12) Tanrı’ya gösterebileceğimiz işlerimizin kanıtı Mesih’le birleşmişliğimiz olacaktır (Romalılar 6:4); yargı gününde “bizim” olarak Tanrı’ya gösterebileceğimiz şey Mesih’in çarmıhı ve Mesih’in bizim yerimize sayılan doğruluğu olacaktır.

Böylece kutsallık lütfü, bizi bu dünyada sonsuzluğun yakınında yaşamak, göksel yaşama bakarak yaşamak için eğitmektedir.

Aksi takdirde daha iyi olanı özlemek yerine dünya ile mutlu olmayı arayacak; ve bu geçici dünyada kendi krallığımızı kurmaya çalışacaktık:

İbraniler 11: <sup>8</sup>İmanla İbrahim, miras olarak alacağı bir yere çıkıp gitmek üzere çağrıldığında itaat etti; ve nereye gideceğini bilmeden çıktı.

<sup>9</sup>İmanla, aynı vaadin ortak mirasçıları olan İshak ve Yakup'la birlikte yabancı bir diyardaymış gibi çadırlarda oturarak vaat edilen diyarda misafir oldu;

<sup>10</sup>Çünkü mimarı ve yapıcısı Tanrı olan temelli şehri bekliyordu.

Öyleyse kutsallık lütfu bizleri sadece bir yargı zamanı için değil, bizleri diriliş ve sonsuz yaşamını karşılamak için eğitiyor – böylece *hem dünyada olup hem de dünyadan olmadan* yaşayabiliriz (Yuhanna 17:16 krş. Yuhanna 3:13, 30-31; 8:23, I.Korintliler 15:47):

Yuhanna 17:14 Ben onlara senin sözünü ilettim, dünya ise onlardan nefret etti. Çünkü **ben dünyadan olmadığım gibi, onlar da dünyadan değiller.**

15 Onları dünyadan uzaklaştırmanı değil, kötü olandan korumanı istiyorum.

Bu gerçek de bizleri sözde değil özde yaşayan imanlılar yapmalıdır (I.Yuhanna 3:18 krş. Matta 25:41-45).

Unutmayalım ki, sevgi ile etkin imandan doğan işler (I.Korintliler 13:4-7, Galatyalılar 5:13; 6:2, Efesliler 4:2-3)

Tanrı'yı hoşnut edecektir (İbraniler 11:6; 12:28; 13:16 krş. Efesliler 5:10; 6:6, I.Selanikliler 2:4, I.Timoteyus 2:1-3):

İbraniler 10: <sup>38</sup>Ama doğru insanım imanla yaşayacaktır; ve eğer geri çekilirse, canım ondan hoşnut olmayacak.

Bu anlamda kutsallık sevgiye dayanır, işlerle kendisini ortaya koyar, iman ile yaşanır. Düşüncede ve yürekte yaşanan yenilenme, Adem'den gelenleri çarmıha germeyi ve bunun yerine Mesih'ten olanları eklemeyi gerektirir. Bu süreç de kutsallıkta ilerlemenin kendisidir.

*Dua edelim:*

Efesliler 4:1, I.Petrus 1:15-16, Koloseliler 1:10

## **Kutsal Olmak – 21.**

Kutsallıkta ilerleme gayretimiz aynı zamanda kutsallığı tanıma gayretimizdir. Kutsallık, yaşam boyu ilerleme ve gelişme içinde olmayı, bu yolda Mesih'in benzeyişine doğru yönelmeyi arar. Çünkü böyle bir ilerleme Tanrı'nın isteğidir:

Efesliler 1:4 O kendi önünde sevgide kutsal ve kusursuz olmamız için dünyanın kuruluşundan önce bizi Mesih'te seçti.

Bir kiliseye katıldığı halde ilerleme yapamayanlara veya zor ilerleyenlere ne demek lazım? Tanrı'nın isteği olan kutsallığa bakarak, kutsallığı özleyerek gözlerimizi Tanrı'nın sağladığı yollara ve hedefe çevirmeliyiz. Bizi donatacak, güçlendirecek şeyleri görmeye çalışmalıyız: aslında bizi zayıflatan ve teşvikimizi yok eden şeylere dikkat edersek, bizi donatan ve geliştiren şeyleri de biliriz.

Bizleri duadan, paydaşıktan alıkoyan ruhsal kuraklık, aynı zamanda başkalarına olan sevgimizi, merhametimizi de yok edecek; bizi kiliseye hizmetten ve dünyaya tanıklıktan alıkoyacaktır.

Kutsallık lütfü, Mesih'in olmamızı ve Mesih'in kalmamızı istediği yolda devam etmemiz için, Mesih'e doğru bir ilerleme ile Mesih'e doğru artan bir aydınlanışla bizde çalışır. Bizim de böyle bir ilerlemeden alıkonma ya da geride kalmaktan korkarak Mesih'teki hizmet görevine sarılmamız esastır. Böylece 'ben' diye kendimize odaklanmak yerine Mesih'in

bedenini donatmak üzere hizmet görevimizde kalmaya ve ilerlemeye çalışmamız esastır.

Efesliler 4:12 Öyle ki, kutsallar **hizmet görevini** yapmak ve Mesih'in bedenini geliştirmek üzere donatılın.

Eğer insanlar kendilerinin de o bedende olduğunu unutulursa ne hizmet görevini hatırlar ne de Mesih'in bedeninin gelişmesine ilgi duyarlar. Bu şekilde de kendilerini ruhani gelişimden alıkoymuş olurlar (1.Korintliler 12:12-27).

Öyleyse Mesih'e her zaman bağlılıkla ve O'na layık olmaya çalışarak, Mesih'ten beslenerek kutsallıkta *[ilerlemeye]* devam edebiliriz. Çünkü Mesih *"Ben asmayım, siz çubuklarsınız. Bende kalan ve benim kendisinde kaldığım kişi çok meyve verir. Bensiz hiçbir şey yapamazsınız"* demiştir (Yuhanna 15:5).

Zannederim kolay düşülen bir hata var: *"kiliseye gidiyorum, etkinliklere katılmaya, hizmet etmeye gayret ediyorum, bunca zamandır imandayım, Tanrı'yı tanıyorum"* şeklindeki bir güven, kişileri ruhani gelişimden alıkoyacaktır. Bu, kendi yüreğine güvenmek olacaktır (Yeremya 17:9 krş. Mezmur 51:5, Matta 15:19).

Tanrı sonsuz olduğu için Tanrı'yı tanımakta ilerlemeyi gayretle dilemeliyiz. Çünkü bu bedendeki düşmüş doğamız sonsuzluğu da kavramaktan acizdir.

Koloseliler 2:2-3 Yüreklarının cesaret bulmasını, sevgide birleşmelerini dilerim. Öyle ki, anlayışın verdiği tam

güvenliğin bütün zenginliğine kavuşsunlar ve Tanrı'nın sırrını, yani bilginin ve bilgeliğin bütün hazinelerinin saklı olduğu Mesih'i tanısınlar.

Bunun için imanlıların sevgiyle birbirlerine bağlanması ve bu şekilde Mesih'teki hazinelere bakması esastır. Çünkü Tanrı'daki sırrın bilgisi derindir, sonsuzdur. Bu yüzden Tanrı'yı tanımakta ilerlemeye çalışmalıyız. Bunu yapamayanlar, cesaretlerini sıklıkla kaybederler. Neden “cesaretlerini kaybederler” diyorum? Çünkü imana dayalı etkinlik, sevgiye dayalı emek olmazsa, umuda dayalı dayanma da olmayacaktır:

I.Selanikliler 1:2-3 Dualarımızda sizleri anıyor, her zaman hepimiz için Tanrı'ya şükrediyoruz. İmanın ürünü olan etkinliğinizi, sevgiye dayanan emeğinizi ve Rabbimiz İsa Mesih'e bağladığınız umuttan kaynaklanan dayanıklılığınızı Babamız Tanrı'nın önünde durmadan anıyoruz.

O halde imanın ve sevginin artarak büyümesi (I.Selanikliler 3:12); ve her ferdin bütün topluluğu gözeterek buna dikkat etmesi kutsallığın bir gereğidir; kutsallıkta ilerlemenin de bir yoludur:

II.Selanikliler 1:3 **Kardeşler**, sizin için her zaman Tanrı'ya şükran borçluyuz. Böyle yapmamız da yerindedir. Çünkü imanınız büyüdükçe büyüyor, her birinizin öbürüne olan sevgisi artıyor.

Efesliler 4:15 Tersine, sevgiyle gerçeğe uyarak **bedenin** başı olan Mesih'e doğru her yönden büyüyeceğiz.

16 **O'nun önderliğinde bütün beden**, her eklemin yardımıyla kenetlenip kaynaşmış olarak her üyesinin düzenli işleyişiyle büyüyüp sevgide gelişiyor.

Kutsallıkta ilerleyeceksek, aldatıcı olan yüreğimizden tek bir sey öğrenebiliriz: o da **yüreğimizin kötü olduğudur**; yani bizi duadan, hizmetten, kiliseden, topluluk yararından alıkoyan ne varsa, bizi sevgi ve merhamet hizmetinden eksik bırakan ne varsa, Rab'be tanıklık ve hizmetten bizi alıkoyan ne varsa, bunların arkasında kendi yüreğimiz (*düşmüş irademiz, düşmüş doğamız*) vardır. O halde kutsallıkta ilerleyeceksek, aldatıcı olan yüreğimizden kokmalıyız.

Bir keresinde uzun yıllar kilisede bulunmuş, ayrıca üç dört yıl aktif hizmet etmiş, sonrasında bazı sorunlar nedeniyle ayrılmış bir kişiyle uzun bir aradan sonra tekrar karşılaşmıştım. Bazı haksızlıklar nedeniyle topluluktan özellikle bazı önderlere kırgındı. Kiliseye gittiği zamandaki sıkıntılarını anlattı. Kiliseden ayrıldıktan sonra başka bir şehre taşınmıştı. Ve yıllardır kiliseye gitmiyordu. Bana ne kadar esenlikte olduğunu söyleyince *"bu normal mi?"* diye sordum. Durup düşündüğünde *"haklısın"* diyebildi. Bunca yıl kiliseden uzak, duadan, paydaşlıktan uzak, ruhani beslenme olmaksızın yaşamış; Mesih'teki ayrıcalıklarını kullanmadan, toplumda fark edilmeyen sıradan insanlardan biri gibi yaşamış, Mesih'e ve Müjdesi'ne tanıklıktan uzakta kalmış biri olarak *"esenlikte"* olmasını *'doğru yerde olmak'* gibi değerlendirmeye başlamıştı. Çünkü bunca yıl yüreği onu sahte bir esenlikle aldatmıştı.

Mesih'in uğruna öldüğü kiliseden uzak kalınarak nasıl esenlikte olunabilirdi ki? Daha sonra tekrar başka şehre taşındı, eşi onu terk etti, çok fazla yüklerin altında ezilmiş ve yorgun olarak yaşamaya devam ediyor. Yüreğimizin kötülüğünden korkmazsak benzer ya da beklenilmeyen durumları bizler de yaşayabiliriz. Öyleyse kutsallık lütfuna sarılmaya gayret etmeliyiz.

Mesih'teki doğrulukta, aydınlanışta ilerledikçe yüreğimizin kötülüğünü o kadar daha iyi görebiliriz. Kendimizin böyle bir zayıflık ve karanlık içinde olduğunu görmek de Mesih'e artan bir bağlılık ve şükranla büyümeyi getirmelidir. Dua bazen hüzünlü olabilir; ama hüzünlü de olsa Rab'be bağlandığımız dua zamanları, esenliği korumak ve kendi yüreğimizden kendimizi korumak için gereklidir. Tanrı Sözü'ne dayanan dualar, Tanrı Sözü'nden beslenen dualar sevincin, övgünün yolunu görmemizde bize yardımcı olacaktır.

Öyleyse düşüşlerimize rağmen daha *yüksek bir hayatı özlemekten* vazgeçmeyelim. Çünkü böyle bir umut olmadan yönümüzü korumayı çok çabuk unutabiliriz.

Gündelik yaşamın zorlukları ve kaygıları, gözün tutkuları, kendimizin ya da sevdiğimiz birinin hastalık veya kaza durumu, yaşanılan çevrenin kültürü, uğradığımız haksızlıklar, aile içi sorunlar, günahın ve benliğin getirdiği yüklerin ağırlığı ve benzeri sebeplerle umudumuzu hemen bir kenara bırakabiliriz; bütün bunlar yüzünden sevincimizi çok çabuk kaybedebiliriz. Ancak kutsallık lütfu da bütün bu zorluklara rağmen Tanrı'nın sağladığı silahlara sarılma gücümüz olabilsin diye verilmiştir.

Kutsallık çağrımız dünyanın zaten içinde bocaladığı sıkıntılara ve zorluklara dünyadan olan kimseler gibi tepki vermek yerine; bütün bunları Rab'bin Sözü'nü doğrulayan kanıtlar (*Matta 5:10, Matta 10:17-18 krş. Matta 11:28-30, Yuhanna 16:33*) olarak görmeyi gerektirir.

Meseller 3:13 Bereketlenmiştir bilgeliğe erişen  
Ve anlayışı ele geçiren adam.  
14 Onu kazanmak gümüş kazanmaktan daha iyi  
Ve saf altından daha faydalıdır.  
15 O daha değerlidir mücevherlerden  
Ve hiçbir şeyi onunla kıyaslamayı arzulama.  
16 Uzun ömür onun sağ elindedir,  
Sol elinde zenginlik ve onur vardır.  
17 Onun yolları hoşnutluğun yoludur  
Ve bütün patikaları esenliktir.  
18 Ona sarılanlar için yaşam ağacıdır  
Ve mutludur onu sınıksız tutunanlar.

Öyleyse dünyadaki zorluklara, ayartılara, baskılara rağmen Rab'bin yolu bereketlidir, Rab'bin yolu esenliktir. Etrafınızdaki dünyaya bakın: savaş, terör, cinayet, tecavüz, yaralama, gasp, uyuşturucular, kıskançlık ve homurdanma, dedikodu, çekişme, bölünmeler ve ayrılıklar, kin, nefret ve bunların kışkırttığı diğer günahlar ile birlikte artan isyankarlık ve yasa tanımazlık; ve bunlara bağlı olarak ortaya çıkan kaos ve ruhsal baskılar pek çok kişi için hayatı zorlaştırmaktadır.

Diğer yandan etrafımız *fuhuş, pislik, sefahat, putperestlik, büyücülük, düşmanlık, çekişme* ile yaşayıp da ayıpları ile

övünenlerle; bir diğer yanda bilgisizliğin, cehaletin karanlığında yaşayanlarla doluyken; diğer bir yanda Tanrı'dan başka bir yolu din edinip de teselli bulmaya çalışanlarla dolu bir dünyada yaşıyoruz. Neticesinde dünya esenlik yolunu bilmeden yaşayanlarla dolu (İşaya 59:1-8). Bütün bunlar arasında, bütün bunlara rağmen Rab'bin Sözü'nde kalmak esenlik yoludur; bütün bunlara rağmen Rab'bin Sözü'nde kalmak kutsal olan ile kutsal olmayanın belli olmasıdır.

Kutsallık lütfu, böyle karmaşıklık dolu bir dünyanın ortasında yenilenmiş bir dünya umuduna sarılarak, daha yüksek bir yaşamı özleyerek yaşamamız için vardır; bu umut ve özlem ile yürüdükçe esenlik yolunda devam edebiliriz; ve kutsallığı bu şekilde koruyabiliriz; kutsallıkta ilerleme arzumuzu bu şekilde canlı tutabiliriz; ve kutsallıkta bu şekilde ilerleyebiliriz:

Mezmun 1:1 Ne mutlu o insana ki, kötülerin öğüdüyle yürümez,  
Günahkârların yolunda durmaz,  
Alaycıların arasında oturmaz.  
2 Ancak zevkini RAB'bin Yasası'ndan alır  
Ve gece gündüz onun üzerinde derin derin düşünür.  
3 Böylesi akarsu kıyılarına dikilmiş ağaca benzer,  
Meyvesini mevsiminde verir,  
Yaprağı hiç solmaz.  
Yaptığı her işi başarır.

Mezmun bereketlenmiş kişiyi anlatırken aynı anda kötülerden de (günahkârlardan, alaycılardan) bahsediyor. Çünkü bu kutsanmış kişi böyle kötülüklerin ortasında yaşıyor; ama bir farkla, yaşam sözüne sımsıkı sarılarak (*Rab'bi ve Sözleri'ni*

*derin düşünerek*) ve karanlığa rağmen parlayarak yaşıyor (Filipililer 2:14-16). Mezmur'un devam eden ayetlerine baktığımızda kötülerin günaha savrularak yok oluşa gittiğini okuyoruz (İşaya 57:20-21). Böylece kutsallık lütfu, karanlıkta parlamak ve yönsüz dünyaya yol göstermek için imanlıları daha da teşvik etmelidir.

Bunu siz imanlılar yapamayacaksınız, başka kimse yapamaz. Siz imanlılar olarak komşunuz için Mesih olamayacaksınız bunu başka kimse yapamaz. Esenlik yolunu bilen (Mezmur 119:165) imanlılar olarak dünyaya esenliği sizler müjdelemeyeceksiniz, bunu başka kimse yapamaz. Bunun için de izleyeceğimiz yol kutsallıktır; olmanız gereken yer *[ya da şey]* kutsallıktır.

Çünkü bıraktığı örneğe göre yolundan yürümek üzere takip etmeye çalıştığımız Mesih, hizmete başladığı zaman *Müjde'yi yoksullara iletmek, tutsaklara serbest bırakılacaklarını, körlere gözlerinin açılacağını, ezilenlerin özgürlüğe kavuşacağı 'Rab'bin lütuf yılı'*nı ilan etmiştir.

Böylece Mesih, Tanrı halkının *"sevgiyle sadakatin buluşacağı; doğrulukla esenliğin öpüşeceği"* (Mezmur 85:10-11) gelecek zaman için bekleyişinin sona ermekte olduğunu, beklenen o zamanın şimdi tarihe girdiğini ilan etmiştir.

Mesih'in kutsalları olarak bu dünyada gelecek çağın esenliğinde yaşadıkça; affedildiğini bilerek yaşamının güvence ve tesellisinde devam etmeye çalıştıkça; Tanrı'nın Krallığının yaşadığımız yerlerde görünür olmasına hizmet etmiş oluruz.

Böylece dünyaya Tanrısal Krallığın esenliğini ve Müjdesi'ni yaymak için çalışan kutsallar, yaşamlarıyla ve hizmetleriyle bu dünyaya insanın saygınlığını hatırlatacaktır. Yani yaratıldığımız surete layık olmaya çalışarak yaşadıkça; Mesih'teki esenlik, özgürlük, adalet, şifa merhamet, günahların affı (karşılıksız bağışlanma) Müjdesi düşmüş yaşamlara yenilenme getirdikçe, insanlar Tanrı'daki sureti taşımanın saygınlığını hatırlayacaktır.

Kutsallar Müjde hizmetini hastalara, düşmüşlere, günahkârlara (*ruhsal ve fiziksel yorgun ve yüklü insanlığa*) götürmeye çalıştıkça, yaşamlar yenilenir ve toplumlar gelişir. Böylece kutsallar Tanrı'nın kutsallığını dünya tatsın diye çalışır. Kutsallar, kutsallığı bu yeryüzüne yaymak için çalışır; kutsallar, kutsallık lütfunda bu şekilde ilerler. Çünkü kutsallar Mesih'i izler; kutsallar Mesih'i özlediği gibi, Mesih'teki düşüncüyü edinerek işler.

Dua Edelim:

*Baba'ya, Oğul'a ve Kutsal Ruh'a  
şan ve şeref olsun; başlangıçta olduğu gibi,  
şimdi, daima ve ebediyen. **Amin.***

onlar kötülerin öğüdüyle yürümez,  
günahkârların yolunda durmaz  
ve alaycılarının arasında oturmazlar.

**bereketlenmiştir**

**zevkini RAB'bin Yasası'ndan alanlar.**

onlar akarsu kıyılarına dikilmiş ağaç gibidirler;  
yaprağı hiç solmaz, mevsiminde meyve verir  
ve yaptığı işi başarırlar.

**bereketlenmiştir gece gündüz RAB'bin  
Yasası'nı derin derin düşünenler.**

onların payı Göklerin Egemenliğidir  
**bereketlenmiştir ruhta yoksul olanlar.**

onlar teselli edilecekler  
**bereketlenmiştir yaşlı olanlar.**

onlar yeryüzünü miras alacaklar  
**bereketlenmiştir yumuşak huylu olanlar.**

onlar doyurulacaklar  
**bereketlenmiştir doğruluğa acıkıp susayanlar.**

onlar merhamet bulacaklar  
**bereketlenmiştir merhametli olanlar.**

onlar Tanrı'yı görecekler  
**bereketlenmiştir yüreği temiz olanlar.**

onlara Tanrı oğulları denecek  
**bereketlenmiştir barışı sağlayanlar.**

Göklerin Egemenliği onlarındır  
**bereketlenmiştir doğruluk uğruna zulüm  
görenler.**

onlara göksel sevinç bağışlanacak  
**bereketlenmiştir Mesih uğruna iftiraya  
katlananlar.**

onların göklerdeki ödülü büyüktür  
**bereketlenmiştir peygamberler gibi zulme  
katlananlar.**

*onlar temiz eller ile çalışırlar  
ve sözleri tuzla terbiye edilmiştir;*  
**bereketlenmiştir RAB'be yüreklerini adanmış  
olanlar.**

*onlar kutsal öğütler ile kendilerini dizginler  
ve ruhu acı içindeyken emirleri küçümsemezler;*  
**bereketlenmiştir RAB'bin terbiyesinden hoşnut  
olanlar.**

*onlar ülke için af dileycekler,*  
**bereketlenmiştir RAB'bin bilgeliğine bağlı  
kalanlar.**

*onlar doğruluk yolunda yürür  
ve buyruklara uyarlar  
ve RAB'bin Kutsal Antlaşması'na bağlıdırlar;*  
**bereketlenmiştir RAB'be korku, saygı ve  
sevgiyle kulluk edenler.**

onlar kutsal vaftiz tacını cesaretle taşır,  
Mesih'ten ve çarmıhtan başka bir şeyle  
övünmez,  
ve işleriyle ruhaniyetimizi zenginleştirirler;  
**bereketlenmiştir şükran kurbanı misali  
yaşayanlar.**

onlar Mesih'i ilan edip Söz'ün tanıklığını  
yaparlar,  
pak düşüncelerle dünyaya, günaha, benliğe ve  
şeytana direnirler,  
sonraki hayata bakarak bu dünyada yaşarlar;  
**bereketlenmiştir yaşamın ve ölümün RABbi'ne  
sadık kalanlar.**

onlar daima RAB'bi büyük toplulukta över  
ve sadakat ile yaşarlar;  
canlarını En Yüce Olan'a adanmış olarak  
O'nun kurtuluşunu daima severler;  
**bereketlenmiştir RAB'bin büyüklüğünü  
anlatanlar.**

onlar gerçeğin bildirisini izleyip,  
dindarların birliğinden ayrılmazlar;  
**bereketlenmiştir RAB'bin görkemini tanıtanlar.**

onların çardağı Göksel Yerusâlim'dir,  
paylarına düşeni yiyip içerken RAB'bi anarlar,  
yaşamları küstahlardan  
ve sözleri günahkârlardan uzaktır;  
**bereketlenmiştir tövbekekar yaşayanlar.**

onların iyiliklerine RAB'bin gözü sevecenlikle  
bakar,  
kutsal giysilerle RAB'bin yüzünü ararlar;  
**bereketlenmiştir Mesih'in kanıyla bedeli  
ödenenler.**

onlar beden ve can olarak Kurtarıcı Rab Mesih'e  
aittirler,  
ve Kutsal Ruh'a teslim olmuşlardır,  
yaşamda ve ölümdede zaferlidirler;  
**bereketlenmiştir şeytanın hükümdarlığından  
özgür kılınanlar.**

onların sadakaları gizlidir,  
bağış yaparken utandırmazlar,  
onların oruçları gizlidir  
yas ve alçalışları gösterişten uzaktır;  
**bereketlenmiştir RAB'bin yüreğine uygun  
tapınanlar.**

onların umudu RAB'dedir,  
yardımı, kalkanı RAB'dir.  
onlar RAB'bin kendisi için seçtiği halktır!  
**bereketlenmiştir Tanrısı RAB olan ulus.**

onlar yaşamın RAB'de olduğunu bilirler,  
beden ve canın RAB'deki güvencesine iman ederler;  
**bereketlenmiştir payı ve kâsesinde RAB olanlar.**

onlar Mesih'in özgürlüğünde yaşarlar,  
ölüm korkusuna yenilmezler,  
yaşam yolunu ve sevinçler bolluğunu  
RAB'bin evinde ararlar;  
**bereketlenmiştir RAB'bin evlat edindiği çocuklar.**

onlar Kurtarıcı'nın diri olduğunu bilirler,  
ölülerin bedenleriyle dirilişine  
ve sonsuz yaşama iman ederler;  
**bereketlenmiştir sona kadar sadık kalanlar.**

onlar dirilişin RAB'bini bilirler,  
beden çürüse bile O'nu göreceklerine iman ederler;  
**bereketlenmiştir kanlarıyla kilisenin tohumu olanlar.**

kulu Musa aracılığı ile  
halkına Kutsal Yasa'yı veren Tanrımız RAB  
kutsaldır.  
suçu ve günahı bağışlayan,  
başkaldırı ve sadakatsizliği affeden Tanrımız  
RAB iyidir.  
kendisinden korkanları seven  
emirlerine göre yaşayanları sevindiren Tanrımız  
RAB kutsaldır.  
ilkelerine bağlı kalanları bereketleyen Tanrımız  
RAB iyidir.

RAB'be övgüler olsun  
azizlere O'nu övmek yaraşır.  
bütün yeryüzü RAB'den korksun,  
dünyada yaşayan herkes O'na saygı duysun;  
çünkü O söyleyince, her şey var oldu  
O buyurunca, her şey belirdi.  
**bereketlenmiştir sevinci RAB'de bulanlar.**

Yüceliği bütün dünyayı dolduran  
Her Şeye Egemen RAB  
Kutsal, kutsal, kutsaldır.

Kutsaldır Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un Krallığı;  
şimdi, daima ve ebediyen. **Amin! Amin!**

## SONSÖZ

Kutsal Kitap insanın bu dünya ile olumlu bir şekilde ilgilenmesini, insanın yapıcı bir biçimde bu dünya ile meşgul olmasını ve iyi bir amaç için (Tanrı'nın görkemi ve insanın iyiliği için) çalışmasını talep eder. Tanrı'nın yaratılışın başında kurduğu düzen böyledir.

Bu yüzden Tanrı yaratılışın başında insanın altı gün çalışıp yedinci gün dinleneceği bir düzen belirlemiştir. Bu yolla Tanrı insana kendi hayatını (*Tanrı ... dinlendi*) vermek istemiştir:

Tekvin 2:2 Yedinci güne gelindiğinde Tanrı yapmakta olduğu işi bitirdi. Yaptığı işten o gün dinlendi.

3 **Yedinci günü kutsadı**. Onu kutsal bir gün olarak belirledi. Çünkü Tanrı o gün yaptığı, Yarattığı bütün işi bitirip **dinlendi**.

Diğer yandan insanın böyle bir düzen içinde çalışması (*bahçeyi güzelleştirmesi*) ve kutsal günde dinlenmesi, Tanrı'nın suretinde yarattığı insana egemenlik vermesi ile ilişkilidir:

Tekvin 1:28 Onları kutsayarak, "Verimli olun, çoğalın" dedi, "Yeryüzünü doldurun ve denetiminize alın; denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, yeryüzünde yaşayan bütün canlılara egemen olun."

2:15 RAB Tanrı Aden bahçesine bakması, onu işlemesi için Adem'i oraya koydu.

16 Ona, "Bahçede istediğin ağacın meyvesini yiyebilirsin" diye buyurdu,

Böylece insan bahçeyi güzelleştirmek çalışacak ve kutsal günde dinlenerek Tanrı'dan ve yaratılıştan zevk alarak yaşayacaktı. Tanrı suretinde yaratılmış olan insan çoğalıp yeryüzünü doldurarak (yeryüzüne yayılarak) yaratılışa hükmedecek; ve yaratılışın bütün ürünlerini tadarak Tanrı'daki Krallığın tadını çıkaracaktı. Ve bu şekilde Göksel Krallık yeryüzünde yayılacaktı (krş. *Matta 6:9-10*).<sup>20</sup>

Çıkış 20:8 "Şabat Gününü kutsal sayarak anımsa.

9 Altı gün çalışacak, bütün işlerini yapacaksın.

10 Ama yedinci gün bana, Tanrının RAB'be Şabat Günü olarak adanmıştır. O gün sen, oğlun, kızın, erkek ve kadın kölen, hayvanların, aranızdaki yabancılar dahil, hiçbir iş yapmayacaksınız.

11 Çünkü ben, RAB yeri göğü, denizi ve bütün canlıları altı günde yarattım, yedinci gün dinlendim. Bu yüzden Şabat Günü'nü kutsadım ve kutsal bir gün olarak belirledim.

Ama düşünüş bile Tanrı'nın planını değiştirmede; çünkü Tanrı yarattığı bu dünyayı seviyor; ve Tanrı suretinde yarattığı insanın benzer şekilde yaratılışa imanla –*kutsallıkla*– hükmederek yayılmasını istiyor. Tanrı, Gökteki Krallığının bu yolla yeryüzünde görünür olmasını istiyor.

Böylece Tanrı büyük mucizeler ile kurtardığı halkına Kutsal Yasası'nı vererek, kendi halkının dünyadaki diğer halklardan ayrılmış bir şekilde yaşamasını istedi (Tesniye 10:15; 14:2;

---

<sup>20</sup> 9 *Göklerdeki Babamız, Adın kutsal kılınısın. 10 Egemenliğin gelsin. Gökte olduğu gibi, yeryüzünde de Senin istediğin olsun.*

26:18-19, İŖaya 41:8, Vahiy 1:4-6 krŖ. Yuhanna 17:19, Efesliler 1:14; Titus 2:14, II.Timoteyus 1:9-10):

ÇıkıŖ 19:5 Ŗimdi sözümü dikkatle dinler, antlaŖmama uyarmanız, bütün uluslar içinde öz halkım olursunuz. Çünkü yeryüzünün tümü benimdir.

6 Siz benim için kâhinler krallığı, kutsal ulus olacaksınız. İsraililer'e böyle söyleyeceksin."

I.Petrus 2:9 Ama siz seilmiŖ soy, Kral'ın kâhinleri, kutsal ulus, Tanrı'nın öz halkısınız. Sizi karanlıktan ŖaŖılası ıŖığına çağırın Tanrı'nın erdemlerini duyurmak için seçildiniz.

Böylece imanlılar olarak Kutsal Kitap okumamız, kiliseye ye olarak katılmamız, kilisedeki Tanrı'nın ev halkı ile paydaŖlık yaŖamını gzetmemiz, dua, hizmet, tanıklık ve iyi iŖlerimiz arkasında olan Ŗey, Tanrı'nın, insanı yaratılıŖ üzerinde böyle yetkin bir Ŗekilde çağırmasıdır. **'Kutsal Olmak' konusunu çalıŖmamız da bu ayrıcalığımızı hem daha iyi anlamamız hem de ayrıcalıklarımıza sarılmamız için gereklidir – kutsallığı, bu konuda meraklı, gayretli, istekli olmaktan ayrı dŖnebilir miyiz? Hayır!**

Böylece Tanrı'nın görkemi ve insanın iyiliğı için çalıŖırken, Tanrı'nın planını içinde kendi yerimizi görerek ve Tanrı'dan zevk alarak yaŖayacağız –*bu da kutsalların ayrıcalığıdır.*

Tanrı'ya ayrılmıŖ olarak yaŖayan elçilerin kilisesini hatırlayalım: Ŗabat Günü (*haftanın ilk günü, Rab'bin Günü –Elçilerin İŖleri 20:7, I.Korintliler 16:2*) dua ve tapınma için toplandıklarında, Tanrı'nın çalıŖmak ve dinlenmek üzere verdiğı emri yerine

getiriyorlardı. Ve Tanrı'nın Antlaşması'na dayanarak, Tanrı'ya ait bir halk olarak toplandıklarından, Tanrı'nın sevgisini başkalarına ulaştırmak için aralarında yardım topluyorlar ve böylece dünyaya hizmet etmeye çalışıyorlardı (Elçilerin İşleri 4:32-36). Yani kilise toplantısından çıkıp dünyaya döndüklerinde, imanlılar kendi işlerine dönerken, kendi işlerini yaparken *“çoğalmak, hükmetmek –bu yolla Tanrı'nın göksel krallığının yeryüzünde görünür olması”* üzerine olan emri düşünüyorlardı. Ve bu şekilde *bahçeyi (dünyayı)* güzelleştirmek için çalışmış oluyorlardı.

Bütün maddi ve manevi işlerimiz, dünya önünde maddi ve manevi konulardaki duruşumuz, elçisel kilise örneğinden aldığımız üzere dua, tapınma ve paydaşıktan beslenmelidir. Böylece kutsallığı çalışmak, kutsallığı öğrenmek ve kutsallıkta ilerlemek için dayandığımız düşünce, diğer bütün işlerimizin kaynağında olan şey olmalıdır. Yani sözlerimizi ve işlerimizi kutsallık yönetmelidir.

Kutsal Kitap bizlerin dünyadan çekilmesini değil; iyi ve olumlu anlamda dünya ile meşgul olmamızı, dünyada çalışmamızı istemektedir:

Tesniye 5:13 Altı gün çalışacak, bütün işlerini yapacaksınız.  
14 Ama yedinci gün bana, Tanrının RAB'be Şabat Günü olarak adanmıştır. O gün sen, oğlun, kızın, erkek ve kadın kölen, öküzün, eşeğin ya da herhangi bir hayvanın, aranızdaki yabancılar dahil, hiçbir iş yapmayacaksınız. Öyle ki, senin gibi erkek ve kadın kölelerin de dinlensinler.

15 Mısır'da köle olduğunu ve Tanrın RAB'bin seni oradan güçlü ve kudretli eliyle çıkardığını anımsayacaksın. Tanrın RAB bu yüzden Şabat Günü'nü tutmanı buyurdu.

Dünya ile meşgul olan sadece bizler değiliz. Kötü insanlar da kendi yaşamlarını düzenlerken, iyi işler yaparken ya da hırsızlık yaparken, öldürürken, yasa dışı işler yaparken bir anlamda bu dünya ile meşgul olmaktadırlar.

Diğer yandan farklı kültürlerden insanlar her gün yasal olan bir şekilde çalışmaya çalışırken dedikodu yapmakta, kavga etmekte, çekişmekte ve bir şekilde başkalarının yaşamına sıkıntı getirmektedir. İnsanlar dünya ile meşgul olurken fuhuş, putperestlik, büyü ve fal gibi okült işlere bulaşmakta, sarhoşluk, çılgın eğlenceler gibi olaylara karışarak kötülüklerini ve gururlarını güçlendirmektedirler.

Dünyamız ahlaki düşmüşlükte devam edenlerin, dünyaya yüklediği sıkıntılar ile zorlanmaktadır. İnsanlar dünya ile meşgul olurken cimrilikle veya savurganlıkla maddiyatı da yanlış kullanmaktadırlar *–etrafındaki dünyaya merhamet gösteremeyen kalabalıklar kendi bencillikleri ile hem kendilerinin ve ailelerinin hem de çevrelerindeki insanların sıkıntılarına sebep olmaktadırlar.*

Bir tarafta zenginlik diğer tarafta yokluk, bir tarafta yüksek eğitimi kimseler diğer tarafta cahillik gibi pek çok zıtlıklar; terör ve her türden kaçakçılık, toplumlar ve ülkeler arasında sınıf farkı yaratmaktadır. Neticesinde dünyaya baktığımızda, bu karanlık ve kötülüğün getirdiği düzensizliğe, Tanrı'nın yaratılış

için olan arzusu uygulanmadıkça, beklenen esenlik ve zenginlik, beklenen adalet ve refah da görülemeyecektir.

Ancak yaratılış amacına bakarak, Tanrı'nın Antlaşması'na bakarak çalışanlar kutsal olan ile kutsal olmayan *[kişiler, işler]* arasındaki farkın görünür olmasını mümkün kılacaklardır.

Dünyadaki inançsız ve kötü kimselerin de çoğu '*altı gün çalışıp yedinci gün dinlendiklerini*' iddia edebilirler. Hatta dışarıdan bakıldığında bu doğrudur da. Ancak Tanrı'nın Mesih'te bağışladığı kutsallığı düşünenler, bunun için gayret edenler, sözlerinde ve işlerinde Tanrı'nın suretini taşımanın ayrıcalığına, Tanrı'ya ayrılmış bir halk olmanın ayrıcalığına dayanarak Tanrı'nın görkemi, Tanrı'nın hoşnutluğu için ve insanın yararı için çalışan kimseler olacaktır.

Kutsallığı, bu dünyada nasıl yaşadığımızdan ayrı olarak düşünebilir miydik? Elbette Hayır!

Öyleyse dua, hizmet, paydaşlık, tanıklık, merhamet işleri dahil olmak üzere, kutsallığa dair düşündüğümüz, yaptığımız ne varsa; ölümden dirilişe, kölelikten özgürlüğe getirilmiş bir halk olmamız sebebiyledir.

Kutsallığa dair düşündüğümüz, söylediğimiz, yaptığımız ne varsa, bütün bunlar Tanrı'ya Mesih aracılığı ile çağrılmış olma ayrıcalığına ulaşır olma gayretimizden beslenmelidir.

Dua edelim...

**(şimdi siz kendi kutsallık duanızı yapınız)**

## **İlave Bölüm**

### **Araştırma ve Düşünme Notları:**

Aşağıdaki ayetlere “*kutsal olmak*” düşüncesinden bakarak açıklayınız. Bu bölüme başka ayetler ekleyerek konuyu genişletiniz:

— Efesliler 4:22-24

— II.Petrus 1:5-7

— II.Petrus 1:8

— Matta 11:29

— Yakup 1:21

— I.Selanikliler 4:11

— II.Selanikliler 3:1

— Romalılar 14:19

— Romalılar 6:17-23

— I.Selanikliler 4:1-8

— Efesliler 5:1-7

- Matta 7:13-14
  
- I.Korinliler 13:1-7  
(I.Korinliler 13:4, Galatyalılar 5:22-23, Efesliler 4:22)  
(I.Korinliler 13:5; 10:24, Filipililer 2:3-5)  
(I.Korinliler 13:6 krş. Filipililer 2:17; 3:18, Luka 19:41-42)  
(I.Korinliler 13:7, Romalılar 15:1, [İbraniler 13:13, I.Petrus 2:24], I.Petrus 4:8)
  
- Meseller 4:23-24, 27; 22:11
  
- Meseller 23:17-18; 24:1
  
- Meseller 24:1-2; 13:21; 29:6, 9; 14:34
  
- Meseller 6:14-19; 8:13; 29:1
  
- Efesliler 5:25 -26 krş. Matta 20:28, Efesliler 5:2
  
- Efesliler 5:26 krş. Yuhanna 17:17-19; I.Korintliler 6:11
  
- I.Petrus 2:11 krş. Luka 21:34, I.Petrus 1:17, Romalılar 13:13
  
- Koloseliler 1:21, Romalılar 1:30-31, krş. Romalılar 5:9-10, Efesliler 2:19
  
- Mezmur 1:2; 19:8-10 krş. Yuhanna 4:34
  
- I.Selanikliler 5:6-9 krş. Hoşeya 4:11, Romalılar 13:7-14, I.Petrus 4:3